

El setmanari de més difusió de Catalunya

Miembro de la UCIP

Catalunya Cristiana

"¿Qui de vosaltres no comunica la veritat que poseeix, i no se sent impel·lit per un dret i per un deure a compartir la fe que hi ha en ell amb els seus germans i germanes, amb els seus fills i pares, amb els seus amics i amb tots als qui s'estén la seva acció? ¿Hi ha algun cristià que mai s'hagi commogut amb les incredulitats que el rodegen?"
Lacordaire

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any V N.º 210

Setmana del 2 al 8 d'octubre de 1983

50 Ptes.

Afinant

Aleshores?

La inauguració del Sínode dels Bisbes, que enguany versarà sobre la reconciliació i la penitència, em porta a parlar encara de l'amic de la setmana passada que "no creu", "està a favor" o "li semblen" una colla de coses en contrast amb "el Vaticà" —de passada, el mateix em passa a mi que procuro tot amb tot creure i estar en comunió de cor i de fets amb "la Santa Seu" de Roma i amb la no menys santa del meu bisbe.

Ell es preguntava si hi hauria en aquelles instàncies "...mitjans més subtils de reprovació...". Més subtils, per exemple, recordeu-ho, que els escamots dels meus amics de la Guàrdia Suïssa. Heus ací un. Gens subtil i encara prou a l'abast si es cerca una mica: que provi d'anar a confessar-se'n —del "que no creu", "està a favor" o li "sembla"— i, amb una mica de sort, sentirà que li diuen que si se'n pendeix de cor i fa propòsit d'esmena, queda perdonat "en nom de Déu i per l'autoritat rebuda de l'Església". És clar que no s'anomenarà el Vaticà... i molt em temo que l'amic tampoc "cregui" en la Confessió... del Vaticà. Aleshores?

Joan E. Jarque i Jutglar

Sumari

6 i 7

MARE I MESTRA

Es podrà combregar en totes les misses en què es participi al dia.

10 i 11

CATALUNYA

Restaurat el comunidor de la Costa del Montseny. 300 anys de presència de l'Escola Pia a Moià.

12

ESPANYA

Monsenyor Delicado: "Hi ha programes de televisió en què la intencionalitat és manifesta".

23

JOVENTUT

Sis joves vesteixen l'hàbit de Sant Francesc.

Pere Tarrés, presència perenne a Montserrat?

L'escultor Ramon Cuello i Riera ha sabut plasmar meravellosament en pedra, amb magnífic realisme, la gran figura de Pere Tarrés i Claret acompanyant un fejecista, en Francesc Castelló, que merescué la glòria del martiri.

Des d'ara, aquest relleu figurarà en la façana noble del monestir de Montserrat, centre espiritual de la nostra terra. Des d'allí serà perenne presència i exemple del gran apòstol de la joventut de Catalunya, que ni un instant deixà marcir el seu entusiasme per conduir-la a Crist.

CATALUNYA CRISTIANA, adherint-se als actes que amb motiu de la col·locació d'aquest relleu se celebren a Montserrat dedica les pàgines 14, 15, 16 i 17 del present número a la figura del gran metge, apòstol i sacerdot.

No admetria censurens en els catecismes

L'Església demana llibertat per ensenyar la seva doctrina

El doctor Camprodón, com a membre de la Comissió Episcopal d'Ensenyament, informà en una reunió celebrada el passat dilluns per la Conferència Episcopal Tarraconense, sobre tota la problemàtica que ha incidit en el que en expressió periodística s'anomena "Guerra dels catecismes". El bisbe de Girona féu patents els motius que han impulsat la Comissió de la qual forma part a obrar en la forma com ho ha fet, ja que un ablaniment als desigs emanats del Ministeri d'Educació i Ciència, al voltant de certs paràgrafs dels catecismes de cinquè i sisè d'EGB en els que es compara l'avortament amb les guerres i el terrorisme en el que té de portador de mort, hauria suposat la renúncia a l'anunci de la doctrina tradicional de l'Església sobre aquest punt.

Els bisbes pertanyents a la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi es reuniren a Madrid per estudiar el conflicte sorgit amb els catecismes per a cinquè i sisè d'EGB i al finalitzar la reunió feren públic un document en el qual assenyalen:

1.— La Comissió Episcopal ha volgut i vol moure's dintre de la legalitat vigent en quant a la publicació de llibres de text i material didàctic, però considera que en una visió completa d'aquesta legalitat suposa una interpretació de les normes administratives de conformitat amb els acords entre la Santa Seu i l'Estat espanyol (Cfr. "BOE", 15-12-79, Art. VI) y amb la Constitució (Art. 16 i 27.3).

2.— Desitgem una solució al problema plantejat. Però esperem que en qualsevol cas no s'exigeixi a l'Església que modifiqui o silenciï la seva doctrina moral o que la sotmeti al control previ de l'autoritat civil. La llibertat religiosa implica que es respecti en tot moment en la comunitat política l'autonomia específica de l'Església en el contingut i presentació de la seva doctrina.

3.— Esperem que aquest conflicte trobi solució dintre del principi del Concili Vaticà II tantes vegades proclamat sobre relacions entre l'Església i l'Estat: la sana cooperació i la mútua independència.

4.— Aquesta llibertat que reclamem per a l'Església no és sinó la llibertat de tots els ciutadans, i en concret de tots els ciutadans catòlics en llur condició de membres de l'Església.

5.— Esperem la resposta oficial administrativa les sol·licituts d'autorització tant pels catecismes de cinquè i sisè d'EGB, dels quals n'és autor la Comissió Episcopal (sol·licituts formulades els mesos d'abril i maig passats) com per als llibres de text d'autors privats sobre els quals la Comissió va donar en el seu dia favorable dictamen.

6.— La comunitat cristiana i en especial els educadors encarregats de la formació religiosa, tant de centres estatals com privats, han de continuar el seu esforç per educar en la fe de l'Església a les noves generacions segons el magisteri del Papa i dels bisbes a través dels diversos materials didàctics que tinguin a la seva disposició pels cursos de cinquè i sisè d'EGB.

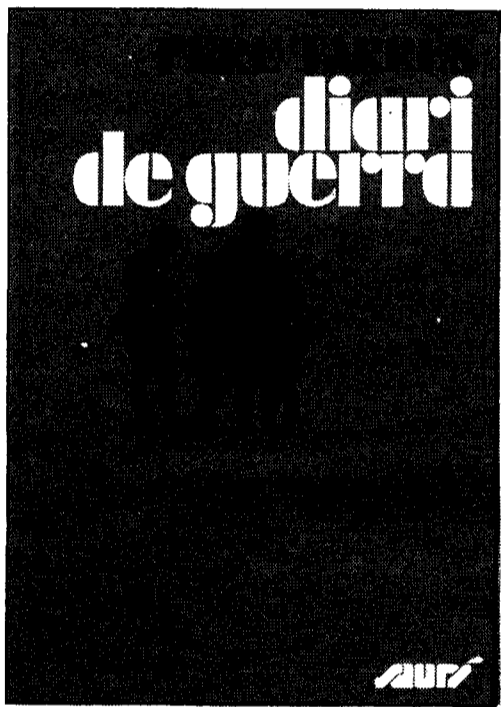
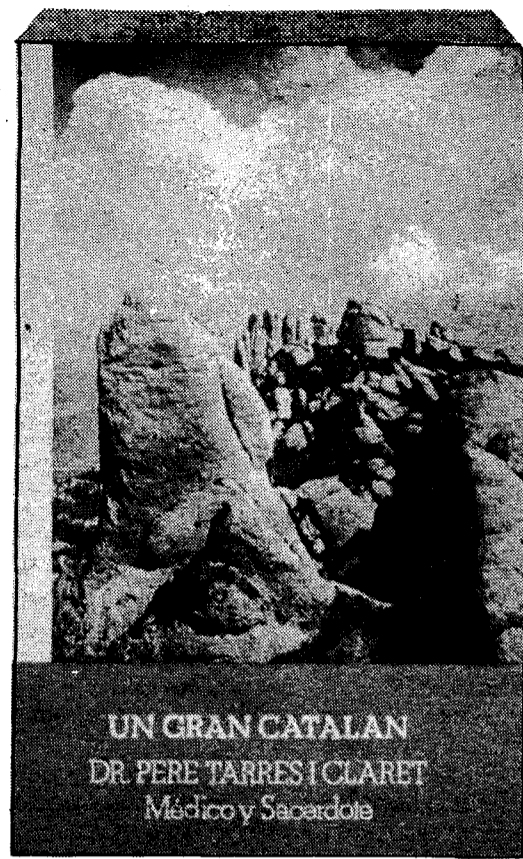
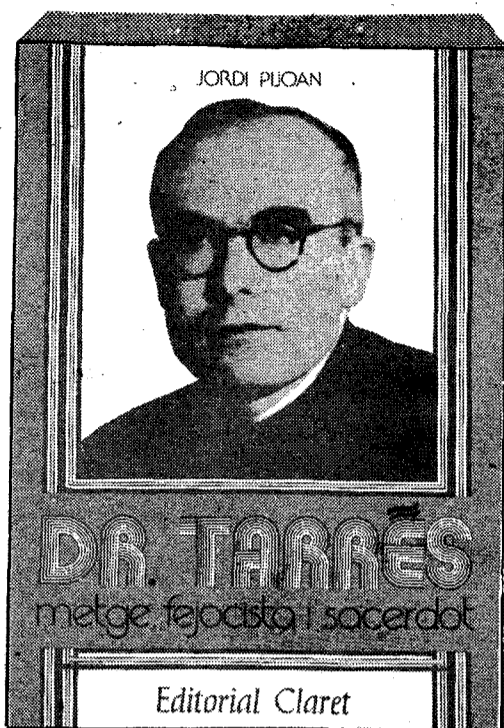
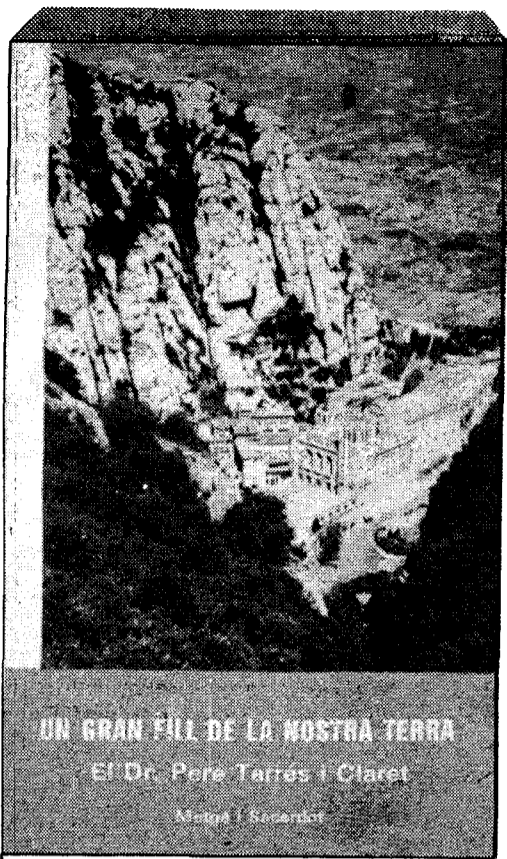
Els nostres bisbes tractaren sobre CATALUNYA CRISTIANA

El propassat dilluns dia 26 de setembre els bisbes catalans, reunits a la residència Mater Salvatoris on habitualment celebren els seus encontres, tingueren sobre la taula un tema únic en tant que ordre del dia: analitzar la problemàtica que ve arrossegant CATALUNYA CRISTIANA en el vessant econòmic-financer.

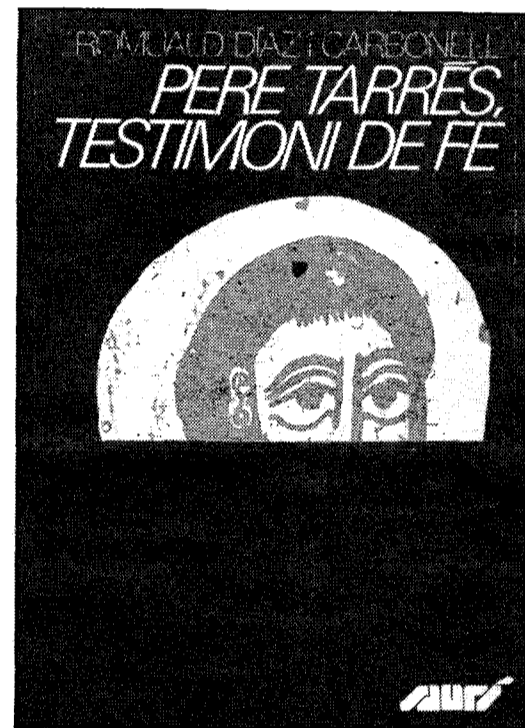
Tots els que fem CATALUNYA CRISTIANA celebrem fermament l'interès que els bisbes de Catalunya palesen envers la nostra publicació, com a eina imprescindible i l'única, de caràcter periodístic, de què pot servir-se el

poble fidel per estar al dia tant de l'ensenyament de l'Església com dels esdeveniments, petits o grans, que succeïnt-se tant a casa nostra, com a Espanya i arreu del món, toquen de prop o de lluny la fibra cristiana o hi incideixen de ple.

Els que fem CATALUNYA CRISTIANA estem agraïts d'aquesta consideració dels nostres bisbes, puix així demostren una comprensió plena envers un dels "leiv-motiv" que més ens mouen: ningú que no sigui cristià farà arribar al nostre poble el missatge de Crist. Tinguem-ho tots ben present.

La Comissió pro Beatificació i Canonització del doctor Pere Tarrés i Claret, té la seva seu al carrer de Joan Güell núm. 200, Barcelona-28, on s'hi poden adquirir totes les publicacions referents al doctor Tarrés. També existeix allí l'Arxiu on es recullen tots els documents, fotografies, testimonis i objectes relacionats amb aquest gran fill de la nostra terra. Aquest Arxiu s'enriqueix amb l'aportació de tots.

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

- Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
- Incloc un taló barrat per aquest import.
- Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Remetre aquesta butlleta a:

Signatura

Redacció i administració:

C/. València, 244, 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

Som
molts els
que
lluitem
per
la Pau.

Si vols
informar-te,
adreça't a:

JUSTÍCIA I PAU
Rivadeneira, 6, 10è.
Barcelona - 2
Tel. 317 61 77

Editorial

L'apòstol de la castedat, avui

Aquest diumenge, a la casa pairal dels cristians catalans que és Montserrat, es ret homenatge a un sant dels nostres dies: el doctor i mossèn Pere Tarrés i Claret. Que és un sant ho diu inequívocament i unànime el clamor popular. Tots els que tinguérem la sort de conèixer-lo en vida estem d'acord a afirmar que ens adonàvem que tractàvem amb un home excepcional. I un cristià excepcional és un sant. La seva mort, viscuda i assumida amb els carismes dels elegits, ens confirmà allò que ja entrellucàvem d'ell: que, com tots els sants, havia estat un "pas" de Déu entre nosaltres. El coneixement pòstum del seu diari i la difusió de la seva vida ha tingut, fins i tot pels que no el conegueren, la influència suament penetrant i santificadora que caracteritza els "homes-senyal" que Déu suscita en el seu poble. Avui, a tot Catalunya, ningú no en dubta; en Tarrés és un sant. I des de Montserrat, fidels i bisbes —tot esperant la decisió final de la Santa Seu— proclamem als quatre vents que en Tarrés és un sant d'avui.

No s'hi val a dir que fou "un home del seu temps". Primer perquè el "seu temps" encara és el nostre. Després perquè en Tarrés, de paisà o amb sotana —picabaralla anecdòtica i intrascendent— no fou sols un home d'un relleu extraordinari, sinó també i sobretot fou un sant d'una peça; i els sants són de tots els temps puix participen i reflecteixen per a nosaltres l'avui i sempre d'Aquell que amb el Pare i l'Esperit "viu i regna pels segles dels segles". Aquesta actualitat del "nostre" Tarrés no és qüestió sols de teologies sàvies o de panegírics inflamats. Té tota la roentor de la realitat cristiana. La presència del Crist vivent en el món pels seus sants porta sempre la garantia de la "pedra viva". Pedra d'edificació o d'escàndol. Pedra de contradicció i d'ensopec o pedra foguera que manifesta, al qui vol obrir els ulls enmig de la tenebra, la llum del ressuscitat i la seva força que no ve de l'home. Encertadament el cardenal de Barcelona assenyala en Pere Tarrés com l'apòstol de la castedat i remarca que avui hom s'equivoca arraconant la sexualitat a la corporeïtat epidèmica i a una impossible ètica privada. "Avui i sempre", repeteix el Dr. Jubany, com ho feia en Tarrés feiocista, l'ideal de la castedat, ha d'engrescar els nostres joves.

Aquesta, al nostre entendre, entre altres sens dubte, és la pedra de toc de la santedat actual d'en Tarrés. Que cada u se l'apliqui i en tregui les conseqüències. És veritat que moltes coses han canviat però l'ideal resta invariànt. Mai no ha estat la castedat cristiana una flor d'hivernacle. Avui és la flama de llantió que s'ha de mantenir encès a contra-vent. Vent que la pot apagar o que pot avivar-la; depèn no pas de la seva fúria impotent sinó de l'oli de l'Esperit que l'alimenta.

La polèmica dels catecismes

La polseguera que han volgut anomenar "la guerra dels catecismes" encara dura però gosem esperar que s'apaivarà aviat. CATALUNYA CRISTIANA n'informà els seus lectors la setmana passada i publicà els dos textos conflictius. La seva lectura desapassionada ja feia veure que es tractava d'una tempesta en un vas d'aigua. Ni l'Església pot no parlar-ne ni pot parlar-ne altrament... i tothom sap que una enumeració no és una comparació. Tot plegat, elemental.

Continuarem informant. Mentrestant creiem que hem de puntualitzar quelcom. Ningú no ignora com, des d'aquestes pàgines, hem afirmat el "fet diferencial català" també en matèria pastoral i religiosa, però trobem, no precisament oportunista sinó inoportú reclamar ara, arran d'aquest afer dels catecismes, l'autonomia. Els nostres textos de catecisme, que també esperem que no siguin sols traduïts sinó pensats i plasmat segons el nostre tarannà i en la nostra llengua, en la qüestió avui debatuda hauran de dir el mateix. O no?

Col.laboració

La galopada de l'egoisme

Aquest estiu fins i tot he pogut permetre'm el luxe de veure unes quantes pel·lícules. Algunes molt endarrerides que se m'escaparen i només ara he pogut recuperar. "Kramer contra Kramer", per exemple. I, encara que suposo que sobre aquesta ja es va dir tot, em plauria de subratllar aquí una frase que m'impressionà. Quan la mare que ha abandonat la casa seva i els seus, vol explicar el perquè va fer-ho, diu que "estava cansada de ser d'algú. Sempre havia estat filla de, mare de, esposa de. Volia ésser meva per primera vegada".

La frase m'impressionà perquè poques frases defineixen millor la situació del nostre món contemporani. En tots nosaltres s'ha desfermat l'afany de posseir-nos a nosaltres mateixos, per "realitzar-nos" com se sol dir, per independitzar-nos, per desrelativitzar-se. No seré pas jo qui rebutgi aitals fites. Cent vegades he defensat la necessitat que els homes estiguin veritablement vius, treguin tot el suc possible a la seva ànima, arribin fins al cim de si mateixos. El problema està, em sembla, en quins seran els camins per aconseguir aquesta fita. A descobrir si el cim de nosaltres mateixos està en la nostra autoadoració, en la nostra autoexaltació o en el nostre lliurament.

A mi em fascinaria de veure tots els homes del segle XX realitzant-se. ¿Qui pot desitjar de mantenir les mil formes d'esclavatge que el món ha construït sotmetent uns homes als altres? Qualsevol relació forçosa és esclavitud. Tota relació que no es faci sobre la llibertat lliga alguna de les ales de l'home. Però, per realitzar-se, ¿n'hi ha prou de tirar per la borda les dependències? ¿Serem "algú" només no essent "de ningú"? ¿No es proposa el segle XX la bellíssima fita de la llibertat dels homes i tanmateix aconseguir quelcom de ben diferent: la galopada de l'egoisme? ¿Els qui aconseguen no ser "de" ningú, no s'arrisquen a trobar-se, dins, amb el paorós buit de si mateixos lliurats al servei de si mateixos, sinó acabant esclaus "del" seu gos, "del" seu cotxe, "del" seu infinit avorriment?

Crec que són preguntes que cal plantejar-se cruament, perquè hi ha alguns eixos de la nostra civilització. Perquè estem vivint una de les més boges curses vers l'egoisme col·lectiu. Els homes, la majoria, lluiten per alliberar-se i en realitat només canvien d'esclavatge. Creuen que es posseeixen i només posseeixen un buit. Els millors acaben descobrint, com la senyora Kramer, que la dependència del seu fill, viscuda amb amor, era alliberadora. I que la solució no és llençar les dependències, sinó aconseguir que siguin moltes i totes alliberadores i no esclavitzants. Les illes no són més lliures que els continents. Al contrari, tots els qui hi viuen lluiten per alliberar-se de l'empoquidor complex que és propi dels illencs. Les soledats només es justifiquen en la mesura en que són fecundes.

Em plauria de comentar aquí quelcom que jo vaig llegir de xicot i que sempre ha estat decisiu en la meua vida. És una pàgina d'un llibre miraculós: "El medi diví", de Teilhard de Chardin. Aquella en què s'exposa el que jo anomeno "la teoria de la circumferència".

Teilhard parteix d'un fet elementalíssim: l'home és egoista, neix egoista, àdhuc gairebé sempre que estima ho fa per raons, en algun punt egoistes. Tal com tots els radis d'una circumferència convergeixen en el seu centre, així l'home fa que es dirigeixi a si mateix tot el que l'envolta. I això per instint, per la seva pròpia naturalesa terrestre.

Doncs bé. La tasca per elevar-nos vers el que tenim de millor no és altra que "la destrucció progressiva del nostre egoisme", o sigui, "la nostra excentració" fins aconseguir de "perdre peu en nosaltres mateixos".

D'ací ve que un home complet (un sant, des del punt de vista religiós) no és aquell que més s'ençima damunt de si mateix, sinó aquell que més s'"obre", el que aconsegueix de treure el centre, a poc a poc, fins fora de la seva pròpia circumferència. El normal és que l'home es mori sense assolir-ho, obrint-se a fragments, a

trossos, i que hagi de ser la mort "l'agent de transformació definitiva", el que ens donarà "l'obertura requerida" per rebre la plenitud de l'amor. Això és el que Teilhard anomena "combregar morint".

Em plauria que els meus amics rellegissin a poc a poc aquest paràgraf. Diu més de tot el que jo podria explicar.

No em sembla seriós que la gent s'enutgi amb el seu propi egoisme. És com enutjar-se amb la nostra pròpia carn o amb els quilos que pesem. És bo rebaixar-los, tenir-los sota control, però sabent que sempre pesarem. És dolent quan l'egoisme, a més de dominar-nos, es revolta contra els altres. Bacon deia que "un egoista és capaç de cremar la casa del veí per ferrar-s'hi un ou". Podem afegir-hi que després d'haver-ho fet, descobreix que l'hauria ferrat molt més bé amb la seva paella que damunt el caliu de la casa cremada.

Tot home realista descobreix que és cert que el més petit dolor en el nostre dit xic ens preocupa més i ens pren més temps que la notícia de la destrucció de milions dels nostres semblants. Però també tot home digne de si mateix sap que el món mai no millorarà —ni per a ell ni per als altres— si cadascun dels homes només es preocupa del seu propi dit xic. I finalment descobreix que, en aquest món nostre, estem tots tan lliurats per aconseguir la nostra pròpia llibertat, que estem posant en perill la llibertat i la dignitat de tots.

M'atrau, naturalment, de trobar-me amb joves alliberats, amb dones alliberades, amb éssers alliberats. El que em rebenta és descobrir que, la majoria, s'ha alliberat per no res. No per tenir més grans capacitats d'estimar i de servir, sinó per passar-se la vida llepant-se com els gats.

És així com l'egoisme —que seria comprensible i fins i tot suportable en certes dosis— es torna perillós quan es converteix en galopada, quan hem deixat d'ésser tan "de" algú que ja no ens preguntem qui resta sota les nostres potes i el nostre embogiment.

J.L. Martín Descalzo
de "ABC"

Catalunya
Cristiana

Redacció

Administració

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433

Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.D.

**UNA BLANCA
COINCIDÈNCIA**

El Full Dominical del 14 d'agost, ha estat ben coincident. En la sèrie d'articles que J. Piquer dedica al doctor Tarrés, parla del seu encomanadís entusiasme sobre la Puresa i després, l'apunt sobre la història de Maribel Pla, que ha segellat amb sang la seva pura dignitat de noia.

Ha estat verament una blanca coincidència.

Els que recordem aquell doctor Tarrés valent, enarbolant bandera blanca sempre, amb aquell to convincent del qui predica allò que creu, ens ha agradat molt que en aquests moments en què la netedat d'ànima es confon bastant amb l'antigualla, aquest diguem-ne biògraf de Tarrés, ens recordi aquell viure seu, tan saturat de joiosa blancor.

I coincidint amb el mateix tema, la història d'aquest testimoni martirià de la Maribel, que no ha dubtat a sacrificar la seva vida joveçana per guardar la puresa del seu cos.

És com un crit en la nit fosca en què vivim, ja que tot, espectacles, programes, converses, testimonis... tots semblen haver-se posat d'acord a exaltar la sensualitat, postergant i ridiculitzant la virtut que precisament eleva la nostra condició

d'homes, per sobre dels altres regnes de la naturalesa.

Una noia catalana, que vivia intensament la seva fe, i que n'era un apòstol, no dubtà ni un moment i caigué vençuda per un excés passional del qui la desitjava en fals.

Creiem que aquest fet, com digué el cardenal Jubany, pot qualificar-se de martiri i aquests fets martirials salven sempre, no hi ha cap sacrifici que sigui inútil.

Elisabet Lesueur va dir, que "tota ànima que s'eleva, eleva amb ella el món" i l'heroïcitat de Maribel la necessitem tots, perquè ens purifiqui l'ambient, per convèncer els que tenen algun càrrec públic, que allò que s'ha de procurar és elevar el nivell moral de la vida, no rebaixar-la, que és molt millor aprendre a ser ocell lliure volant per l'espai net, que rebaixar el nostre esperit pel fang llefiscós que ens enbruta i ens inutilitza per tota la idea noble.

Jordi Riera

**"LAS VIRGENES ESPAÑOLAS"
I TVE**

Felicito la direcció de C.C. pel seu Editorial del número 205 (28 d'agost-3 de setembre). Estic d'acord amb tot el seu contingut. Però voldria matissar alguna cosa que encara

que resta en el fons de les expressions usades, pot passar inadvertit en la ment del lector, o si se'n va adonar, podria ser que no fos interpretat correctament i haver jutjat que l'autor de l'Editorial havia concedit allò que no es pot sostenir en llenguatge cristià.

Em refereixo al penúltim paràgraf que diu: "Hauria estat comprensible que jutgessin inassolible i fins inhumà l'ideal cristià de la virginitat. (Es referia als contertulians de la maulurada emissió televisiva del dia de l'Assumpció a la nit). Havent-se escindit de llurs arrels —humanes i culturals— cristianes, no se'ls podia demanar que volessin gaire enlaira".

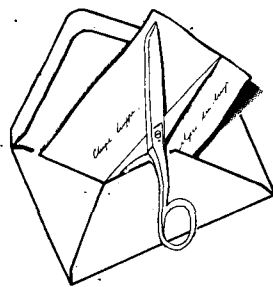
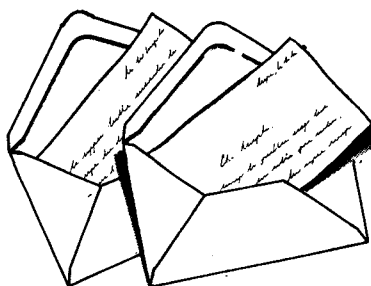
Jo no voldria que cap lector s'hagués fixat **solament** en la primera frase, i hagués passat inadvertidament, sense atenció, per la segona, on rau precisament l'explicació de la primera. Però no; l'editorialista va voler dir-nos que "hauria estat comprensible que unes senyores i uns senyors que s'han escindit de llurs arrels cristianes... jutgessin inassolible i fins inhumà l'ideal cristià de la virginitat" però (afegeix més endavant) "uns homes i dones de cultura com se suposa que són..." "podem exigir-los que estiguin millor informats sobre

la nostra fe, malgrat no la comparteixin".

O sigui que, atès que en aquests contertulians televisius es va veure que no compartien la nostra fe, es pot comprendre que "jutgessin inassolible i fins inhumà l'ideal cristià de la virginitat", car tot allò que solament es pot assolir amb l'ajut de la gràcia divina, com el perdó dels enemics, la humilitat, el lliurament de la vida per la fe (martiri) i tantes i tantes coses, entre les quals hi ha la virginitat, que, com diu l'esmentada Editorial, "consisteix en un amor a Déu en Crist i en l'Església, sostingut per l'Esperit Sant". Tot això, aquells que no comparteixen la nostra fe ho jutgen "inassolible" i "inhumà", encara que en si mateix no ho sigui.

Això és el que segurament volia dir l'Editorial de C.C. Per això afegia: "El nostre ideal de la virginitat té molt poc a veure amb l'anatomia i la fisiologia i, al capdavant, si cal no hi té res a veure". Això és ben cert perquè ens movem en un terreny **sobrenatural**, on hi plana i actua l'Esperit de Déu.

Lluís M. Vilaseca y Viladot

**INFORMACIÓ GRÀFICA DE
LA VISITA DEL PAPA
A CATALUNYA**

Aviat farà un any de la visita del Sant Pare a Espanya i molt especialment a Catalunya. Observo que s'estan publicant una gran quantitat de llibres amb les seves homilies, salutacions i discursos, per complet i en bones edicions.

Haig de comentar, però, l'estranyesa que sento en recórrer la majoria de llibrerries de Barcelona i comprovar la poca i pobre documentació gràfica publicada. Hem de fer l'excepció del "Butlletí del Santuari de Montserrat", que trobo molt encertat i a bon preu.

Ja tinc diversos llibres i algunes postals, però, precisament aquest estiu volia fer un obsequi a "l'exterior", de la visita del Sant Pare a Catalunya i ha estat ara, quan m'he adonat de la pobresa documental. Solament tenim el "Butlletí de Montserrat". És que no és important el temple de la Sagrada Família, Montjuïc, la catedral de Barcelona i també, el Camp Nou?

He de fer constar que la poca cosa que s'ha editat, té fotos confuses, retallades i com si la vista del Papa ja prou curta, encara fos desitjable fer-la'n més.

No demano un "cassette" del Papa, amb la seva veu, que també seria molt interessant, sinó una bona edició catalana d'una visita històrica. El paper no menja pa.

També seria molt interessant una "placa" recordatori dels llocs on va pregar el Papa pel poble català.

Baezano

**LES COMUNIONS
MULTITUDINÀRIES D'AVUI**

Examinem-nos si avui no caiem en el defecte de "cosificar" —fer-ne una cosa— la Comunió, cosa bonica que serveix perquè la gent que és en aquell acte —la missa de festa major— se senti unida, no pas pel contacte real amb Jesucrist viu, sinó perquè tothom va a cercar una mateixa "cosa", que tal vegada és agafat o pres o menjat com si fos pa d'àngel del que de petits en donava la "hermana Sofia" o coca beneïda. Potser valorem més el ramat que fa el mateix gest ritualista que no pas la comunicació de la Salvació. Algunes senyores vénen amb nens petits els quals alguna vegada diuen: "Jo també en vull d'això". Paraules que diuen els petits, però que els grans hi donen tal vegada aquest sentit.

Pere Campàs Bonay

Darrers llibres premiats

d'Edicions 62

Generalitat de Catalunya

**HISTÒRIA DE LA LLENGUA
CATALANA**

Josep M. Nadal i Modest Prats
Premi de Literatura Catalana 1982 a l'autor de la millor obra de recerca sobre llengua catalana.

ELOGI DE LA FOLLIA

Erasmus de Rotterdam
Traducció de Jaume Medina
Premi de Literatura Catalana 1982 a l'autor de la millor traducció al català d'una obra literària escrita en un altre idioma.

POEMES 1959-1964

Xavier Amorós
Premi de Literatura Catalana 1982 a la millor obra de creació literària de poesia.

Ministeri de Cultura

CATALUNYA DES DEL MAR

Carlos Barral i Xavier Miserachs
Premi al millor disseny i Premi a la millor conjunció d'elements, d'obres generals i de divulgació, als llibres més ben editats de l'any.

Institut d'Estudis
Catalans

**L'ESTATUT D'AUTONOMIA
DE CATALUNYA 1979**

Jaume Sobrequés i Callicó i
Sebastià Riera
Premi Jaume Carner i Romeu

Institut de France

**L'ART PRE-ROMÀNIC A
CATALUNYA segles IX-X**

Xavier Barral i Altet
Premi Raoul Duseigneur de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres.

Lletra d'Or

**HISTÒRIA DE LA LLENGUA
CATALANA**

Josep M. Nadal i Modest Prats
Premi "Lletra d'Or" 1982

Associació Catalana de
Crítics d'Art

**HISTÒRIA DE L'ART CATALÀ,
volum VIII L'Època de les
Avantguardes 1917-1970**

Francesc Miralles
Premi ACCA de la Crítica d'Art 1983.

Serra d'Or

LA FRONTISSA

Maurici Serrahima
Premi Crítica de Novel·la 1983.

**POESIA TROBADORESCA.
ANTOLOGIA**

Alfred Badia
Premi Crítica de Traducció Poètica 1983.

DE LA VIDA PRIVADA

Lluís Flaquer
Premi Crítica d'Assaig 1983.

**Equip Dr. Viscarri
i Trullàs**

Neuropsiquiatria. Psicologia
Tratament malalties nervioses
Quequesa.
Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

"EL MESTRE ÉS AQUÍ I ET DEMANA"
(Jn. 11,28)

**"I MARIA ASSEGUDA ALS PEUS DEL
SENYOR, N'ESCOLTAVA LA PARAULA"**
(Lc. 10,39)

EXERCICIS ESPIRITUALS

Segons mètode de Sant Ignasi
en règim d'internat i silenci.

DATES: 29-30 d'Octubre
4- 5 de Febrer

INFORMACIÓ: Tel. 219 21 20
Organitza: Lumen Dei

Catalunya

DISCRIMINACIÓ ALS PETITS I MITJANS MUNICIPIS

L'Associació Catalana de Municipis, lamenta que hagi hagut de tenir coneixement pels mitjans de difusió i no pas per cap conducte institucional de l'Administració, dels projectes del Govern socialista de l'Estat, en el sentit de disminuir la participació dels Ajuntaments al Fondo Nacional de Cooperación Municipal.

Al mateix temps valora molt negativament aquesta tendència disminutiva que, de consolidar-se en llei, significaria una mesura òbviament regressiva i encara més distanciada, malauradament, de la situació observada i que és normal en la resta de països de l'Europa democràtica.

El principi d'autonomia municipal sense definició de competències dels ens locals, resulta ple d'incògnites. El principi d'autonomia municipal sense dotació financera suficient als Ajuntaments, significa la seva pura impotència.

Al mateix temps l'Associació Catalana de Municipis s'ha adreçat a tots els municipis adherits, denunciant la forma poc equitativa i injusta de la distribució del "fondo Nacional de Cooperación Municipal", qualificant de vertader greuge comparatiu pels municipis petits i mitjans, la variació de coeficient per la distribució del fons que comporta que l'increment de les percepcions dels gran municipis es financii a costa de la disminució de percepcions dels municipis petits i mitjans.

UN DE CADA QUATRE ATURATS TÉ FEINA

Una de cada quatre persones en atur de l'Hospitalet de Llobregat desenvolupa, en realitat, algun tipus de treball, segons es desprèn d'un estudi realitzat per l'empresa Metra-seis per encàrrec de l'Ajuntament.

Exactament, el 23,97 de les persones que estan en atur manifesten realitzar algun tipus de treball com ajut econòmic.

SEGONS UNIÓ DE PAGESOS, EL PSOE NO RESOL CAP PROBLEMA AGRARI

El Sindicat Unió de Pagesos, ha lliurat un enèrgic escrit al ministre d'Agricultura, Carlos Romero, en el qual se li recorda que a cap dels problemes que el camp català tenia plantejats abans de la Administració socialista, se'ls ha donat solució per part d'aquesta administració i "al cap de gaire és un any al front d'el Ministeri d'Agricultura, del titular s'imposava un balanç de la política agrària desenvolupada durant aquests últims mesos, el balanç del qual és negatiu".

Una vegada més reivindica el traspàs a la Generalitat de les Cambres Agràries, que "continua bloquejat per l'an-

terior ministre i quan portàvem gairebé un any del govern del PSOE continua igual, encara que l'Estatut d'Autonomia concedeixi a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'agricultura i no hi hagi cap justificació perquè des del Govern central s'impossibiliti la resolució del Parlament de Catalunya del dia 2 d'octubre de 1980 sobre la dissolució del les Cambres Agràries".

A L'AGOST MÉS ROBATORIS QUE MAI

El propassat mes d'agost registrà augments més que considerables en matèria de delictes contra la propietat. A Barcelona se superaren no solament els nivells de delinqüència dels mesos anteriors, sinó també els del mateix mes d'anys passats. Robatoris de vehicles, furtis i robatoris amb violació o intimidació són els delictes més

freqüents, junt als assalts de vivendes, delictes típicament estiuencs.

Espanya

52.000 MILIONS PER A LA RECONVERSIÓ DE ALTOS HORNOS DE VIZCAYA

La reconversió de Altos Hornos de Vizcaya costarà 52.000 milions de pessetes i la seva aplicació suposarà la desaparició de 2.000 llocs de treball, segons ha afirmat el president de la societat Juan Luis Burgos, el qual va declarar que estava d'acord amb el decret de reconversió que ha estat començat a estudiar pel PSOE en jornades a porta tancada.

El pla per a A.H.V. inclou la modernització i ampliació de la capacitat del TBC d'Ansio fins a dos milions de tones-any, la construcció d'una nova fàbrica d'acer amb tres convertidors LD de cent tones cada un i la

instal·lació de tres colades contínues. Amb aquestes previsions el president de A.H.V. va assegurar que la societat tindrà un resultat òptim l'any 1986.

ATURS EN LES MINES ASTURIANES

Per dos dies consecutius es va registrar un atur total de les mines de Figaredo.

L'atur s'inicià després de produir-se un esllavissament de terres que va ocasionar la mort del miner Evaristo Rodriguez Alonso, de 47 anys, casat i pare de dos fills, les despulles mortals del qual reberen sepultura a Santa Maria de Turón.

L'atur es va plantejar en senyal de dol i en protesta per la manca de seguretat i higiene en el treball.

L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA DEU 50.000 MILIONS EN REBUTS DE LLUM

Madrid.— Diversos organismes de l'Administració pública deuen gairebé 50.000 milions en rebuts de llum.

Aquesta xifra fou donada a conèixer en una reunió entre representants de l'Administració, del sector elèctric i dels consumidors. Les empreses d'electricitat afirmaren que els ajuntaments deuen actualment 20.000 milions de pessetes, als quals cal sumar altres 20.000 milions, d'organismes dependents de l'Administració central i entre 5.000 i 10.000 milions, d'empreses de titularitat estatal.

La magnitud d'aquestes xifres va provocar alguns comentaris dels representants dels consumidors, que consideren discriminatori el fet que als usuaris particulars se'ls talli el subministrament quan no paguen algun rebut.

L'AUTOPISTA UNIRÀ VALENCIA I ALACANT L'ANY 1985

Pel segon semestre de l'any 1985 es confia que les ciutats

d'Alacant i València estaran totalment unides per l'autopista. Actualment, es porten a bon ritme les obres per culminar l'únic tram que interrom la via ràpida entre ambdues capitals valencianes.

Aquest consta de 35,2 quilòmetres i s'estén entre les localitats d'Ondara (Alacant) i Jereza (València). El tros passa per nou municipis situats al sud de la província de València i nord de la d'Alacant i travessarà dos túnels paral·lels d'un quilòmetre de longitud cada un d'ells.

Cobrir aquests trenta cinc quilòmetres i dos cents metres, suposa un desembós superior als divuit mil milions de pessetes, en els quals s'inclouen les expropiacions parcials d'unes dues mil quatre-cents finques enclavades a catorze termes municipals, ja que l'execució de via ràpida comprèn els ramals o variants vers o des de les localitats que jalonen el recorregut.

Món

A ITÀLIA HI HAURÀ DOS MILIONS MENYS D'ESCOLARS EN SET ANYS

L'alarmant disminució de la natalitat a Itàlia preocupa seriosament els professors d'ensenyança elemental, perquè corren el risc de quedar-se sense feina. D'aquí a set anys, a Itàlia hi haurà dos milions menys d'alumnes en les escoles, segons un estudi del Centre d'Estudis per a les Inversions Socials que preveu, ja pel 1985, mig milió menys d'alumnes en l'escola elemental. El fenomen arribarà també a l'ensenyança mitjana, on el 1990 hi haurà 582.078 estudiants menys que el 1981. A l'inici dels anys noranta, en la elemental hi haurà un milió i mig d'alumnes menys que el 1981. La disminució de la natalitat s'està acostant perillosament al creixement zero.

LIBERALS BRITÀNICS PROPOSEN LA REUNIFICACIÓ D'IRLANDA

L'Assemblea anual del Partit Liberal va aprovar una moció que demana la reunificació d'Irlanda i la substitució de l'exèrcit britànic a l'Ulster per la força pacificadora de la Comunitat Econòmica Europea (CEE).

El vot de l'Assemblea és molt significatiu, ja que es tracta del primer partit important d'aquest país que es pronuncia de manera tan radical per la retirada britànica de l'Ulster.

Ulster o Irlanda del Nord és part constitucional de Gran Bretanya des de la partició d'Irlanda el 1922, i des del 1968 l'exèrcit britànic manté l'ordre públic en el territori.

Ara mateix...

¿Guerra escolar?

Al neguit de tants pares i titulars d'escoles cristianes davant el projecte de nova llei d'ensenyament —LODE—, s'hi ha afegit ara l'aldarull d'aquesta mal anomenada "guerra dels catecismes"... Sembla que tot es combini per a congriar al voltant de l'Església un clima de tensió que ens podria fer tornar agressius. Cosa sempre perillosa, sobretot si fos utilitzada per a la promoció d'interessos extra-ecclesials... Ens cal exercir a fons les virtuts de la fortaleza d'una banda, i de la serenitat de l'altra.

Fortaleza per a mantenir les nostres conviccions, fins i tot quan poden ser malvistas en sectors prestigiosos. Unes conviccions que —com en el cas de l'avortament— tenen una tradició de segles: és, doncs, la política que es posa en l'Església i no —en aquest cas— l'Església que es posa en política... Fortalesa per a saber fer pinya amb els bisbes, deixant en segon terme la legítima crítica interna, quan es tracta de la defensa de posicions fonamentals. Ho fan tots els grups humans... En aquest sentit, és lògic que si hi ha cristians que pensen que l'Església no hauria de regir escoles, aspirin a que aquest criteri guanyi terreny dins la comunitat eclesial. Però seria inadmissible que neguessin el dret que té a fer-ho o que, inconscientment, es valguessin de

lleis civils restrictives d'aquell dret per a fer triomfar el seu criteri.

Però ens cal també serenitat. L'Evangelí ens ensenya a no témer l'enemic que només pot matar el cos. Més que engrescar-nos en lluites estèrils hem de considerar quina és la nostra situació real i quins són els nostres mals interns, els que ens poden matar l'ànima. Per exemple: independentment de l'actual polèmica dels textos, ¿a quantes escoles públiques s'exerceix el dret dels pares a la classe de religió dels seus fills? Quines accions emprenen els bisbats i les parròquies per a fer front al munt de problemes que entrebanquen l'acció en aquest camp tan important? Fa mal efecte el desampar religiós dels grans col·legis populars d'EGB, en comparació amb la relativa atenció que reben els centres de BUP, on els professors de religió són remunerats. I, malgrat tot, no és un terreny tan impenetrable com sembla, aquest de les escoles públiques. Però cal coratge. I, pel que fa a les escoles cristianes, ¿quina llei ens podria espantar si, a més dels titulars i del valuós però migrat personal religiós, fóssim de debò cristians, posem el vuitanta per cent dels nostres membres i pares d'alumnes?

J. Carrera Planas

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Piques places. Tel. 427 44 53.

Sense confondre els camps dels sacerdots i els laics

El Papa exhorta els jesuïtes a lluitar per la justícia

"Esteu compromesos en els camps més difícils; per això té gran repercussió el que feu", digué Joan Pau II en l'homilia que adreçà a la Congregació general dels Jesuïtes.

El Papa començà fent pròpies les paraules de sant Pau llegides en la litúrgia: "Us exhorto a comportar-vos de manera digna de la vocació rebuda a conservar sol·lícitament la unitat de l'Esperit en el vincle de la pau".

Digué que "els jesuïtes del món estan compromesos en tots els fronts de l'Església: és una gran família, cridada a una vocació especial per servir en nom de Crist, amb plena disponibilitat als interessos del seu Regne. En aquest moment la sento present aquí, unida pels mateixos ideals, per la mateixa crida de l'Esperit". Glossà aquesta unitat de l'Esperit eclesial perquè els jesuïtes estan inserits vitalment en l'Església, a la que estan compromesos a servir amb tota fidelitat. Unitat de l'esperit ignasià, perquè aquell particular carisma que fa de la Companyia un instrument privilegiat de l'acció de l'Església a tots els nivells és element totalitzant i distintiu, volgut pel seu fundador, de la seva activitat i de la seva missió.

"Estic content de saludar el pare Arrupe"

Al senyalar que un dels fins de la congregació era la substitució del "venerat" pare Arrupe, afegí "que estic content de saludar-lo aquí present, expressant-li el comú reconeixement per haver contribuït a animar la Companyia amb el seu exemple, la seva oració, el seu sofriment". L'altra finalitat de la Congregació és la "de fixar les orientacions a seguir en els anys vinents, per a que sigui sempre millor actualitzat en les particulars circumstàncies del moment present l'ideal de la Companyia descrit en la fórmula del vostre institut: "Militar en Déu sota la Creu i servir solament a Crist Senyor i a l'Església, sota el Romà Pontífex". Aquesta doble missió és "greu".

"Molts tenen la mirada fixa sobre vosaltres"

Subratllà el Papa les repercussions d'aquesta congregació en la vida de l'Església. Per això el seu interès personal. És l'orde religiosa més nombrosa; extesa per tot el món, compromesa per la glòria de Déu i la santificació dels homes, inclús en els camps més difícils i en els ministeris punta, que són de gran utilitat per al servei de l'Església. "A causa d'això molts tenen la mirada fixa sobre vosaltres, siguin sacerdots o seglars, religiosos o religioses, i el que feu vosaltres sovint

té ressons que no podeu superar". Recordà a continuació afirmacions similars a aquestes dels anterior Papes. D'ací la responsabilitat dels que participen en aquesta congregació, als que exhortà a que tinguin molt present en l'esperit la naturalesa providencial i el fi específic de la Companyia. Ell mateix, el febrer de l'any passat, els va recordar "un quadre de les activitats que estan cridats a exercir: el compromís per la renovació de la vida cristiana, per la difusió de la doctrina catòlica autèntica, per l'educació de la joventut, per la formació del clergat, per la profundització de les ciències sagrades i, en general, de la cultura, inclús profana, especialment en el camp literari i científic, per l'evangelització missionera. Per aquest conjunt de tasques apostòliques tan diferents en les seves formes, tan tradicionals com noves,

Joan Pau II en la XXXIII Congregació General de la Companyia de Jesús presidint la concelebració eucarística. A la dreta del Papa, el pare Paolo Dezza, delegat pontifici i a l'esquerra, el pare Pittau, subdelegat. Cap dels dos ha estat elegit general de la Companyia, sinó el pare Peter Hans Kolvenbach.

mediatament, sense tergiversar i sense excusar-se de cap manera", a les necessitats de l'Església, en els camps d'apostolat antics i nous. Agraï tot el que en aquest

per a la profunda renovació de l'Església en aquest món secularitzat.

* Jo mateix: "L'Església avui vol que la Companyia contribueixi efectivament en la im-

Promoure la justícia

Afegí a aquestes "missions" la de promoure la justícia en connexió amb la pau del món, que és una aspiració de tots els pobles. "Però aquesta acció ha d'ésser exercida en conformitat amb la vostra vocació de religiosos i sacerdots, sense confondre les missions que són específiques del sacerdot amb les que són pròpies dels seglars, i sense caure en la "temptació de reduir la missió de l'Església a dimensions de simples projectes temporals... a reduir la salvació de la qual sou missatgers a un benestar material" (Evangelii Nuntiandi, 31). La realització d'aquest ideal -afegí- incrementarà l'empenta apostòlica, ajudarà a superar dificultats i incrementarà les vocacions".

El Papa al·ludí després l'Any Jubilar de la Redempció del món. La vocació dels jesuïtes consisteix en seguir de prop a Crist, Redemptor del món; en ser cooperadors seus per a la redempció, per això necessiten el coneixement íntim, el fort amor del Senyor. "Heu d'ésser una Companyia de contemplatius de l'acció" i homes de mortificació. "L'austeritat d'una vida pobra i senzilla sigui signe que el vostre únic tresor és Crist; la renúncia, amb gojosa fidelitat, als afectes familiars sigui signe fecund d'amor universal que obre purament els vostres cors a Crist i als germans; l'obediència per motius de fe sigui signe de la vostra estreta imitació de Crist, que s'ha fet obediència fins a la mort de Creu; la unió dels ànims en una vida comunitària fraternalment viscuda, superant qualsevol eventual oposició i contrast, serveixi d'exemple a l'Església.

El Papa acabà demanant als jesuïtes fidelitat a aquesta "magnificència".

Els renova els càrrecs de:

- Resistir l'ateisme
- Renovació de l'Església en el món secularitzat
- Implantació del Concili
- Ajudar-lo en el seu Magisteri

corresponent a les exigències dels temps subratllades pel Concili Vaticà II, us dirigeixo novament el meu impuls, amb una plena confiança. El Papa compta amb vosaltres, espera tant de vosaltres".

El "quart vot"

Subratllà la importància del "l'ligam molt particular que la Companyia manté amb el Papa", que "assegura a la mateixa Companyia fecunditat i seguretat" avui com en els orígens. Recordà l'exemple de sant Ignasi. El quart vot -pel qual els jesuïtes prometen especial obediència al Papa- no tendeix a frenar la generositat, sinó únicament a assegurar-li una esfera d'acció més profunda i més àmplia, en la certesa que el motiu més íntim i més secret d'aquesta obediència religiosa, d'aquest lligam amb el Papa, és el de poder respondre de manera més incisiva i amb una major devoció, "im-

sentit havien fet els jesuïtes en quatre segles, afegint: "Estic segur de poder continuar en el futur recolzant-me sobre la Companyia per exercir el meu ministeri apostòlic i comptar sempre amb la vostra fidel col·laboració pel bé de tot el poble de Déu".

"Disposats a fer el que se us demana"

Recalcà que "L'Església sempre ha considerat la vostra societat com un grup de religiosos, preparat espiritualment i doctrinalment, que estan disposats a fer el que se'ls demana". I recordà alguns d'aquests encàrrecs:

* Pau VI: "Resistir vigorosament l'ateisme amb forces unides". Una missió que urgentment us torno a proposar, per tot el temps que "continui pesant sobre la humanitat aquest greu perill".

* El mateix Papa, després d'acabat el Concili: Cooperació

plantació del Concili Vaticà II, això com en el temps de sant Ignasi i també després, la Companyia lluità amb tots els seus mitjans per donar a conèixer i aplicar el Concili de Trento.

* I ajudar especialment el Romà Pontífex en l'exercici del seu suprem magisteri".

A tot això també us invito avui, i renovo la meua invitació a adaptar a les necessitats espirituals del present "les diferents formes d'apostolat tradicional que encara mantenen avui la seva validesa" i que poseu gran atenció a "les iniciatives a que el Concili Vaticà II exhortava especialment", com l'ecumenisme, l'estudi aprofundit de les relacions amb les religions no cristianes i el diàleg de l'Església amb les cultures. Des d'aquest punt de vista jo "impulso i aprovo el vostre esforç d'inculturació, tan important per a l'evangelització, si s'uneix a un esforç igual per a preservar la doctrina catòlica intacta i pura.

S'ha de batejar els fetus avortats si aquests viuen

Noves causes de nul·litat del matrimoni

Novetats d'interès en el nou Codi per als fidels

Es podrà combregar en totes les misses que es participin al dia

Les noves normes sobre els sacraments ocupen una part central i molt important del nou Codi de Dret Canònic, que començarà a regir el pròxim dia 27 de novembre. Aquest és tal vegada el tema que més interessa a tots els catòlics dins de la nova legislació de l'Església.

● **Matrimoni:** Ja no és defineix sols com un contracte entre els cònjuges per a la transmissió de la vida, sinó de manera més àmplia com una "comunitat íntima de tota la vida destinada per la seva índole natural al bé dels cònjuges i a la generació i educació dels fills".

Són de gran importància les novetats del codi quan parla dels motius que produeixen la incapacitat radical del consentiment matrimonial, amb la consegüent nul·litat del matrimoni. El Codi diu que són *incapaços de contreure matrimoni* els qui no tenen suficient ús de raó, els qui per la seva naturalesa no poden assumir les obligacions essencials del matrimoni i els que "sofrixen un greu defecte de discreció de judici sobre els drets i deures matrimonials essencials que mútuament s'han de donar i acceptar".

Entre els "vicis" del consentiment matrimonial s'introdueix com a novetat la figura jurídica de "l'error dolorós" que és l'error produït en un cònjuge per la voluntat fraudulenta de l'altre, de cara a contraure matrimoni, sempre que aquest error es refereixi a una qualitat que pugui pertorbar greument la vida conjugal.

La celebració del matrimoni pot presidir-la un diaca en lloc d'un sacerdot.

● **Penitència:** La confessió individual és l'únic mitjà ordinari de reconciliació per la falta greu.

L'absolució general, donada simultàniament a diversos penitents sense prèvia confessió individual, es permet solament en casos excepcionals: quan amenaça perill de mort i quan hi ha una necessitat greu i els fidels no podran ésser confessats durant molt de temps.

Per a rebre l'absolució general vàlidament es requereix que el penitent es proposi fer al seu degut temps confessió individual de tots

els pecats greus que no ha pogut confessar.

La confessió ha de realitzar-se en esglésies o oratoris. No es poden escoltar confessions fora del confessional si no es per causa justa, ja que han d'existir seus confessionals en lloc visible.

Els confessionaris estaran previstos d'una reixeta entre el penitent i el confessor. Aquesta reixeta, no obstant, podrà utilitzar-se lliurement pels fidels segons ho desitgin o no.

Els sacerdots poden confessar també fora de la seva diòcesi si tenen llicències per a confessar en la pròpia i sempre que el bisbe de l'altra diòcesi no li prohibeixi expressament. D'aquesta forma se suprimeixen algunes de les barreres diocesanes que han dificultat l'administració de la penitència.

Continua vigent el precepte de confessar-se almenys una vegada l'any, quan existeix matèria necessària.

● **Eucaristia:** el Codi recomana la participació activa i freqüent en la celebració eucarística.

Permet combregar més d'una vegada en el mateix dia quan es participa en una missa, no fora d'ella. Es pot combregar sota les dues espècies, quan la litúrgia així ho permeti.

Continua, en vigor el precepte del dejuni eucarístic. En conseqüència qui vagi a rebre l'Eucaristia ha d'abstenir-se de prendre qualsevol aliment i beure—excepte aigua o medicines—almenys des d'una hora abans de la comunió. Igualment, els fidels estan obligats a combregar almenys una vegada l'any durant el temps pasqual.

Continuen en vigor els usos actuals sobre els estipendis de les misses. Tot sacerdot que celebri o concelebrï pot rebre una quantitat de diners—la determinada en cada

L'absolució general es permet només en casos excepcionals.

lloc pel bisbe— perquè apliqui la missa per una determinada intenció. Es tracta de col·laborar al sosteniment dels sacerdots i activitats de l'Església. S'ha d'evitar fins la més lleugera apariència de negoci. Es recomana que els sacerdots celebren per les intencions dels fidels, sobretot dels necessitats, encara que no rebin cap diner. L'homilia està reservada al sacerdot o diaca i no es pot ometre sense causa greu en totes les misses dels diumenges i festes de precepte. És aconsellable també en les misses entre setmana.

No es permet a diaques i laics dir les oracions de la missa, sobretot la plegària eucarística.

● **Baptisme:** és necessari en la realitat o almenys en el desig per a la salvació i el seu caràcter és indeleble. A través d'ell es produeix la incorporació a l'Església.

Ha d'estar precedit per la necessària preparació dels pares i padrins, i a aquesta preparació cal donar-li sentit i forma comunitària.

No s'ha d'imposar al batejat un nom que manqui de tot sentit cristià, encara que no és necessari que sigui un nom de sant o d'algun misteri sagrat.

Es recomana que s'administri en diumenge i, si pot ser, durant la vetlla de Pasqua.

Els pares, avisaran al sacerdot i procuraran que els seus fills rebin el baptisme "en les primeres setmanes" sense ajornar-ho per quan tinguin ús de raó. La "ciutadania religiosa" que dona el baptisme no hipoteca per sempre la llibertat responsable de qui la rep.

Per administrar aquest sacrament han de donar-se garanties suficients que el nen serà educat cristianament.

En la mesura del possible, s'ha de batejar els fetus avortats si viuen.

En cas de necessitat, pot batejar qualsevol persona que tingui la deguda intenció.

Pot fer-se per immersió, d'acord amb les normes de la Conferència Episcopal de cada lloc.

● **Unció dels malalts:** s'ha d'administrar als fidels, que per qualsevol motiu es trobin en perill de mort. No s'ha de retardar massa, de manera que els malalts la rebin encara en ple ús de les seves facultats.

Només és lícit rebre-la d'un ministre catòlic, però si això no és possible, podeu acudir a ministres no catòlics, sempre que pertanyin a una Església en la que aquest sacrament sigui vàlid. Això mateix, passa amb el sacrament de la Eucaristia i de la Penitència.

No s'ha d'imposar al batejat un nom que manqui de tot sentit cristià

BARCELONA

II Jornades de discerniment i reflexió. — Se celebraran del 21 d'octubre (tarda) al 23 (vespre). Jornades de reflexió sobre el camí cristià i sobre com discernir la pròpia vocació. Una pausa en la nostra vida per a donar una resposta total, definitiva, concreta a Crist i als germans: Matrimoni? Vida religiosa? Celibat per al servei? Mossèn Eugeni Portusach hi serà present per ajudar a la reflexió sobre els temes proposats. Per informació: CASAL BELLESGUARD, tel. 211.82.40, Monestir de Sant Maties, tel. 247.36.66. Adreça: c/ Bellesguard s/n. (final camí), Barcelona-22. Arriben a la Plaça de la Bonanova els autobusos 22, 23 i 64.

Curs de Dret Canònic a l'Institut de Teologia de Barcelona. — El Dr. Lluís Mª Martínez-Sistach, professor de Dret Canònic, presentarà el nou Codi als alumnes de l'Institut que cursen el tercer any. S'admeten alumnes oients. Informació i matrícula: Diputació, 231, de dilluns a dijous, de les 18 a les 20'30 h. Tel. 254.19.63.

Concert a Marata. — El proper diumenge, dia 16 d'octubre, a les 10 del matí, a la Parròquia de Santa Coloma de Marata (Les Franqueses del Vallès), RECITAL DE VIOLÍ: Nèstor EIDLER interpretarà J.S. Bach, Partita II en Re menor, Partita III en Mi Major i Sonata I en Sol menor.

Catequesi per a deficientes mentals. — S'ofereix per a infants (a partir dels 9 anys), adolescents i els seus acompanyants, cada dissabte, al matí, a la Parròquia de Sant Pius X (c/ Cardenal Tedeschini, 52). Començarà el Curs amb una reunió-inscripció amb els pares, el proper dissabte, dia 8 d'octubre, a 2/4 de 12 del matí, als locals parroquials.

Divina Litúrgia en ritu bizantí. — El Grup IRINI del Centre Ecumènic us invita a la propera celebració, el diumenge, dia 9 d'octubre, a les 10'30 del matí, c/ de Girona, 38, MM. Reparadores.

Cursos de Formació Professional per a disminuïts físics. — L'Escola de Readaptació Professional "Sant Joan Bosco" per a alumnes disminuïts físics ha obert la matrícula pel Curs 1983-1984. Les Especialitats que s'imparteixen són les següents: Formació Professional, Primer Grau, Primer Curs, Oficial, Electrònica, Electricitat, Administratius, Delineants, Informàtica, Reparació d'electrodomèstics, Bobinatge de motors elèctrics, Formació Bàsica I i II. Els Cursos són gratuïts i tenen una duració de 9 mesos. L'horari de classes és de 16 a 21 h., de dilluns a divendres. Els alum-

nes que no puguin desplaçar-se pels seus propis mitjans poden utilitzar el servei de furgonetes del Centre. També és gratuït. Per informació i inscripcions: Secretaria de l'Escola, de 16 a 21 h., de dilluns a divendres. Adreça: c/ Banyes Nous, 16. Tel. 318.92.93.

Escola de Formació de "Triballadors Familiars". — L'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona (ICESB), sota el patrocini de la Generalitat de Catalunya, ofereix l'Escola de Formació de "Triballadors Familiars" per a obtenir una preparació capaç d'aportar a les famílies una ajuda personalitzada i de qualitat enfront de l'anonimat col·lectiu de moltes estructures. És un servei a la família pensant en els nens, vells, minusvàlids, subnormals

i cura de la casa. El "treballador familiar" és una de les professions considerades com indispensable per l'equip social dels serveis de base. Informació: ICESB, c/ Enric Granados, 2. Tels. 253.25.00 i 323.25.50. Barcelona-7.

VIC-SOLSONA

Obra d'Exercicis Parroquials Vic-Solsona. — Celebrarà la IV Trobada Interdiocesana d'Exercitants, el dimecres, dia 12 d'octubre, Festivitat del Pilar. Horari: De les 10 del matí a les 6 de la tarda. Lloc: Cova de Sant Ignasi, Casa d'Exercicis, Manresa. Per informació: tel. 872.04.22 (Manresa), 811.00.45 (Solsona) i 885.05.44 (Vic).

Delegació Diocesana de Joventut de Barcelona. — Amb motiu de la col·locació del baix-relleu de mossèn Pere Tarrés metge, feiocista i sacerdot a la façana de Montserrat, el diumenge, dia 2 d'octubre, la Delegació Diocesana de Joventut de Barcelona es fa ressò de l'acte i invita els joves cristians del nostre bisbat i de tots els altres a sumar-se a l'acte.

La iniciativa que ha sorgit dels joves d'alguns llocs especialment vinculats a l'activitat i ministeri de Pere Tarrés creiem que és extensible a tots els joves i dirigents de moviments cristians, pel valor i actualitat de la vida de Tarrés en la nostra tasca d'avui.

No ha de faltar, al llarg d'aquest acte, que és un pas més en la reconstrucció espiritual del nostre país, ni el missatge ni la presència de la joventut d'avui.

JOVES!

nois i noies "no tingueu por, obriu de bat a bat les portes a CRIST" (Joan Pau II)

II JORNADES DE REFLEXIÓ SOBRE EL CAMÍ CRISTIÀ COM DISCERNIR LA PROPIA VOCACIÓ

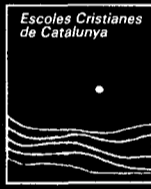
UNA PAUSA EN LA NOSTRA VIDA PER A DONAR UNA RESPOSTA TOTAL, DEFINITIVA, CONCRETA, A CRIST I ALS GERMANS

MATRIMONI?
VIDA RELIGIOSA?
CELIBAT PER AL SERVEI?

Mn. Eugeni Portusach hi serà present per a presentar els temes i per ajudar a la reflexió

CASAL BELLESGUARD, tel. 211 82 40. MONESTIR DE ST. MATIES, tel. 247 38 66
c. Bellesguard s/n. (final camí) Barcelona - 22

Dies: del 21 d'octubre, a la tarda, fins el 23 al vespre. 1983.

L'ESCOLA

FULL INFORMATIU N.º 1 - Setembre 1983

La Confederació Cristiana d'Associacions de Pares d'Alumnes de Catalunya, Serveis Educatius de Catalunya i Secretariat de l'Escola Cristiana, edita conjuntament L'ESCOLA, full informatiu del qual acaba de veure la llum el N.º 1. L'únic centre d'interès de tota la informació que publicarà és: L'ESCOLA, la nostra escola, les escoles del nostre país. En un primer moment sortirà cada quinze dies, i hi trobareu informació sobre la nostra concepció d'escola i de política educativa, informació sobre fets d'actualitat que incideixen en la vida i l'acció de les escoles del país, informació sobre les decisions del Govern de l'Estat i del Govern de la Generalitat, comentaris i lustratius sobre aquests fets i decisions, opinions recollides sobre temes d'interès comú etc. Redacció i administració: c/ Rivadeneira, 6, 5é - Barcelona-2. Tel. 302 70 13.

Trianón N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador
Solicitenos
cuanta información
precise

De venta en almacenistas de saneamiento.

FELIU BOETS A.

GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

Relleu de Pere Tarrés a Montserrat

La festa de la inauguració d'aquest relleu està anunciada per al diumenge, dia 2 d'octubre. Hi són invitats tots els devots i admiradors de Tarrés, el qual apareix en el relleu, junt amb el jove feiocista Francesc Castelló. Donada la impossibilitat de comunicar-ho en particular a tots els qui han contribuït a l'erecció d'aquesta doble memòria, preguem que els serveixi d'invitació aquest avís.

La Comissió organitzadora

Barcelona, 5 de setembre del 1983

Falta la teva veu per aconseguir la Pau.

Fundació per la Pau
associació promotora

En...
Adreça
Demana informació a Fundació per la Pau
Pau Clars, 72, 3^a 2^a B - Barcelona 10 - Tel. (93) 302 51 29

Com a part integrant de l'Aplec de Sant Ferriol

Escenifiquen a Falgons una tradició de fa set segles

GIRONA.— El dia 11 de setembre tingué lloc el tradicional Aplec de Sant Ferriol que organitza cada any la parròquia de Falgons en commemoració del trasllat de les relíquies d'aquest sant a las nostres terres. Efectivament; segons conta la història, el cavaller Guillem Galceran de Cartellà, senyor del castell de Falgons, va ser nomenat pel rei Jaume I, el Conqueridor; virrei de Sicília.

Exercí aquest càrrec important durant quaranta anys i després retornà al seu poble. Però no tornà sol: vingué acompanyat de les relíquies del màrtir Sant Ferriol, que havia pogut adquirir en aquell país.

Així, doncs, ara es representa cada any l'arribada del cavaller Guillem de Galceran a Falgons, assistit per una escorta de nobles a cavall, llancers, etc., tots vestits d'època. Aquesta comitiva torna a oferir simbòlicament a la parròquia les relíquies del seu Patró. Després es fan altres actes populars i tothom pot beure d'una bóta que s'anomena. "La bóta de Sant Ferriol" i que en raja un bon vinet.

En la fotografia que acompanya aquestes ratlles es pot veure una part de la comitiva

"històrica" i al centre un home, vestit de frare, amb la urna a les mans sobre un coixí. Centenars de devots i curiosos es reuneixen cada any a Falgons per a reviuir aquestes escenes.

Restaurada la sala capitular de Sant Joan de Lladó

El diumenge, 17 de setem-

bre, foren inaugurados oficialment les obres de restauració de la sala capitular del monestir de Sant Joan de Lladó (Alt Empordà). Es tracta d'una construcció romànica, afegida a l'església de Santa Maria, de plan-

ta rectangular i dividida en planta i pis.

El pis es recolza sobre una volta de forma rebaixada i s'hi observen uns arcs diafragmats apuntats que sostenen l'entelinat de la coberta. Al mur de

ponent hi apareixen uns òculs amb obertura a doble biaix i a la part superior hi ha uns finestrals romànics de doble esqueixada.

El mur de llevant dona a l'antic claustre, mentre que el de migdia està afegit a la casa prioral. Les pedres dels quatre murs no són molt ben escairades, al revés de les que formen les cantonades i les obertures. La restauració ha afectat als arcs formers, a la coberta, a la pavimentació interior, pintat interior, instal·lacions elèctriques, megafonia, etc. L'esforç d'aquesta restauració ha corresponut a la Diputació de Girona, a la Generalitat i a l'ajuntament. El local ha passat a disposició del poble de Lladó perquè hi pugui desenvolupar totes les activitats culturals que vulgui.

El dia de la inauguració hi hagué repicament de campanes, sardanes, ballets populars, etc. A més, s'obrí una exposició de fotografies sobre "Indrets del romànic català", fetes per Joan Bonell i Carme Bayó, del Centre Excursionista Àliga, de Barcelona.

M. Caballé

Pensant-ho bé

"La sogra no es recorda de quan era nora"

És innegable que gestar un amor i tenir-ne cura durant anys, per finalment, donar-lo, demana molt d'amor i molta renúncia. L'amor humà no és químicament pur. Volem el bé de l'altre perquè l'estimem sincerament, però quan aquest amor, fruit madurat en les nostres entranyes i en el nostre cor, arriba l'hora d'arrencar el vol per multiplicar la vida i l'amor en el món, tot el nostre jo se somou, semblantment com un terrer del que se n'arrenca un arbre arrelat profundament.

No és del tot veritat el tòpic, sovint repetit emotivament en les bodes, de "perdo un fill però guanyo una filla, perdo una filla però guanyo un fill". I és que no es tracta de guanyar o perdre, sinó simplement de donar. De donar sense condicions. És un goig donar, però en aquest cas, com en tants d'altres, és veritat que no hi ha goig sense dolor.

"És llei de vida", repetim. Però la vida, vulguem o no, és un aiguabarreig de goig i dolor. Donar els fills, fins a romandre en la solitud, pot arribar a la heroïcitat. La vida sovint, i la mort sempre, ens demanen una hora o altra, un despreniment total. I costa trencar les amarres d'una estimada nau, dir-li adéu, i desitjar-li cordialment bona singladura.

"La sogra no es recorda de quan era nora", "ni el rector de quan era escolà", i ens entossudim a mantenir uns lligams que no són purament d'estimació, sinó dependències de domini. Aleshores neixen interferències conflictives. Voldríem esperar dels altres allò que, al nostre torn, tampoc varem saber donar. Perquè les sogres d'avui són les núvies d'ahir, i les núvies d'avui són les sogres de demà. I ningú no pot dir "d'aquesta aigua no en beuré".

La mala nomenada de les sogres és exagerada. "Amor de sogra, afalac de gata", exage-

rat, exagerat. Una mica són el manxaire dels inevitables problemes que sorgeixen en les relacions de la parella i en la convivència de la llar. I és que, per a moltes parelles, després de la lluna de mel, comença massa aviat la mala lluna. A tothom plau, de bon de veres, viure alleradament sense cap mena d'embaràs. Mamar-se les dolces a tothom agrada, però en la vida, massa que ho sabem tots per experiència, no tot és fàcil i planer, i no hi ha més remei que bregar contra les dificultats. Dificultats n'hi ha per dar i per vendre. Vull dir que n'hi ha per les dues bandes: quan la filla és casada surten els gendres, quan el fill és casat surten les nores. Sogra i nora, l'una crida i l'altra plora. Gendre i sogra, gat i gos. De ball n'hi ha pels dos.

Mireu, hi ha gent embrollaire de mena i que s'entrefiquen per vici on no els demanen, a casa i fora de casa. Els comença a borinar pel cervell qualsevol ocurrència, i en lloc de cercar-hi, serenament i pacient, clarícies, a base de donar-hi voltes i més voltes se'ls posa dintre el carbassot, i... malament rai si deixen que hi arrelin! Com que els fa mal a ells, ho treuen a fora, i posen mal on no n'hi ha.

Estimats sogres, nores i gendres: no sabeu fins a quin punt és sa i bo, cada matí, passar l'esponja pel cervell, posar oli a les coses que xerriquen, posar treva a les batalles, amollir les coses i no nafrar el cor de ningú, i, finalment, mentre són petits, punxar els globus que infla l'amor propi, perquè si s'engrandeixen poden esclatar vomitant tempestats.

Posar-se fet un gall i esgratinyar-se amb injúries no treu cap a res. Però estimar cada dia, comprendre, acollir, donar-se, dialogar, somriure, és el gest més valent i més humà, més digne i més cristià.

Xesc Soliu

Finestral de la caritat

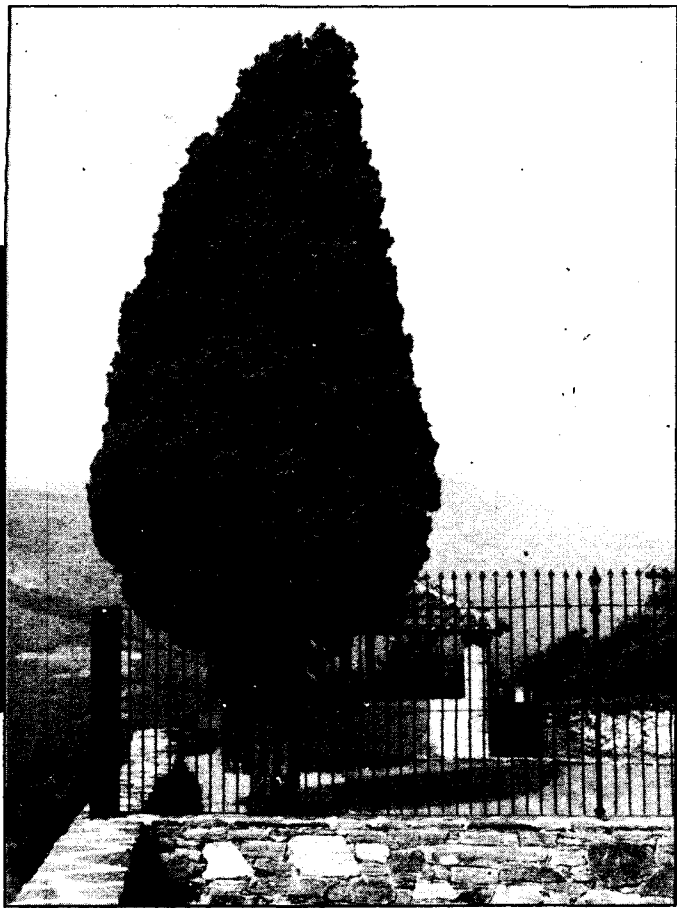
Un altra vegada de nou

Amb el retorn de les vacances i el començament del curs, sembla que totes les coses retrobin el seu ritme normal. Amb tot, l'allau de problemes socials i assistencials es fa especialment notar en aquest Servei de Caritas. L'estiu no ens ha deixat respirar, però setembre es presenta molt preocupant per les dramàtiques seqüeles que l'atur va sembrar. Farà falta un esforç coordinat de tothom, i una gran generositat per fer front a aquesta tardor calenta que ja està a les portes i truca amb força.

Demandes

- 9.456.- Muller separada del marit, per atur forçós s'ha endarrerit en el pagament del lloguer. Té una filla de 12 anys. Calen 18.032 ptes.
- 9.457.- Mare amb cinc fills el gran de 12 anys. El pare els ha abandonat. Per aliments li son necessàries 10.000 ptes.
- 9.458.- Senyora recent vídua i sense fills. No disposa de mitjans econòmics per subsistir. Se li tramita una petita pensió, mentre, calen 15.000 ptes.
- 9.459.- Mecànic en atur forçós i amb quatre fills de 14 a 3 anys. Per evitar que li tallin la llum i l'aigua necessita 13.416 ptes.
- 9.460.- Senyor sense família i amb greu malàlta. Ha de ser operat. Per evitar el desnonament li manquen 20.000 ptes.
- 9.461.- Mare amb dos fills de 16 i 12 anys. Treballa eventual. S'endarrerí en el lloguer i a la tenda. Liquidaria amb 15.000 ptes.
- 9.462.- Cap de casa malalt de la vista des de fa dos anys. Té quatre fills de 14 a 5 anys. No cobra cap pensió. Li son necessàries 20.000 ptes, per aliments.
- 9.463.- Peó de 53 anys en atur i amb la muller malalta i incapacitada per tot treball. Obtindria aigua en l'habitable però li manquen 25.000 ptes.
- 9.464.- Paleta sense feina i amb quatre fills el gran de 16 anys i 10 el petit. Per paliar la seva amoïnada situació calen 10.000 ptes.
- 9.465.- Matrimoni en atur i malalt, ell crònic i ella recent operada de menisc. Tenen cinc fills de 16 a 5 anys. Urgeixen 15.000 ptes. per aliments.
- 9.466.- Mare viuda amb tres fills de 14,12 i 9 anys. Té al seu càrrec a un germà de 25 anys esquizofrènic. Li son necessàries 20.000 ptes.

Barcelona

El comunidor de la Costa del Montseny, tal i com ha quedat després de les obres de restauració.

El rector hi comminava les tempestes

Restaurat el comunidor de la Costa del Montseny

COSTA DEL MONTSENY.— La Costa del Montseny és un poble situat al vessant meridional del Turó de l'Home, a 620 d'altitud.

La seva població és rural i dispersa. Comunitat oberta a tothom, característica que permet que s'hi trobin acollides moltes persones que, procedents de diferents indrets s'hi reuneixen cada diumenge, considerant-se integrants d'aquesta Comunitat.

L'Església de La Costa sembla remuntar-se a l'època visigòtica. Té elements arquitectònics del segle XII, tals com l'absis circular amb volta de mitja taronja. El campanar actual data del 1680 i substitueix l'antiga espadanya. La situació del portal a la façana lateral del migjorn, és una de les característiques de l'art romànic.

Una obra del 1680

Enfront d'aquest portal s'hi va construir l'any 1680, un

Comunidor, bella torre quadrada amb una teulada sobre quatre pilastres, on el Rector solia comminava les tempestats que s'apropaven. Des d'aquest lloc es veu perfectament tota la vall de Palautordera i el Montnegre.

La gran joia d'aquesta Parròquia és la Imatge gòtica dels XIV de la "Verge dels Angels", una de les peces més notables del tresor artístic de la diòcesi de Barcelona. És d'alabastre i policromada encara que solament resten indicis de la pintura. Amida 75 cm. d'altura. La Verge està dreta amb l'Infant en el braç. L'Infant porta un pelicà i la Verge un llibre.

El temps i potser les necessitats, adossaren part del cementiri a l'absis principal de l'Església i del Comunidor, actualment molt averiat.

La Diputació de Barcelona amb l'intent de salvar aquesta obra arquitectònica, ha restaurat el Comunidor, posant-hi a més els seus mitjans tècnics i ha refet bona part del cementiri, tot embellint l'entorn de l'Església.

Restauració de l'església

La Parròquia, per la seva part, ha restaurat l'interior, posant al descobert les pedres de l'absis, els nervis de creuer de les dues capelles, pintant-la i col·locant-hi una bonica imatge de Sant Esteve, Patró de la Costa, obra de l'escultor Josep Ricart.

De totes aquestes reformes en feren festa el dia 4 de setembre en una solemne celebració Eucarística, presidida pel Cardenal Arquebisbe de Barcelona. Hi assistiren també el President de la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament de Fogars, al qual pertany La Costa, i moltíssimes persones, vingudes de les masies dels voltants i de moltes poblacions de tot Catalunya.

Després d'una Visita al Comunidor i al Cementiri ens trobarem al volt de la taula, en un dinar de germanor i alegria, 180 persones.

Fou un dia ple i bonic en tots aspectes.

A La Fatarella, comarca de la Terra Alta

Homenatjats tres ex-membres de la FJCC

LA FATARELLA.— Es reconfortant en els temps que corren i altament alligador, veure que gent del camp, que a més de conrear la seva terra amorosament i que viuen decididament de cara a la natura, amb totes les belleses que té i també amb totes les vicissituds que comporta, conreen i amnyaguen el terreny dels costums i tradicions que han heretat. Ens ho demostraren gent de La Fatarella (Terra Alta); i que, amb motiu de l'enllaç matrimonial d'un familiar seu, que tingué lloc el 14 d'agost a l'església arxiprestal de Mora la Nova (Ribera d'Ebre), solemnitzen els actes religiosos. Interpretaren la missa de Pius amb dues veus i acompanyada d'alguns motets i com a cant final cantaren l'Himne de la Federació de Joves Cristians de Catalunya que, a part d'homenatjar tres ex-fejocistes que hi eren presents D. Baptiste Monclús, D. Manuel Font i D. Josep Pellisa, padrí i oncles respectivament del nuvi—, anava adreçat i d'una manera

especial al pare de la núvia, D. Antoni Montaña ex-fejocista de Mora la Nova.

He vist en diverses ciutats i pobles, com les arrels dels arbres que hi ha plantats en els seus carrers, com esbotzen les capes de pedra i ciment armat de les voreres, de vegades a tres o quatre metres del seu tronc. Les brigades urbanes es precipiten a reparar l'esbotzament amb enormes dosis de pedra, de grava i de ciment, acompanyades finalment d'unes postres de quitrà. Però... l'any següent les arrels es revoltolen novament... i s'oposen a l'opresió...

Un poble d'arrels cristianes com és La Fatarella i que encara viu sota l'ombra dels arbres que plantaren Albert Bonet, Fèlix Millet, PERE TARRÉS, etc. i cultivats i regats amb la suor de mossèn Rafel Escuder...; alguns d'aquests arbres encara donen fruits... i les seves arrels sempre donen senyals de vida per un lloc o altre.

Emili Monclús

Més sobre la tercera edat

Llegeixo cada setmana "Catalunya Cristiana" des del Monestir, i havent constatat que sovint s'hi publiquen cartes o articles dirigits a les persones grans o a punt de jubilar-se, m'he decidit a sol·licitar també la publicació d'aquestes ratlles, amb l'intent d'oferir, a qui li pugui interessar, una recopilació de texts sobre aquest tema. Durant els últims anys els he anat copiant d'ací i d'allà, de diferents escriptors, sagrats i profans, començant per la Sagrada Escripura (Antic i Nou Testament), pares de l'Església i altres sants, autors concrets i anònims, antics o moderns, etc.

Dels més importants, extrets de la Paraula de Déu, he comptat prop de 30 personatges d'edat avançada, que arribaren a una santa ancianitat, segons contenen diferents passatges de la Bíblia. Dels altres autors, uns 200 aproximadament, entre texts i pregàries, dels que ha seleccionat els més significatius o escollits per senzills i de l'abast per a totes les mentalitats.

A mi m'ajuden molt sovint i em van preparant per a l'edat de la meua pròxima jubilació, que espero amb una certa il·lusió, no quant a la realització passiva d'aquest mot, com vulgarment se l'entén i practica, o sia, parilització i abstenció de tota activitat física, manual o intel·lectual (cosa que no s'esdevé ni s'acostuma en els nostres monestirs, encara que s'anomenin de vida contemplativa o mixta), sinó com a una mena de "hobby" que m'estimuli a seguir els ensenyaments i exem-

ples d'una part selecta de la humanitat, que ha arribat al final de la carrera, plena de dies i sobretot de bones obres, i que poden apropiarse les paraules de l'apòstol Pau quan deia: "He lluitat el bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe. Ara només em resta esperar amb confiança la corona de justícia que em té reservada el Senyor" (II Tim. 4, 7-8).

La meua gran satisfacció seria de poder veure realitzada en vida la publicació d'aquest treball, que he anat fent durant aquests últims anys, per estimular els meus germans i germanes de la tercera edat, que moltes vegades no tenen cap al·licient en la vida, plena sovint de xacres i molèsties de tota mena. Ja veig, però, que això és una utopia, calculat econòmicament, però permeteu-me almenys publicar les meves aspiracions i desigs, potser una mica puerils, ni que sien passat ja el llinard de les tres vintenes.

Tinc també classificats molts altres textos i pregàries referents a diversos temes de caire espiritual: malalties i malalts, preparació per a una bona mort, virtuts teològals, amor humà i amistat, amor a Déu de Déu, alegria, pau, oració, etc., etc. "Obra de paciència benedictina", podrà pensar algú, però jo dic més aviat, atracció per Déu, l'Absolut, i tot el que es refereix a Ell i a la vida transcendental i eterna, que tots esperem per la seva misericòrdia. Amén.

(Una benedictina de Sarrià)

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

Vic

300 anys de presència de l'Escola Pia a Moià

MOIÀ. Els fills de sant Josep de Calasanç han celebrat, a Moià, el seu Tricentenari d'arrelament a la terra catalana. Dic **d'arrelament**, perquè una provatura a Guissona només durà del 1638 al 1641 i els escolapis vinguts d'Itàlia, decidiran entornar-se'n.

Eren, per Catalunya, anys de desastre: ens malgovernava el Comte-Duc d'Olivares i es vivia, a Barcelona i altres contrades, la guerra dels Segadors...

Aquell sant català de la ratlla d'Aragó, diocesà d'Urgell fins que marxà a Roma, escriví als seus religiosos educadors italians que encara viatgen per Catalunya desesperant de trobar soplug per a fundar-hi una nova escola, coses com aquestes: "La nació catalana és amable i generosa, més que altres nacions". La nació catalana no té parió en el món per als que la tracten bé, si bé no tolera els que li neguen els seus drets..."

Però, tal com el sant de Calasanç havia descobert la seva autèntica vocació en veure els infants abandonats de Roma, un sacerdot moianès, mossèn Jaume Buixó, a la vista dels noiets desemparats de Barcelona, convencrà els escolapis (que ja estaven decidits a retornar a Itàlia) de quedar-se

i els buscarà lloc adient per a crear l'Escola Pia a Moià. S'obria el 15 de setembre de 1683, ara fa tres-cents anys.

No voldria que penséssiu que em vull apuntar gols que

no he xutat: això que acabo d'escriure, és un resum de la molt més àmplia, documentada i entusiasta "llició d'obertura de curs" que l'Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn donava,

el diumenge dia 18 de setembre, a l'Escola Pia de Moià, celebrant aquest Tricentenari, al cap de "tres-cents anys i tres dies" com ell deia.

I així, com a complement, ens recordava altres grans escoles escolàpies que encara avui treballen de valent: a Barcelona, a Mataró, a Caldes, a Balaguer on, ens deia, encara el diumenge anterior hi havien inaugurat un nou col·legi. "Es necessita valor", em deia algú en sentir-ho. I fe, pensava jo.

Perquè, enmig de la gèntada que em rodejava en aquell magnífic pati cobert, jo recordava, llavors, haver llegit en el "Full Diocesà" de Tarragona-Vic-Solsona unes dures però sinceres paraules: "Però aquí teniu la LODE, un projecte de llei que pot tirar endavant, per allò dels deu milions de vots, i que pot atropellar els drets dels pares i les llibertats més legítimes dels ciutadans. En el fons no és, creiem nosaltres, una lluita per una gratuïtat escolar, sinó una lluita entre dos models d'escola, dos models de societat i dos models d'home. Alertal, que això ens toca la pell a tots. Seria donar pas a una dictadura ideològica capaç d'acabar amb un pluralisme democràtic que tot just acaba de néixer..."

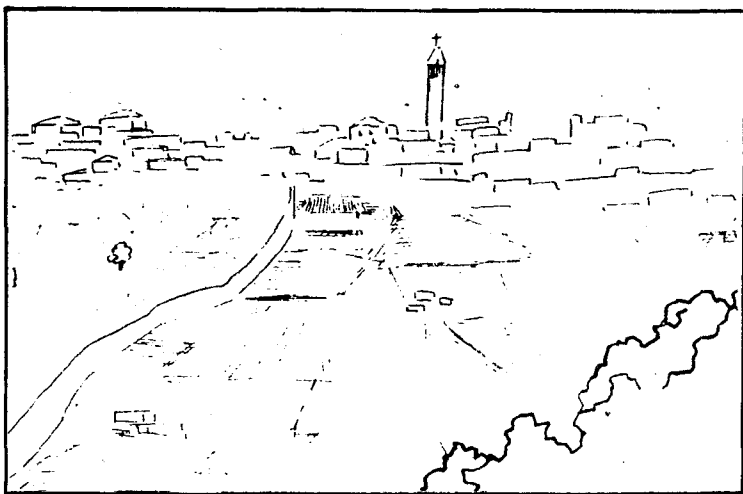
Sincerament, crec que aquesta crida als homes amants de la llibertat i, sobretot, a la responsabilitat dels pares i educadors cristians, ja era hora que es produís. Ja és hora d'acabar amb les mitges tintes de la nostra part, mentre amb la famosa defensa "que vots són trunfos" se'ns vol endossar "una dictadura escolar", com també diu l'article que comento.

Quan els moderns "il·lustrats" encara dormien, ja els religiosos escolapis i els sacerdots catalans es preocupaven de l'educació dels nostres fills. I encara avui inauguren col·legis!

Creiem que tots els pares espanyols i els educadors —cristians o no— mereixem la llibertat d'ensenyament, sense trampes: **diners públics**, (que solen dir els partidaris d'escanyar l'escola no "oficial") ho són tots i són de tots. Però no, **diners del govern** sinó del poble, perquè els paguem entre tots.

I, perquè l'interès cristià per a l'escolarització dels pobres, no és pas d'abans d'ahir. Els fills del català sant Josep de Calasanç se'n preocupen, a casa nostra, des de fa 300 anys!

Lluís Badia i Torras

El Remei i la Divina Pastora

Noces d'argent de dues parròquies vigatanes

VIC. El dia 8 de setembre féu 25 anys que es va inaugurar el nou Santuari de la Mare de Déu del Remei i alhora es va constituir com a Parroquia, confiada a la comunitat franciscana de Vic.

Amb motiu d'aquestes nocces d'Argent, la comunitat cristiana del Remei programà un seguit d'actes que començaren el dia 8, sota el lema: "Per una església oberta i compromesa amb el món d'avui".

Així per la festa de la Mare de Déu del Remei, al vespre, es féu una Missa concelebrada, erí la que hi participaren els religiosos franciscans que durant aquests 25 anys han servit aquesta parroquia vigatana.

També hi hagué una Ofrena Floral, organitzada pel Cos de Geganters del Remei, en la qual tothom hi participà portant el seu ram. Tot seguit s'inaugurà l'Exposició Retrospectiva del Remei, en què hi hagué la maqueta de l'església antiga, objectes i fotos sobre aquest tema, a la Sala de Cultura Sant-Jordi, de la Caixa.

Així mateix, els dies 23, 24 i 25, la Parroquia de la Divina Pastora de Vic, celebrà el vint-i-cinc aniversari com a parroquia. Per això, es programà una colla d'actes que començaren amb una conferència d'Antoni Pladevall sobre el tema: "Barri i Parròquia dels Caputxins: la seva història".

Urgell

Aquest estiu ha acollit uns 15.000 nens

La Coordinadora de colònies passà revista a la feina feta

ARTESA DE SEGRE.—A la casa de colònies de Salgar —Artesa de Segre— de la Diòcesi d'Urgell, es va celebrar el passat dissabte dia 17 de setembre, la XXI Assemblea Plenària de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, amb l'assistència dels membres responsables dels Serveis Diocesans de Colònies de Lleida, Tarragona, Barcelona, Girona, Solsona i Urgell, i els de les Escoles d'Esplai de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona. També hi eren presents com a invitats, 4 membres dels Grups d'Esplai de Mallorca, molt interessats per la realitat catalana en aquest camp de l'educació de l'esplai dins els centres i entitats de l'Església a Catalunya.

Com a punt important dins l'ordre del dia, cal remarcar la revisió de la campanya d'estiu d'enguany, a la qual cada entitat membre va donar compte de les activitats

organitzades bé directament o coordinades les quals duen a terme els centres federats. Es pot dir una vegada més, que la Coordinació Catalana de Colònies és l'entitat que més infants ha aplegat ja que a nivell de tot Catalunya hi han participat, en els diferents torns de colònies, campaments, rutes i casals d'estiu, més de 16.000 infants, i més de 1.800 joves monitors han tingut cura de la responsabilitat de les esmentades activitats.

També les Escoles d'Esplai de Tarragona, Lleida i Barcelona van dur a terme tres cursos intensius de monitors amb molta participació.

Un altre punt important de l'ordre del dia que va ocupar un bon espai de la reunió, fou la presentació de les línies d'actuació dels candidats de la Comissió Permanent que van ésser elegits en l'Assemblea d'acord amb els Estatuts per

un termini de dos anys en haver acabat la seva gestió l'anterior comissió. Després de la votació van quedar elegits per la nova Permanent els següents membres:

Joan Montaner, de l'Escola d'Esplai de Barcelona com a President.

Joan-Lluís Corbella del Servei de Colònies de Barcelona, com a Secretari.

Francesc Terés del Servei de Colònies de Lleida com Administrador.

A proposta de l'Assemblea els bisbes de la Conferència Episcopal Catalana, van acceptar com a Consiliari, a mossèn Josep-Antoni Jové de Lleida.

S'acabà la reunió amb el capítol d'informacions diverses per part de les diferents entitats-membres, i es fixà la propera reunió a finals de novembre a Tarragona per aprovar les noves línies d'actuació d'acord amb el projecte presentat per la Comissió Permanent elegida.

Sevilla

Els bisbes andalusos, preocupats per la situació social

SEVILLA.— Els bisbes de la província eclesiàstica de Sevilla han estat reflexionant un dia sencer, matí i tarda, sobre la situació social i econòmica de nombroses famílies i sectors de la seva regió: Andalusia occidental més Badajoz. Els bisbes de Sevilla, Badajoz, Cadis, Còrdova, Huelva y Jerez de la Frontera han vist que el moment social actual reclama una decidida atenció dels qui participen en la missió de l'Església i dels que estan especialment cridats a emprendre noves iniciatives per a crear llocs de treball a la regió.

Els bisbes també van ser informats dels estudis en curs sobre pastoral sacramental i l'apostolat seglar en la seva província eclesiàstica i estudiaran les noves disposicions canòniques relacionades amb l'organització pastoral diocesana i la disciplina de l'Església, així com les normes que requereixen una decisió expressa de la Conferència Episcopal.

A més a més han considerat molt positius els estudis i les jornades que en la seva diòcesis respectives es van celebrar per una major comprensió del nou Còdi de Dret Canònic que entrarà en vigor el proper dia 27 de novembre.

Saragossa

Monsenyor Yanez: "Els pares, forjadors de la fe"

SARAGOSSA.— "El començament de curs escolar és moment oportú perquè els pares i educadors cristians recordin la seva responsabilitat com a formadors de les noves generacions en la vida de fe i caritat", ha dit l'arquebisbe de Saragossa, monsenyor Elías Yanez.

"Cada nen, cada jove, —continua dient el prelat— porta dintre seu un univers meravellós de possibilitats, que en aquest curs escolars es poden despertar i desenvolupar de manera positiva.

Existeix també el risc de la desviació i de la degradació. És un drama en el qual entren en joc la responsabilitat de cada educador.

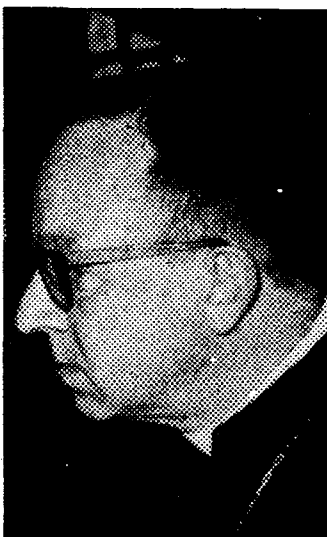
Fent referència monsenyor Elías Yanez a l'educació religiosa en els col·legis recorda que "tant la Constitució Espanyola com els Acords entre la Santa Seu i l'Estat Espanyol, garantitzen aquesta formació religiosa". Tanmateix, adverteix el Prelat, "aquesta legislació pot quedar reduïda a lletra morta si els pares de família i els educadors cristians no assumeixen amb tota decisió i generositat el seu deure de col·laborar activament en l'educació de les noves generacions en la fe cristiana".

Ho afirma l'arquebisbe de Valladolid

"Hi ha programes de TVE en què la intencionalitat és manifesta"

VALLADOLID.— Comparant alguns programes de TVE amb la "Caja de Pandora" que, oberta imprudentment, va portar els mals, l'arquebisbe de Valladolid, monsenyor Delicado Baeza, explica que: "Hi ha bastants programes d'"opinió" que es converteixen en mentalitzadors de molts milions de persones, són manipuladors i ataquen els valors morals fonamentals. Els temes més transcendents els escarneixen; es fa propaganda... de l'avortament, de la homosexualitat, de l'adulteri, de la vida irresponsable i frívola, del consum i del triomf a tota costa, del llenguatge groller, de l'excepcionisme, etc."

"Els que exerceixen aquest nou magisteri sobre la opinió pública —afegeix— ho han dit. I a partir d'aquest moment es comprà més el nou producte".

I prossegueix dient: "I si són assumptes directament eclesials, mirin quins són els "teòlegs" adictes a la casa i els sacerdots convidats. Tot això és, a vegades, enginyosament combinat, amb matisos i aparences de comprensió, per no alarmar

massa el respectable i que vagin imposant els nous "valors" en l'opinió pública".

"I així, una i altra vegada —afegeix— la repetició és l'art. Ja s'ha dit que al poble se li han de repetir les coses. Ho va dir un bon coneixedor de les masses. Aquestes acaben reaccionant com els individus".

"El que es fa en aquests programes de TVE és ja massa reiteratiu com per no ser preparat amb una intenció que salta als ulls", diu monsenyor Delicado. I acaba: "El poble espanyol, tanmateix, es caracteritza més per la seva capacitat del més net entusiasme. Per això mereix els millors serveis dels mitjans de comunicació social. En el fons de la caixa de TVE, com la de Pandora, continua esperant l'esperança".

A CASA ESPEREN DANONE

DANONE

QUESTIÓ DE BON GUST

Kenya

L'Església ha de denunciar la injustícia a Àfrica

NAIROBI.— El secretari general del Simposium de les Conferències Episcopals d'Àfrica i de Madagascar (SCEAM), el pare Joseph Osei, ha recomanat que l'Església es manifesti contra la injustícia. Així va expressar-se davant els representants de la recent Assemblea panafricana de la Federació Internacional dels Homes Catòlics (FIHC), celebrada a Nairobi (Kènia).

Continuament les seves manifestacions, el secretari general ha dit: "L'Església d'Àfrica ha d'ésser la campiona de la justícia, de la pau i de la llibertat; ha de demostrar-se compassiva, predicar un esperit de reconciliació i, sobretot, aixecar la seva veu contra la injustícia i totes les situacions que en deriven". El pare Osei insistí en el fet que l'Església en el continent africà ha de tenir per objectiu l'adveniment d'una comunitat cristiana on regnin l'amor, la justícia, la veritat i la fraternitat. Per fer això, l'Església ha d'estar disposada a col·laborar amb els governants africans per realitzar la promoció de les necessitats de base com l'alimentació, el vestit, l'alfabetització i la sanitat. El secretari general del SCEAM que es dirigia a delegats de trenta països africans que havien acudit a la trobada, ha esboçat un fosc mapa del continent després de vint-i-cinc anys d'independència política. "L'eufòria dels primers dies, digué, s'ha esvanit cara a la dura tasca de construcció nacional."

També deplorà la lamentable situació de la major part de nacions africanes en les quals, les condicions socials i econòmiques dels ciutadans han retrocedit molt. El pare Osei declarà que el problema alarmant dels refugiats a Àfrica és la conseqüència de tots els factors coactius amb els quals el continent s'ha enfrontat sobre els plans religiosos, ideològic, econòmic i social.

Xile

Catedral de Santiago de Xile.

"L'Església no pot ser més neutral"

Xile: Monsenyor Fresno demana el retorn a la democràcia

SANTIAGO DE XILE.— L'arquebisbe de Santiago de Xile, monsenyor Juan Francisco Fresno Larrain, ha demanat el retorn a la democràcia, la fi immediata de la violència i l'establiment d'una pau social durable. Vista la situació actual del país, l'Església no pot restar neutral, ha declarat l'arquebisbe, en una conferència de premsa en la capital xilena.

Especialment ha condemnat la "continua repressió" feta per soldats i grups de civils. Només la cinquena jornada nacional de protesta causà la mort d'onze persones, recalçà monsenyor Fresno, i ha exigit del general Pinochet mesures "immediates" per un retorn a la democràcia que tots els xilens esperen.

Es la primera crida en aquest sentit que fa monsenyor Fresno després que s'ha fet càrrec de l'arxidiòcesi de Santiago. I la justifica pels tràgics esdeveniments de les últimes setmanes que han causat desenes de morts i innombrables ferits. És molt important indicà l'arquebisbe, mantenir un diàleg entre tots els grups de la societat, i particularment els joves.

Monsenyor Fresno ha condemnat severament les "intervencions brutals" de grups de civils no identificats contra els manifestants que han provocat una atmosfera de por a tot el país. Igualment l'arquebisbe s'ha adreçat als més pobres a fi que no es deixin provocar "pels que cerquen enfrontaments". Malgrat els esdeveniments,

monsenyor Fresno s'ha declarat optimista quant al futur del país, i creu que el diàleg entre el govern i l'oposició es reprendrà.

15 religiosos detinguts

Després d'una manifestació contra la tortura a Xile, duta a terme a Santiago, uns quinze religiosos han estat interpellats per la policia per comprovar la seva identitat. Tanmateix foren posats en llibertat. Els sacerdots i religiosos s'havien manifestat davant d'una caserna de la policia de seguretat de la capital, la tropa de la qual ha estat acusada d'utilitzar la tortura física i mental contra les persones detingudes.

França

18 publicacions catòliques de gran tirada

PARIS.— El setmanari "Le-Pelerin" —que acaba de celebrar el seu centenari— compta amb dos milions i mig de lectors, posant-se al davant d'aquestes publicacions. I el conegut diari "La Croix" (també centenari); té actualment un tiratge de 118.235 exemplars; "La Vie", un altre setmanari ben conegut, tira 378.135 exemplars; "Panorama aujourd'hui", 102.137; "ICI", 30.000; "Temoignage Chretien", 44.000, i així, poc més o menys altres menys conegudes del gran públic.

La premsa catòlica francesa d'avui està influenciada per un gran temor al triomfalisme, s'ha convertit en una premsa molt més discreta i molt més oberta al pluralisme de la societat francesa. Per a molts catòlics francesos, l'enemic actual de l'Església ja no és l'anticlericalisme i l'ateïsmes, sinó el triomfalisme eclesiàstic.

El diari "La Croix", el més conegut, ha fet i està fent un gran esforç per convertir-se en un dels periòdics més ben fets de França. Compta amb un magnífic equip de professionals i és un diari llegit i estimat, àdhuc en els medis no confessionals. Corre, tanmateix, el perill —com assenyalava recentment el rector d'una de les Universitats amb més prestigi de París— de convertir-se en un diari d'opinió més que en un diari d'informació.

La posició de l'Església, quan parla en relació amb els grans problemes de la humanitat d'avui (drets humans, llibertat de pobles oprimits, el desarmament, etc.) és generalment ben acollida i se la considera i estima com a una comunitat de fe i d'humanitat. No obstant, en el camp de certs "mass media" (ràdio i televisió) podem dir que els espais reservats a la comunitat catòlica són modestos. El món al·lucinant de la imatge i de les informacions, gairebé l'ignora.

Israel

Diàleg i convivència, tema d'una trobada a Tantar

JERUSALEM.— El "diàleg i la coexistència" de les comunitats àrabs cristianes i musulmanes ha estat el centre d'un col·loqui islàmic-cristià de tres dies celebrat a l'Institut Ecumènic de Tantar, prop de Betlem a Cisjordània. És la primera vegada, en cinquanta anys que laics i religiosos d'ambdues religions es reuneixen per discutir les relacions entre l'Islam i la Cristiandat a Terra Santa.

"Ens hem reunit, perquè és important demostrar que podem viure junts sobre aquesta terra", ha dit el doctor en teologia Jerjes Houry, organitzador de la trobada. Per la seva banda, el Xeic Assad el Husseini, del Consell suprem islàmic de Jerusalem ha posat l'accent en la necessitat de "comprendre a l'altre per viure en pau". Entre les qüestions abordades es recorda, "els cristians als ulls dels musulmans", "els musulmans als ulls dels cristians" i "la importància de la Terra Santa" per les dues religions. Aquest col·loqui inaugura una sèrie de trobades que s'han de renovar cada any.

EE. UU.

La veu dels bisbes tindrà incidència en les eleccions del 1984

NOVA YORK.— La carta pastoral dels bisbes dels Estats Units sobre la guerra i la pau tindrà impacte en les eleccions del 1984, segons ha declarat el director de la Conferència Catòlica d'Estats Units, pare Hehir.

"Jo crec —ha dit el pare Hehir— que la carta dels bisbes ajudarà a mantenir la qüestió nuclear davant el públic americà com a un dels temes centrals pel qual qualsevol candidat o partit poden ésser jutjats".

Hondures

L'Església, en oració permanent per la pau

TEGUCIGALPA.— Enmig d'un ambient de guerra s'ha aixecat la lúcida veu de l'Església a Hondures i Nicaragua. L'arquebisbe de Tegucigalpa, monsenyor Héctor Enrique Santos, anunciava que l'Església catòlica mediarà per tal d'evitar l'enfrontament bèl·lic en gran escala que seria destructiu per a la regió. Després d'un llarg diàleg amb el canceller hondureny, Edgardo Paz Barnica, el prelat, que participava en unencontre episcopal, digué que aviat es reuniria "en lloc no especificat" amb l'arquebisbe de Managua, monsenyor Miguel Obando i Bravo per "analitzar la crisi que actualment s'enfronta i evitar una guerra entre els dos pobles germans". Per altra banda l'Església catòlica hondurenya es declarà en oració permanent per la pau, davant la tensió existent entre Hondures i Nicaragua, segons expressaren portaveus de la jerarquia eclesiàstica.

L'última reunió del presbiteri, celebrada recentment, decidí una acció de permanent oració per la pau.

Avui es col·loca el seu relleu

Montserrat tindrà un record

Montserrat viurà avui un dia de festa amb motiu de la col·locació del relleu del doctor Tarrés a la façana de l'Abadia de Montserrat. El Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, doctor Narcís Jubany, presidirà, a les onze del matí, una missa concelebrada. A l'ofertori, el doctor Dídac Parellada farà l'ofrena del relleu a l'Abat i a la Comunitat. A dos quarts d'una de la tarda, tindrà lloc l'acte d'inauguració del relleu a la façana.

CATALUNYA CRISTIANA, en ocasió de la inauguració d'aquest relleu, ha volgut dedicar un ampli espai al doctor Tarrés. Una de les opinions que hem cregut convenient recollir ha estat la del pare Abat de Montserrat, pare Cassià M. Just. Les paraules que ens ha fet arribar són les següents: "Tindrem un record perenne del Dr. Tarrés a Montserrat. En sentim una gran joia: el jove Tarrés havia pujat a Montserrat com a feiocista, com a metge i volgué celebrar-hi la segona missa. Per la seva fidelitat total al Crist i a Catalunya és avui i serà en el futur un exemple per als joves de la nostra terra".

Com es recordarà, el procés de beatificació del doctor Tarrés s'inaugurà el 7 de juliol del 1982 al Tribunal que investiga la seva vida i les seves virtuts. Actualment es va recollint tot el que se sap d'ell a l'Arxiu Tarrés (C/. Joan de Sant Jordi, 20), seu de la vice-postulació de la causa.

Un gran apòstol de la castedat

Pere Tarrés, el procés de beatificació del qual ha estat introduït a Barcelona, fou un gran "apòstol de la castedat". Jove i metge parlava d'ella amb entusiasme; sacerdot, la feia estimar per tots aquells que s'acostaven a ell, demanant el seu consell.

En la revista "Flama", diverses vegades parlà als joves de la puresa. En aquesta virtut hi veia una de les característiques més importants de la "Federació de Joves Cristians de Catalunya". Deia així: "La puresa en la joventut és la garantia més sòlida de la pau familiar. La puresa en la joventut és el fonament de la grandesa futura material i espiritual dels pobles.

Gran coixedor com era de la psicologia dels joves, Pere Tarrés sabia molt bé quines eren les dificultats adverses a la guarda de la puresa. Cità aquestes paraules, que li eren comunicades per un consiliari: "He observat que els joves comencen d'allunyar-se de nosaltres quan comencen a tastar i beure les primeres glopades del vici impur". Tarrés afegia: "La caiguda no es realitza bruscament; va sempre precedida d'altres petites esllavissades d'ordre moral". Per això animava els joves a una lluita, que ell qualificava d'"heroica". Volia, com a sosteniment de la fortalesa, que els joves freqüentessin l'Eucaristia i fossin devots de la Mare de Déu. Però exigia també que fugissin dels perills. Pensant en els adolescents, deia: "Hem d'apartar-los de tots els esculls, pornografia, novel·les inmorals, cinema deshonest, converses impúdiques". I, com dirigint-se amb veu potent a tots els feiocistes, clamava: "Vetllem, amics aquesta virtut per nosaltres i pels nostres amics i companys. Sapiguem demostrar una vegada més amb obres ben patents, la nostra germanor feiocista".

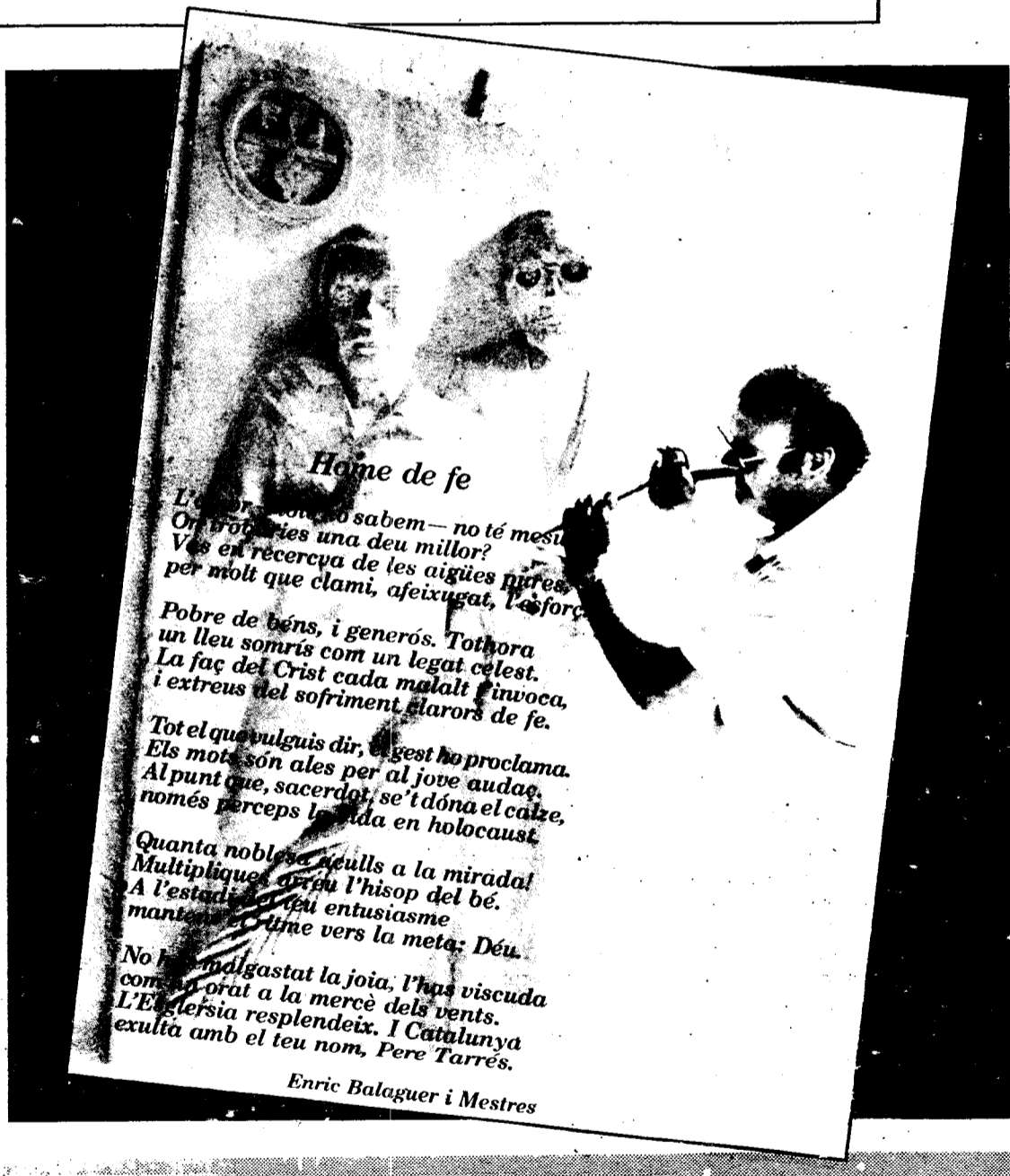
¿Què diria avui Pere Tarrés, sacerdot i amic? Segurament diria les mateixes coses. La castedat és una virtut evangèlica, de totes les èpoques. El que passa és que ara l'eroisme constitueix un dels elements ambientals més poderosos. Costa parlar de la virtut de la castedat, sobretot als joves. Per això molts no goson fer-ho! I no és pas que els moralistes d'avui no en diguin res. Escriu el P. Häring que aquells que estimen el proïsme i ells mateixos segons Déu, difícilment es deixen encegar i degradar pels instints passionals, contraris a la castedat. Afegeix encara: és necessari no caure en les grans temptacions "d'una relaxació moral" o bé de suprimir tota ascési en matèria sexual.

L'amor pur i net demana un gran domini de si mateix i també una fascinació apassionada per Jesucrist. L'amor autèntic no és més sincer quan es deixa portar per l'instint. L'amor veritable reclama, simplement, la solidesa, la maduració i la salvaguarda del respecte a un mateix i a l'altre.

Avui, sembla com si fos oblidada la dimensió externa del comportament humà, sobretot pel que fa a la sexualitat. Llavors la moralitat, en aquest terreny, hom l'arracona a esfera més intimista, intocable i absolutament privada i lliure de l'home. Això és equivocat. Ara i sempre les relacions mútues, la vida social i el món més agermanat que tots volem, passa per l'ideal d'uns costums públics nets, que suposen el respecte a la vida afectiva i a la sexualitat humana.

Tarrés avui parlaria als nostres joves i els engrescaria coratjosament l'ideal de la castedat. Ens faria viure a tots aquest gran somni: "Mireu-la la joventut de Catalunya com avança, el front serè, pur, els ulls traspuant la brillantor d'una ànima blanca i innocent; la faç riallera i joiosa!".

El Cardenal-Arquebisbe

Promotor de l'esperança

Tot arriba, amb l'ajuda de Déu. Ara vivim ja, amb immensa alegria, la col·locació del relleu d'en Pere Tarrés i Claret a la façana de l'Abadia de Montserrat, que tant hospitalàriament acull la seva comunitat benedictina.

Aquest relleu fa recordar aquella figura inoblidable i simpàtica, la vida del qual fou tota ella un apostolat eficaç, un signe visible de fe cristiana, un promotor de l'esperança, i un incansable dispensador d'ajudes generoses de totes menes a qualsevol necessitat; que representa el dirigent de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, el metge de bones paraules i de bons fets, el Professor de la Universitat Autònoma de Barcelona en les seves èpoques glòries, i —després— el sacerdot sacrificat que realitza el seu ideal santificant amb nombroses activitats dinàmiques i admirables, que no ens vaga de detallar.

Al costat del doctor Tarrés hi ha també la imatge del feiocista lleidatà, enginyer químic i màrtir Francesc Castelló i Aleu, símbol dels cristians que saberen "ser fidels fins a la mort", tots eis que mereixen igualment la nostra més bella estimació.

Des de Montserrat el relleu d'en Pere Tarrés ens permet evocar la seva vida sublim d'apòstol de la joventut i d'exemple per la humanitat.

Aquest relleu ha costat els seus diners. La Comissió pro-relleu agraeix de tot cor els donatius rebuts —mercès als quals el projecte s'ha fet realitat—. Precisament l'amplitud de la subscripció popular ha confirmat una vegada més el concepte de santedat amb que els seus devots, i el poble de Catalunya en general, considera la gran figura d'en Tarrés.

Dídac Parellada
de la Comissió pro-relleu del Dr. Tarrés

a la façana de l'Abadia

perenne del metge i sacerdot

El doctor Tarrés, a la processó de Corpus. Clausura de la 2.ª Setmana General d'estudis de la Federació. És acompanyat pel doctor Vidal i Barraquer i pel Bisbe Irurita.

Cerimònia d'obertura de la seva causa de beatificació, el 8 de juliol del 1982.

Devoció a la Mare de Déu

Pere Tarrés tingué un lligam amb Montserrat en tots els períodes de la seva vida. La bellesa de la muntanya l'atreu i la devoció a la Mare de Déu en fa d'ell un fervent pelegrí. Ens consten algunes d'aquestes pujades a Montserrat i en podem dir fins alguns detalls:

* De jovenet, pels anys 1920, hi puja des de Manresa, la seva ciutat natal, en companyia de les seves germanes, Francesca i Maria Salut. Amb el tren s'arriben fins al peu de la muntanya i fan la pujada a peu. Arribats al Santuari, la primera visita és per la Verge; assisteixen a la missa i després s'esplaien per la muntanya.

* 25 de maig de 1928. Tarrés acaba els estudis de medicina. Puja a Montserrat amb altres tres companys de curs a donar gràcies a Déu. La pujada des de Monistrol es fa a peu. Amb les provisions que duen, els pelegrins dinen a l'aire lliure.

* 18-19 de març de 1930. Tarrés puja amb uns amics, familiars del G. Pere Damià Jutglar, que fa en aquella data la seva professió monàstica. Aquest monjo és un bon amic de joventut amb el qual Tarrés tindrà una relació tot al llarg de la seva vida. L'expedició puja a la muntanya a peu, la vigília de sant Josep. Al monestir, essent ja tard, ho van trobar tot tancat. Van passar la nit pregant i amb bona companyia i fent-se passar el fret pel camí dels Degotalls. Abans d'apuntar el dia ja es trobaven a la capella del Capítol del monestir i acompanyaven l'amic en la seva donació a Déu.

* 21 de maig de 1933. Un primer aplec de joves Fejocistes es reuneix a Montserrat, en nombre d'uns cent cinquanta.

* 22 de novembre de 1935. Puja a Montserrat el Consell Federal de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, amb motiu del quart aniversari

de la fundació, per donar gràcies a Déu i venerar la seva Patrona, la Verge de Montserrat. Tarrés és vice-president del Consell.

* 24 de març de 1936. A Montserrat es constitueix el grup local de la Federació de Joves Cristians. Tarrés hi pren part com a president del Consell diocesà de Barcelona. Parla en un dels actes i glossa l'esperit de sacrifici que ha d'animar els militants de la Federació.

* 18 de juliol de 1936. Tarrés puja a Montserrat per a una tanda d'exercicis dedicada als dirigents de la Federació; tanda que no podrà ser acabada...

* 21 de juliol de 1936. Tarrés, amb el novici Joan Parellada, surten de Montserrat, en la seva condició de metges, per anar a demanar socors i protecció a la Generalitat, a favor de Montserrat.

* 1 de juny de 1942. Tarrés, ordenat sacerdot dos dies abans, celebra la seva segona missa davant la Verge de Montserrat.

* 1942-1943. Essent vicari de Sant Esteve Sesrovires organitza romeries a Montserrat.

* 28 de gener de 1946. És nomenat Consiliari de la "Casa de Montserrat", de Barcelona. Es dedica especialment als Antics Escolans de Montserrat. Cadà dissabte, després de les Vespres de la Mare de Déu, feia una curta reflexió sobre l'Evangeli del diumenge següent.

* 26-27 d'abril del 1947. Puja a Montserrat amb motiu de la festa de l'entronització de la Mare de Déu. A causa d'un cansament extrem és acollit dintre el Monestir, a fi que pugui descansar.

* 4 de maig de 1950. Darrera visita a Montserrat. Dirigió una peregrinació des de les quatre de la matinada fins a les onze del vespre. En tornar a Barcelona digué: "Ara ja puc estar malalt". Moria santament al cap de quatre mesos.

El treball entusiasta de l'escultor Cuello

En relació amb l'ornamentació ja col·locada del balcó central de la façana noble de Montserrat i que fou ideada pels anys 1950, s'ha realitzat el relleu que faltava, tot acomodant-lo als ja existents. A més del gran relleu central de la Verge Maria, en el seu misteri de l'Assumpció al cel, definit per Pius XII, que apareix dessota mateix acompanyat de prelats de l'Església, a banda i banda del mencionat balcó, hi ha les figures de mossèn Lluís Carreras, propulsor de la renovació litúrgica a Catalunya; el de mossèn Antoni Batlle, animador de l'escoltisme català; i a la part de la dreta, de temps que hi ha la figura de l'arquitecte que treballà en la restauració del santuari, en temps de l'abat Escarré, el senyor Francesc Folguera. Mancava acabar aquesta part, sota l'escultura darrerament esmentada. És precisament aquesta la que va dedicada a Pere Tarrés i Claret (1905-1950), metge, fejocista i sacerdot.

L'escultor barceloní, Ramon Cuello i Riera ha estat el qui, de fa mesos, ha treballat en l'imatge que vindrà a completar l'ornamentació de la façana del nostre santuari nacional. Tarrés apareix en actitud d'acollir un jove, d'uns vint-i-dos anys: és Francesc Castelló i Aleu, que en el nostre cas vol simbolitzar els qui foren sacrificats, durant la nostra guerra d'entre els rengles de militants de la Federació de Joves Cristians

de Catalunya, de la qual Tarrés en fou precisament un dels principals dirigents.

L'artista Cuello s'ha documentat fins al detall de tot el que s'ha escrit i del qual ells mateixos havien escrit. Sobre fotografies i una mascareta de Tarrés ha fet el seu treball conscienciat i entusiasta alhora, i ens ha donat amb destresa i amor l'obra que se li ha confiat, en vistes a acabar la façana noble del monestir.

Com ha escrit, després d'una visita al taller de l'artista, el nostre periodista Esteve Busquets i Moles, Ramon Cuello ha volgut presentar-nos un Tarrés tal com molts l'havien conegut, de fejocista; en aquella època d'un ample apostolat del jove metge. Cosa que no treu res del que va realitzar Tarrés tot essent, els seus vuit anys darrers de la seva vida, un gran i zelós sacerdot. Un Tarrés, diu, amb americana, coll i corbata. I també un Castelló, amb el pit descobert, que va cap al combat del martiri, amb entusiasme —tal com així va ser—, content de morir per la causa del Crist, i amb la palma a la mà, aquella palma que havia de conquerir després de ser afusellat.

Aquest és el relleu que ornarà ara més la façana de Montserrat. Els qui coneguin els dos protagonistes de l'obra, recordaran en ell les seves vides fecundes, amarades amb l'amor de la Mare de Montserrat, a qui ells veneraven com a fills veritables.

Amor intens a la pàtria i als homes

Aquest cap de setmana, a Montserrat, serà inaugurat un relleu on hi ha esculpit el Dr. Tarrés i un fejecista.

El noi és en Francesc Castelló, un d'aquells joves que en la revolta del 36, que assolà Catalunya, morí valentment, tal com diu el seu himne.

...Som catalans i cristians

que vol dir herois dues vegades...

Fou un d'aquell estol de màrtirs amb què la Federació de Joves Cristians de Catalunya segellà per sempre i amb sang el seu amor a Crist i a la Pàtria.

I el Dr. Tarrés l'acomboia, amb el seu gest habitual de germà gran.

Durant les vacances vaig llegir detingudament el Diari de Guerra que Tarrés escrigué quan fou tinent metge al front.

Per molts conceptes trobo que és un obra piramidal.

Estima la Pàtria intensíssimament i estima igualment els homes, però aquesta font que brolla contínuament del seu esperit que es tradueix en un abnegadíssim i humanitari servei, hom s'adona, que ve d'una deu molt fonda, com diu Sant Joan de la Creu,

... "aquella fuente escondida bien se yo por fe, do tiene la manida"...

El metge —soldat Tarrés, està enmig de muntanyes, d'unes muntanyes molt amades, perquè són de la seva terra i tan belles, que ell no es cansa de contemplar-les. Així que té un moment, s'esmuny al bosc i paladeja la bellesa del cel, dels avets, de les petites flors, del cant dels ocells. Ell mateix diu: "Si no tingués aquestes estones i no pogués escriure se'm faria insuportable".

I infal·liblèment la seva contemplació es torna pregària. Hom s'adona que aquell goig intens de poeta sensible, és també una reacció de místic.

Tarrés estima Déu amb follia, s'hi ha donat del tot i s'ofereix a Ell com si diguéssim, a cada revolt del camí.

Llavors, hom també s'adona que tota la seva actuació de sempre ha estat com la conseqüència, d'aquest íntim i fortís sim amor a Déu i a la Verge.

Amor, que el feia anar i venir, parlar i treballar, i escriure i convèncer, però sobretot que el feia sacrificar-se. Hom veu que el seu formidable apostolat en la F.J.C. i aquella dedicació mèdica tan exemplar, eren fills d'aquest lliurament a Déu. Per això fou capaç d'aixecar 10.000 joves al Congrés de la F.J.C. a l'Olímpia, aplaudint Madona puresa i de dir fermament al seu amic metge. "El lliit és un altar i el malalt és Jesucrist".

Com deia el Dr. Manresa, el seu amor a Déu el tria i ell de tot en feia un sacerdot.

La seva vocació sacerdotal era la causa primera de la seva total donació a l'apostolat i del exercici de la seva carrera mèdica. Era, com el caliu, on la seva parla s'enroentia, i feia el seu treball desinteressat fins a l'abnegació.

Però vingué la guerra i... "cada tarda ens trobavem amb el pare Serra a Montjuïc i re-passavem llatí, havíem dit que si veiem la fi d'aquell desgavell, jo seria sacerdot".

Per això al front quan constata aquell odi que es tenen els homes, quan "el xiulet d'a-

quells obusos missatgers de la mort que t'omplen d'esgarripança"; quan la blasfèmia i la degradació sensual, li fan l'aire insuportable, ell prega intensament a Déu mantes vegades, per la seva vocació i li demana que li augmenti i que li guardi, i s'ofereix una i cent vegades per la salvació de la Pàtria i... "Com treballaré Déu meu per la salvació de les ànimes!".

És en aquell temple immens, cara el cel i arran de l'aigua i dels pins que Tarrés es fa la promesa de renunciar a tot, per assolir aquest sacerdoti, que el farà més autènticament víctima, a semblança del Mestre.

Quan aquell dia 31 d'agost de l'any 50, el contemplavem, desfet, aniquilat, mort, tot ell colpit per l'Amat, coneguèrem que s'havia ofert totalment, i que en aquest ofici sacerdotal, de pont, entre Déu i els homes, ell ho havia donat tot, i s'havia donat del tot, que del seu sarró de sentiments i vivències, n'havia expulsat fins les engrunes, que havia arribat fins a l'abjecció com el Mestre, que en boca del profeta "Semblava un cuc, no pas un home".

Tarrés sacerdot, havia complert aquelles paraules d'en Fèlix Millet quan escrivia durant la guerra: "nosaltres no hem mort, perquè la vida l'hauríem de donar a cada moment".

Tarrés arribà pel sacerdoti a la seva plenitud d'amor a Déu i als homes. La mort fou el seu últim acte d'apostolat i de servei.

M.ª A. Papiol

Glossa

A la Verge de Montserrat

"Catalans, en la muntanya de Montserrat i en la devota imatge que allí es venera, teniu la vostra Mare."

Tots els catalans! Quin goig ésser fill d'aquesta terra, que estotja en el seu cor, una flor tan exquisida! Tots els catalans l'anomenem Mare, tots experimentem el sentiment vivíssim de la seva santa Maternitat i la pau inefable de dir-nos fills teus. Les generacions de llargues centúries han contemplat el seu rostre, sempre amorós embolcallat de serenor divina.

Montserrat, miracle de pedra, catedral de Catalunya, guaita de la Pàtria... Bé en són prou de bells i evocadors aquest títols, cap, però, pot comparar-se al de Palau de la Verge. Tron de la Regina de Catalunya!

Oh Verge, Moreneta nostra! Nosaltres som els vostres vassalls, servents, els vostres soldats. Som, però, sobretot, els vostres fills. Tots els catalans ho són de fills vostres, a tots els estimeu igual, però, Senyora, Vós que volguèreu que sota la vostra inspiració nasqués del camp fecund de Catalunya l'arbre copulente de la Federació del qual nosaltres som la brotada. Vós per nosaltres sou, Senyora, una mica més Mare. Ja sé que per tots ho sou igual; però oh dolça Mareta! nosaltres havem sentit més d'aprop l'escalí de les vostres besades... Havem sentit més de la vóra el bategar del vostre cor i havem pogut copsar més tendrament tota la bellesa i gràcia del vostre somriure.

Verge prodigiosa, estem disposats a defensar-vos i a lluitar pels interessos del vostre Fill, perquè el cor ens abrusa d'aquella Fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida...

Mare castíssima, ens havem enamorat de les vostres virtuts, mirall de puresa, perquè tenim desig d'ésser purs enmig d'aquest món de corrupció. Perquè sentim minvar les nostres forces enfront de tants enemics, perquè ens veiem tan febles quan les nostres passions ens envesteixen, acudim a Vós portadora del Bàlsam d'incorrupció, Jesús, Fill de Déu, perquè deixeu caure en la nostra ànima d'aquest bàlsam preciosíssim, encara que només sigui una gota que ens faci a tots purs com els àngels...

Profetessa admirable, lloança de l'Etern, perquè volem desterrar del nostre poble l'esperit de maledicció i de blasfèmia, els joves de la F.J.C. de C. us prenem per Senyera de dignificació cristiana de la nostra llengua estimada, Montserrat, fogar de cultura, on els nostres monjos han enlairat la nostra parla al nivell de la més alta glòria, mostrant com ella és apta i magníficament apta per nodrir l'esperit dels catalans amb les delectances sense parió dels Llibres Sagrats... Sigueu, oh Verge! la que conduïu a tot Catalunya a abeurar-se en els dolls purs d'espiritualitat que brollen de la santa muntanya i així alliberareu la nostra Pàtria de la taca deshonrosa de la blasfèmia!

Estel de l'aubada que heu fet d'aquests cim de granet el pilar de fortitud, l'arquimesa de la fe dels vostres catalans, la Casa d'Or guardadora de les més pures tradicions pairals, el far lluminós, guiatge segur de l'ànima de Catalunya!...

Rosa de caritat, Mare de l'Amor Formós, Santa engendradora de l'Etern! Acudim a Vós, perquè estimem amb tota l'ànima aquest Poble Català que Vós espiritualment engendràreu, i perquè mai no pugui desfer-se tota l'acció de cap corc destructor, us demanem que el defenseu de tota mena d'enemics, que crexi sant al redós del vostre mantell, que sigui gran als ulls de Déu... I oh Senyora! us preguem que feu de nosaltres, de la joventut fejecista, abnegats cavallers i lleials servidors de tan noble causa!

Madona de Montserrat, que teniu vostra santa muntanya encerclada d'oliverars, signe de pau: en aquests temps de lluita continuada is orda, en què s'enfonsen els homes i l'esperit dels obes, aconseguíu als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpetua: aconseguíu-nos pau dels petits, dels humils, d'aquells que no sedegen, d'aquells que en el seu cor no hi fan estada ni l'odi, ni l'ambició, ni la calúmnia, ni la mentida: aconseguíu-nos la pau dels fills de Déu...

P. Tarrés i Claret

Com

Era jo petita, deuria tenir sis o set anys. El Dr. Tarrés era el capellà de les MM. Franciscanes de Poble Sec. Cada matí, abans de les set, el veien pujar el carrer Blasco de Garay fins la Plaça del Sortidor, on hi ha el convent-col·legi, per celebrar la Santa Missa. Els diumenges a la tarda, no recordo si tots, també venia, puix la part que avui és el col·legi nou per batxillerat era aleshores l'hort, i separant aquest del pati, hi havia el saló d'actes o "el teatre" com se'n deia en aquell temps, on les alumnes del col·legi representaven funcions, per cert molt divertides. Jo, si bé no anava encara al col·legi el pare em portava allí els diumenges perquè jugués i em distraigués, ja que el pare estava molt vinculat amb el col·legi. La veritat és que jo poc em fixava en el Dr. Tarrés, és natural, jo

1 El doctor Tarrés, a la processó del Corpus, al barri del Poble Sec.

2 L'any 1935, la Federació celebrà a L'“Olimpia” el seu primer Congrés.

3 Font del doctor Tarrés, a Núria.

4 Darrers moments de la seva vida.

el vaig conèixer

estava més per la funció o per parlar amb alguna nena o amb alguna de les religioses. Ell i el pare s'asseien i parlaven de les seves coses. El que sí recordo, com si ara ho veiés, és el lloc on es posaven, era el final de la sala.

Crec haver parlat poc amb mossèn Tarrés, és lògic, tenint en compte que jo era una criatura, el que sí que recordo és la seva manera d'expressar-se cara a mi. Era molt afectuós, a vegades m'agafava per dir-me aquestes coses que es diuen als infants.

El record més viu i clar que tinc d'ell, és el del dia de la meua Primera Comunió. Va ser el 23 de maig del 1948. Aquell fou el darrer any que la capella del col·legi va pertànyer a les germanes perquè l'any se-

güent va ésser parròquia, la de Sant Salvador d'Horta, fins fa pocs anys que ha tornat a passar a les franciscanes. Va ser per això que el Dr. Tarrés donà per última vegada allí la comunió a les noves combregants. En el recordatori que ens van lliurar, i que guardo amb molt d'amor, hi ha la signatura de mossèn Pere Tarrés Claret.

Després poc el vaig veure, ja, però el seu nom és la imatge que sempre m'ha seguit com el primer sacerdot que recordo haver conegut en la meua infantesa. Avui la seva imatge va agafant forma en el meu record i en la meua ànima, i li demano que no em deixin ni ell ni el meu pare, que junts de nou seguiran parlant de les seves coses i de mi.

M.ª del Carmen Gutiérrez Serres

La caritat

Ara, cada vegada que pugem a Montserrat, la nostra mirada, en alçar els ulls vers l'admirable i austera façana del monestir, no podrà deixar de dirigir-se vers el nou relleu, en que hi figura per a la posteritat el doctor Pere Tarrés.

Per la meua part, els quatre catalans que hi són esculpats, puc dir que els porto al cor. Recordeu, a dalt, a l'esquerra, el doctor Lluís Carreras, renovador de la Sagrada Litúrgia a la nostra terra, cònseller i predicador insigne; a la dreta, l'arquitecte Francesc Folguera, autor de la façana i del tron de la Mare de Déu, i de la bella casa Sant Jordi al carrer de Casp de Barcelona; a baix, a l'esquerra, des de fa un parell d'anys, mossèn Antoni Batlle, educador intel·ligent i pràctic, pel mètode escolta, de nois i noies; i, ara, el metge de cos i d'ànima, lliurat a tots amb olor de santedat.

Mireu, deixeu-m'hi veure, en cada un, aquestes crides per a la nostra vida: en el liturg i conseller, el sentit universal de l'Església que prega dia i nit, i la correcció fraterna; en l'arquitecte, l'equilibri i una visió del món ampla i oberta; en l'educador, l'esperit d'aventura i de recerca, i, enllaça de les generacions; i en Pere Tarrés, molt senzillament, la caritat, "que tot ho lliga i perfecciona" (Col. 3, 14).

Doncs, sí, "em sentiré cridat", cada volta que admirí el nou relleu, "per la caritat". ¿No estava, ell, el doctor Tarrés, amarat de Déu, de la creu de Jesucrist, fins a oferir la vida per tots els homes?... Els que s'hi acostaven trobaven l'aire refrescant i faldre ardent del qui sap estimar sense límits, per

Crist i en el Crist.

La "seva" "caritat" farà que les meves —nostres— celebracions estiguin tenyides, amarades, per la sang del Crist, abraçant a tots els que hi participen, o només assisteixen, amb fe o sense fe...; que la "meua" universalitat sigui la que sap estimar cada persona per ella mateixa, i la correcció fraterna, ben humil; caritat: lloança absoluta al Senyor.

La "seva" "caritat" farà que l'equilibri no sigui fred sinó la mesura de l'amor del Pare; una visió del món que escruta les entranyes del qui més sofreix en el racó més amagat, ignot, per a ser-li bàlsam i oli amorós, perquè "tot ho ha donat i només vuitanta cèntims li troben a la butxaca".

La "seva" "caritat" farà que sigui educador, en esperit de recerca i enllaç de generacions, amb una comprensió i una sensibilitat que sap descobrir els valors de cadascú, en la fe i l'esperança de l'acció provident de Déu, de manera que les famílies creixin com un jardí on les espines no són res en comparació amb la flaire de les noves flors, i en el marc d'un conglomerat de fang i pedres precioses...

Finalment, la "seva" "caritat" em farà guaitar cap amunt, al Cel, seguint el vol de l'Assumpta, amb sant Jordi i sant Benet..., tot cantant, "som catalans i cristians / que és com dir herois dues vegades!".

Lluís Bonet i Armengol

Anècdotes d'una vida

Ens conta una religiosa:

"Durant la seva malaltia vaig anar moltes vegades al Sanatori de la Mercè, on estava mossèn Tarrés, per preguntar per la seva salut. Deia a les Germanes que en tenien cura que, si tenien bona ocasió, li donessin records. Mai no vaig demanar per veure'l.

El dia 28 de juny, vigília del seu sant, vaig fer cap a la clínica per demanar com seguia, i per tal que el feliciteessin de part meua per l'endemà. La Germana em va dir que havien extremat la vigilància, per tal que l'endemà es trobés millor. Amb tot, va entrar la Germana a saludar-lo de part meua i en sortir, va se gran la meua sorpresa quan em va dir: "El doctor Tarrés ha dit: Deixeu-la entrar; ha vingut moltes vegades i no ha entrat mai".

D'aquesta visita sí que en recordo tots els detalls. Estava assegut, amb pijama. Feia molta calor i tenia un ventall a les mans. Estava cadavèric, com xuclat per la malaltia. Volia parlar, però li costava, ja que sofria d'ofec. Jo vaig dir-li: "No s'esforci, no es cansi, doctor Tarrés. Estic contenta de poder-lo veure. Sofreix molt, veritat?" Sí —em contestà. És un goig immens sentir-se acceptat i escollit com a víctima per immolar-me en aquest llit de dolor. Però el que passa és que ja no sento res! Miri, hi havia un príncep que tenia un músic, que tocava admirablement. El músic tocava embadalit, i delectava el príncep com alhora es delectava ell mateix. Però el músic es va tornar sord. Continuava tocant, però no sentia res. Amò tot, el príncep es delectava amb aquella música. Aquest músic sóc jo".

Tenim testimonis que afirmen el seu gran interès per a

les dones recollides al desaparegut Hospital de la Magdalena de Barcelona. El mossèn deia que donaria la vida per la puresa d'una noia.

Recorden com un dia de festa va arribar molt content a l'Hospital, amb unes grans plaques de dolços, que li havien regalat uns amics. Ell mateix va voler servir-les a cada una de les acollides en aquella casa, i així tenir ocasió de dir alhora a cadascuna d'elles un bon mot.

Un dia, en arribar allà, demanà a la senyoreta Marina Borbonet, infermera, que li preparés una aspirina amb aigua, ja que es trobava molt malament. Se la prengué darrera d'una porta, i seguidament va entrar a visitar les malaltes com aquell que es troba bé de salut i molt animat i bé!

Tenia un gran interès per cada una d'elles.

No se sap perquè, però mai no es volia quedar sol amb elles a la capella; sempre demanava a l'esmentada infermera que ella també hi fos.

Ella creu que la darrera obra d'apostolat que va fer mossèn Tarrés abans d'internar-se a la Clínica de la Mercè, va ser la visita a les dones recollides a l'Hospital de la Magdalena.

Una noia feia poc que treballava com assistenta social a una fàbrica. Li va anar un jove dient-li que es volia fer sacerdot, però que no sabia a qui ho havia de dir, a veure si ella el podia orientar.

La noia, al seu torn, ho consultà a mossèn Tarrés: que un jove mecànic se li havia adreçat amb aquesta petició.

"Ell em va encoratjar, dient-me: "Veu quin servei d'Església? Sospesi què és portar una

ànima a Jesucrist! Valen tant les ànimes! Només per això sol valia la pena de ser Assistenta Social".

Un manresà que anava a escola amb en Pere Tarrés. Era l'escola de primer ensenyament, coneguda per l'Escola del senyor Pepet —oficialment Col·legi de Sant Sebastià— Aquest manresà era igualment company de Tarrés com escolà de Sant Miquel.

Explica que una vegada des del campanar de l'església, una colla de nois que hi havia pujat van tirar un roc. El roc anà a parar a l'aparador de cal Galobart —una drogueria, que abans hi havia— En Tarrés, que era innocent, va presentar-se com a responsable, a fi que no se'la carregués un de més petit, que devia ser l'autor de la façcècia. L'adroguer el va perdonar...

Mossèn Pere Tarrés tota la vida passa desgana.

Deia: "Quan era petit, sort en tenia, que mentre menjava, llegia "En Patufet". I ara no sé mai què menjo.

Havia passat moltes temporades desgana. Però als darrers temps de la seva vida l'haver de menjar li fou un martiri.

El que més li passava era el dolç, les llaminadures. Deia de les virtuts dietètiques del sucre.

Quan parlava als petits els deia: "Per anar al cel s'ha de ser molt llaminer i també estimar molt la Mare de Déu".

I des del front de guerra no deixava mai de comentar les menges dolces que li feien arribar la mare i la germana i d'altres estimats.

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb moltá experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006

S'OFEREIX

secretària de direcció.
INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb experiència. Contracte mercantil.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa, etc.
INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat, en material audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica, planificació financera, costos, control de gestió i coneixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb experiència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només matins.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA

Molt acostumada tracte amb públic.
INEM 20.758.352.

PERIT INDUSTRIAL TÈXTEL

amb experiència
INEM - 16.936.739.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció. INEM 20854001.

AUXILIAR

Administratiu només matins.
INEM 32.375

GERENT

Amb experiència. Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

Contracte mercantil.

ASPIRANT

Amb estudis administratius.
INEM 80923.

DEPENDENT BOTIGA TÈXTEL

O gestió carrer i despatx.
INEM 21.472.631.

ESTUDIANT ECONÒMIQUES.

Experiència en redacció, cobor, calculadora i mecanografia. INEM 134.137.

EXPERIÈNCIA.

En taquí-mecanografia, amb domini calculadora.
INEM 2.179.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

ENGINYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i "aprestos".
Contracte mercantil.

Tècnic cautxú

Títol superior, molta experiència. I.N.E.M. 88277.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents. Tels. 319 77 21 - 318 79 77.

Varis

RESIDÈNCIA PER A NOIES ESTUDIANTS

Acollidora, còmoda, familiar. Places limitades, dirigida Missioneres seglars "Franciscanes auxiliars de les missions". Balmes, 299 - Tel. 209 17 89 - 200 28 16.

FAMÍLIA

Zona Horta cuidaria dos matrimonis o persones soles. Interessats trucar al 229 77 13, de 9 a 11.

PROFESSOR

EGB religió, filosofia, molta pràctica, a convenir.

S'OFEREIX

Interina només matins de 9 a 1; "econòmica". Tel. 212 37 99.

ESTUDIANT

Administratiu 18 anys, s'ofereix matins. Tel. 345 26 67.

Col·legi Alpe. Barcelona, amb residència-internat zona residencial.- Cursos E.G.B.-B.U.P.-C.O.U. i F.P. - Preparació ingress en l'I.N.P. Oberta matrícula curs 83/84.

Gran Via 579, Barcelona-11 - Tel. 254 92 32 - 254 13 39.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuaries Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics A partir dels setze anys

Taller especialitzat Esmalt sobre metall-ceràmica Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI" Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

SOC.

Cooperativa Productes Químics. Pròxima a formar amb titulats Indústries Químiques, amb experiència industrial. Interessats Tel. 203 14 91.

Senyoreta funcionària, 35 anys, desitja amistat seriosa amb jove solter, cult, catòlic practicant, bons sentiments, situat. Apartat 29105 Barcelona.

Residència Escolar D'Argent EGB, BUP, COU places limitades seguiment estudis complementats amb urbanitat F. religiosa mecanografia i tècniques estudi. Informació T. 799 09 02, 254 13 39, 798 79 37.

Desitjaria amistat amb persones formals que els agradi l'art, la música, entre 30 i 45 anys. Apartat 628 - Tarragona.

Vendes

FINQUES GUANTER (A.P.I.)

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NÒM _____

ADREÇA _____

POBLACIO _____

Tel _____

PREU LINIA

10	50 ptes.
20	100 ptes.
30	150 ptes.
40	200 ptes.
50	250 ptes.
60	300 ptes.
70	350 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

MES SETMANES

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on., Barcelona-7, amb 48 hores d'antelació.

**Dia 2 d'octubre
del 1983
Diumenge XXVII de
durant l'any
Cicle litúrgic C
Color verd
A cura d'Alexandre
Olivar, O.S.B.**

diumenge

LA FE

No sembla que les primeres paraules de l'Evangeli d'avui, relatives a la força de la fe, tinguin relació amb el seu context anterior ni amb el consegüent, o sigui, amb la paràbola del servent; deu ser quelcom que Lluç ha introduït en aquest lloc de la seva obra, independentment del fil de la narració. Com que les últimes paraules de la primera lliçó són també relatives a la fe (es tracta precisament d'un text que ha plagut molt, especialment a sant Pau, el qual se'n serveix per recolzar la seva doctrina sobre la fe), sembla que hem de considerar la fe com a tema principal d'aquesta missa, sense negligir els temes secundaris, també importants. La fe ens serà avui presentada com a motiu d'esperança i de confiança, amb una força que supera —quan realment la fe existeix— totes les altres forces i capacitats de l'ordre natural. Com podem anar

veient en el decurs dels diumenges els temes proposats per les lliçons dels Evangelis obeeixen a la lectura seguida dels mateixos Evangelis, no a una planificació sistemàtica d'un temari. Per ventura es desplega la nostra vida espiritual d'una manera sistemàtica? Tan variades són les circumstàncies de la nostra vida, tan inesperats els esdeveniments, que hem de fer recurs als ensenyaments de la Revelació segons les exigències i els fets eventuals. Aquests ensenyaments, però, convergeixen en les grans veritats fonamentals, com és ara la fe. Passi el que passi, el qui és humil se sentirà segur, i qui tingui la fe tindrà sempre a la mà la clau per a resoldre qualsevol problema, per inesperat i fortuït que sigui.

1 EL JUST VIURÀ PER LA FE

Abatut per les violències que havia de presenciar, Habacuc demana a Déu la seva intervenció. Però Déu vol que el profeta aprengui que les calamitats produïdes pels homes han de servir per a engendrar la fe. Fins i tot el remei que Déu promet com a ràpid i infal·libre serà un esdeveniment que caldrà esperar amb confiança i que, quan arribi, caldrà que sigui rebut amb fe. L'Evangeli serà el remei de les desgràcies i ens donarà seguretat, però únicament a través de la fe. L'afirmació que el just viurà per la fe, feta pel profeta al final de la lectura, ha tingut una forta ressonància en sant Pau (Rom. 1, 17; Gàl. 3, 11). Allò que per al profeta és l'espectació messiànica, per als cristians és la realització definitiva de la salvació, la qual, per a cada un de nosaltres, té certament un termini breu (cf. Hebr. 10, 38).

Lectura del llibre del profeta Habacuc

Ha 1:2-3; 2:2-4

¿Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: "Violència", i no em salvareu? ¿Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: "Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.

L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut".

SALM RESPONSORIAL

Sense la fe de res no ens servirien els esdeveniments i les experiències que fem en la vida: les coses bones i agradables, o les calamitats que hauriem de servir per a convertir-nos. Sense la fe enlloc no sentiríem la veu de Déu seríem incapaços de percebre-la.

94:1-2,6-7,8-9 (R.:8)

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la Roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloor-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R. Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: "No enduriu els vostres cors".

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, ell és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: "No enduriu els cors com a Meribà, com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves obres". R.

2 REVIFAR LA FLAMA DEL DO DE DÉU

Aquest lloc de sant Pau és un punt important de la Revelació en referència a l'orde sacerdotal. El sagrament de l'orde és rebut per la imposició de les mans, però la qual el sacerdot, independentment dels seus mèrits personals rep un tresor valuós que l'obliga i el compromet en el seu ministeri i en el comportament personal. Cal revifar, en tota la vida, la flama del do rebut, de l'Esperit Sant. Això ha de ser una preocupació constant en qualsevol circumstància. Per a sant Pau l'empresonament que sofreix quan fa aquesta exhortació a Timoteu no és un motiu de vergonya, sinó una ocasió de donar major testimoniatge de la fe, de l'amor i de la doctrina de Jesucrist.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

2Tm 1:6-8,13-14

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeïxis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llaavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

3 TOT ÉS POSSIBLE PER AL QUI TÉ FE

Naturalment, hi hem de fer dir a Lluç allò que l'evangelista no vol dir, ni hem de disminuir el sentit de les seves expressions. En el símil sobre la fe, Lluç (com Mateu 17, 20, que diu que la fe transporta les muntanyes) vol expressar que a la fe, quan és forta, tot li és possible o, en altres paraules que tot és possible per al qui té fe de veritat. Això ho diu l'evangelista amb un llenguatge metafòric, que, al mateix temps, és emfàtic. No tan metafòric és el llenguatge de la paràbola del servent o esclau que segueix, perquè a nosaltres, servents inútils (que de nosaltres mateixos no aportem res a la glòria de Déu) i sense cap mèrit (sense la gràcia no existiria cap mèrit sobrenatural, cap mereixement de la vida eterna), Jesucrist ens ha fet seure a la taula del gran convit del seu cos i de la seva sang, del memorial de l'obra de la redempció i del gran servei acomplert per ell a favor dels homes.

Evangeli segons sant Lluç

Lc 17:5-10

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: "Doneu-nos més fe". El Senyor els contestà: "Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp ¿li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? ¿No li dieu, més aviat, que prepari els sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengueu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, ¿qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. "L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur". Només la fe dona seguretat. Quina seguretat? Només la de la confiança. Però no la de la confiança en una possible bona sort. Això no seria seguretat. La seguretat només ve de la certesa i de la convicció.

2. "Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa". Basta que la nostra fe sigui suficient per posar-nos en unió amb Déu i donar-nos una participació a la força divina, la d'aquell que ha creat les lleis de la naturalesa i que podria canviar-les.

3. "El just viurà perquè ha cregut". "Viu en la fe". Fe i vida són dos conceptes que van units en el Nou Testament. Per la fe som fills de Déu (Joan 12) i la fe és el clima en què ha de desenvolupar-se la nostra vida.

Calendari

Diumenge, 2 d'octubre. XXVII del temps ordinari. Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona de Lleida. Els Sants Àngels de la Guarda. El Beat Berenguer, bisbe.

El sol surt a les 5,48 i es pon a les 5,32 (hora solar).

Festa major a Hostafrancs.

Dilluns, 3 d'octubre. Sant Francesc de Borja, S.J. i Santa Mª Josefa Rosselló.

Festa major a Arcavell i Donzell d'Urgell.

Fira a Cubells i Llesui.

Dimarts, 4 d'octubre. Sant Francesc d'Assís, fundador. Sant Faust màrtir i Santa Aurea.

Dimecres, 5 d'octubre. Sant Plàcid, monjo màrtir. Santa Caritina, verge i santa Gala, vídua.

Fira a Sant Julià de Lòria.

Dijous, 6 d'octubre. Sant Bru, fundador; Sant Emili i Sant Cast, màrtirs.

Festa major a Calonge de Segarra.

Fira a La Maçana i-Salarçú.

Divendres, 7 d'octubre. Mare de Déu del Roser. Sant Sergi, Sant Bacus i Sant Apulei, màrtirs.

Dissabte, 8 d'octubre. Sant Simeó Profeta: Sant Néstor, màrtir, Santa Reparada, verge i Santa Thais, penitent.

Verge Santa del Roser,
de flors sempre rodejada,
feu que no ens manqui la fe
i visquem amb esperança.

L'Església celebra

2 d'octubre. Diumenge XXVII de durant l'any. Lectures: Primera, Ha 1,23; 2,2-4, S 94, segona 2 Tm 1,6-8.13-14, tercera Lc 17,5-10.

3 d'octubre. Dilluns de la setmana XXVII de durant l'any. Lectures: Primera: Jn 1,1-2,1.11, Jn 2,3-5.8, segona Lc 10,25-37.

4 d'octubre. Dimarts de la setmana XXVII de durant l'any. Lectures: Primera, Jn 3,1-10, S 129, segona Lc 10,38-42.

5 d'octubre. Dimecres. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Lectures: Primera, Dt 8,7-18, 1Cr 29,10-12, 2 C 5,17-21, Mt 7,7-11.

6 d'octubre. Dijous de la setmana XXVII de durant l'any. Lectures: Primera Mt 3,13-4,2a, S 1, segona Lc 11,5-13.

7 d'octubre. Divendres de la setmana XXVII de durant l'any. Lectures: Primera Jn 1,13-15;2,1-2,S 9, segona Lc 11,15-26.

8 d'octubre. Dissabte de la setmana XXVII de durant l'any. Lectures: Primera, Jn 3,12-21, S 96, segona Lc 11,27-28.

Pedro Arrupe

El 15 de setembre del 1973 el papa Pau VI enviava una llarga i afectuosíssima carta "a l'estimat fill Pedro Arrupe, prepòsit general de la Companyia de Jesús", amb motiu de la convocatòria oficial de la Congregació General dels Jesuïtes, el fi de la qual era "buscar els mitjans més aptes per a realitzar la seva missió en l'Església i en el món d'avui".

L'estimat i venerat Pau VI, deia: "No se'ns oculta la importància d'aquesta assemblea en un temps que sembla ésser gairebé una hora crucial per a la mateixa Companyia de Jesús, pel seu pròpi esdevenidor, el seu paper en l'Església i també per a les altres famílies religioses". Paraules que, habituals en aquest gran Pontífex, probablement no arribà a aprofundir en la seva total dimensió el "cristià ras", dins d'una Església formada per tots.

Afegia el Papa: "Aquesta assemblea posa de manifest —i de gust ho afirmem— que la Companyia de Jesús s'esforça per adaptar, d'acord amb la finalitat de l'Institut, la seva vida i el seu apostolat a les exigències del món actual, tan continuadament i ràpidament en canvi".

Poques persones han viscut al llarg d'un extens i intens lliurament i activitat: la transformació del món com aquest basc realista i carismàtic que és Pedro Arrupe, un home que quan estudiava medicina a Madrid, als vint anys, després de "descobrir la misèria dels suburbis madrilenys i d'un pelegrinatge al santuari marià de Lurdes", decideix canviar el rumb de la seva vida i ingressar en la Companyia de Jesús.

A partir d'aquell moment se succeeixen uns anys d'intensa formació: Estudia a Espanya,

Bèlgica, Holanda, França i els Estats Units, fins a la seva ordenació sacerdotal en el St. Mary's College, de Kansas, el 1936. Després de la docència en diferents centres nord-americans en una tasca paral·lela amb la població hispana de Nova York. Dos anys més tard, per voluntat pròpia, és destinat al Japó, i allí fou testimoni, el 5 d'agost de 1945, de l'explosió de la primera bomba atòmica i conegué el sofriment d'un poble i el preludi del que pot ésser l'holocaust universal en l'altar de l'odi, del diner, de les enveges i, en definitiva, del desamor entre els homes. I el Japó fou la seva casa fins l'any 1965, que els jesuïtes del món l'elegiren com a pare general.

En tots els seus anys d'autèntica missió, el pare Arrupe féu seus els problemes en les missions, els-problemes socials i els problemes de fam educativa, de cultura, de l'anomenat Tercer Món: la injustícia social fou una inquietud que preocupà des de sempre aquest home de Déu. Aquesta inquietud s'ha reflectit en moltes de les seves obres escrites: "La nostra vida consagrada", "Davant d'un món en canvi", "La vida religiosa un repte històric", "Fam de pa i d'Evangelí", per esmentar-ne algunes, centre d'inquietud espiritual i justícia social, dient, pensant i repetint una i altra vegada que cap altra doctrina no supèra l'Evangelí en justícia social. El que manca és aplicar-lo de debò.

Quan el 1965 fou elegit prepòsit general dels jesuïtes, i en nombroses ocasions posteriors, Arrupe recalçà que el cristianisme és un compromís en tots els ordres. I aquesta veritat li ha aportat molts i seriosos disgustos. La veritat és sempre molesta, sobretot quan els que l'escolten viuen

en un món d'hipocresia.

Professo un profund i apassionat afecte pels homes que treballen amb la veritat als llavis, i em causa una mena d'angoixa interior el qui viu amagat en el seu món particular i callat, pensant que de callar no se'n penedirà mai: postura dels tebis, als quals el mateix Evangelí rebutja.

El pare Arrupe ha complert el seu mandat, i els jesuïtes i l'Església saben que ha estat fidel a l'esperit d'Ignasi de Loiola, precisament perquè des d'aquells vint anys que va deixar els seus estudis de medicina fins ara, ha tingut molt presents uns principis que ha complert i ha encomanat de complir els seus fills.

Un autèntic esperit d'oració.

Una vida de modèlica austeritat.

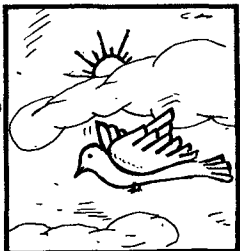
S'ha lliurat a un apostolat d'empenta autènticament sobrenatural i no merament proselitista.

Ha viscut exemplarment la obediència.

Per la resta, i per aquells que encara no s'han capbussat en la vida d'aquest home excepcional, potser sigui interessant el conèixer o recordar que la seva cultura és un exemple poc freqüent; ha parlat i escrit en anglès, japonès, francès, alemany i, lògicament, espanyol. El seu esperit ha estat i és alegre, mostrant sempre un especial gust per les cançons populars, per l'òpera —ha estat i seguirà essent un apassionat de Wagner, del qual aquest any el món celebra el centenari— i, com a símptoma decisiu d'una ment sana, tots els que l'han tractat han conegut i fruit del seu bon humor. Fills com aquest són els que l'Església necessita.

Juan Molina

Vist, oït, viscut...

Per començar...

M'han encarregat aquest racó de "cada dia és festa", i opto pel lema VIST, OÏT, VISCUT..., imposant-me la brevetat de l'espai. Les coses poden explicar-se molt àmpliament, amb devesall de paraules, o amb poques.

Sintetitzar no és tan senzill com sembla, però ho intentarem. Aquest ser breu a què estic obligat, em recorda ara aquell mestre predicador que explicava ampulosament, llargament, el misteri de l'Eucaristia, i precisament en presència del senyor Bisbe. Va allargar-se tant, que provocà que el senyor Bisbe, quan el sermoneire acabà amb les clàssiques "gràcies que per tots desitjo, en nom del Pare...", girant-se vers el poble fidel li digués: "El misteri de l'Eucaristia, explicat d'una manera més senzilla, és així..."

No sé qui era el predicador. El Bisbe era el doctor Torras i Bages.

Oriol Camps

Joan Pau II saludant cordialment el pare Pedro Arrupe, prepòsit general que fou de la Companyia de Jesús.

La Bíblia a l'abast

Respondre a la vocació amb fermesa

(1 Tm 1:6-8.13-14)

Amb aquest fragment comencem avui la lectura litúrgica de la segona carta a Timoteu. Aquest escrit ens revela el sentiment de Pau de trobar-se a les acaballes de la seva lluita. Emprisonat, abandonat pels cristians d'Àsia (v. 15), traït per altres (4:9ss), l'Apòstol no sap veure que humanament pugui sortir-se'n i contempla el final molt a prop. Llavors escriu al seu deixeble estimat i enyorat (v. 4).

El do de Déu del ministeri

Et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans (v. 6). Timoteu havia estat "ordenat" pel propi Pau com a cap de la comunitat d'Efes. Aquest "encàrrec" de l'Església, que el jove Timoteu havia rebut i que l'havia ordenat en la direcció del ministeri de presidir, ensenyar i santificar la comunitat cristiana, és un do de Déu. Un do de Déu especial, que Timoteu ha rebut per l'acció sacramental de l'Església i que el configura a Crist, bon pastor i servent de Déu, en

ordre a la santificació dels germans. Així esdevé mediador entre Déu i la comunitat. Representant de Crist en la comunitat i alhora signe de comunió amb els germans i amb aquests i Jesucrist. El do de Déu rebut és precís que no quedi adormit en un racó de la vida del ministeri, sinó que compleixi la seva funció de flama: il·luminar i escalfar. Ha estat ordenat per a la vida de la comunitat. S'ha d'esforçar, doncs, a comunicar vida.

Esperit de fermesa

El ministeri ordenat exigeix valentia. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny (v. 7). Cal viure'l, doncs, des de la fermesa del testimoniatge de la pròpia vida. Aquest és l'exemple que ens va donar Jesús i que ara dona Pau (v. 8a). L'obra de l'Evangeli no és fàcil. En aquells moments sobretot dels inicis de l'Església era una obra de peoners, de gent que avançava contracorrent, amb l'estranyesa d'uns, la indiferència de molts, i també amb l'anímadversió de no pocs. No era gens imaginari, doncs, el perill de recloure's i, sentint-se avergonyit, fer-se enrera. Donar testimoniatge d'una salvador ajustat i d'uns

deixebles acorralats per la persecució, no era gens brillant certament. Però al cor d'aquesta contradictòria font de vergonya, hi esclatava precisament la Bona Nova: l'Ajusticiat havia ressuscitat i els acorralats i perseguits, anaven darrera les seves passes amb coratge i amb fe. Els treballs i les contradiccions del ministeri han de ser suportats amb la fortalesa que Déu ens dona (v. 8b). Amb el do, Déu dona també la fortalesa necessària per guardar-lo i fer-lo fructificar. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres (v. 14). I els medis que Timoteu té a l'abast per a fer això són: la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i que constitueix els fonaments de la fe, que cal viure-la ancorats en el do de Déu i en l'amor de Jesucrist (v. 13).

El ministeri avui

Com ahir, avui tampoc no és fàcil d'aguantar amb fermesa el ministeri ordenat. La temptació d'avergonyir-se de Crist i de l'Església arremet amb força contra els esperits més disposats. El desànim no és massa difícil ni rar. Cal obrir camí cada dia enmig de les diferents ideologies que

creuen el món de cap a cap, i que fa que més d'un còp la perseverança en l'acceptació permanent del do de Déu no sols sigui vista com un fet irrellevant, sinó fins i tot decebedor i alienant. Tots plegats dintre de l'Església n'hauríem de ser conscients, d'aquesta lluita de sempre, i hauríem de mantenir ferm l'esperit que hem rebut, bo i ajudant els altres a mantenir-lo. **Per això he de sofrir el que sofreixo, però no me'n dono pas vergonya. Sé molt bé en qui he cregut, i estic segur que és prou poderós per guardar fins a l'últim dia allò que em té promès** (v. 12).

Una invitació als valents

Els qui us sentiu valents amb la valentia de l'Esperit de Jesús, llegiu amb atenció i esperit de pregària aquest capítol primer de la segona carta a Timoteu. Llegiu-lo i mireu de viure'l en la vostra situació personal concreta. I sobretot, vosaltres joves, descobriu i valoreu el do que Déu us ofereix i accepteu-lo amb coratge i amb fe. L'Església us necessita. I creieu-me, val la pena de seguir el camí del sacerdoti.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

18 - El Neodarwinisme a França: Jacques Monod

El lector d'aquests articles que anem publicant a CATALUNYA CRISTIANA potser s'haurà fixat que, fora d'aquell primer evolucionista Lamarck, no hem parlat de cap autor francès. Doncs bé, no és que vulguem oblidar els científics evolucionistes de la nació veïna, sinó que de fet no n'hi ha gaires que s'hagin distingit com a seguidors i propagandistes de les idees de Darwin; i és que el darwinisme, primer, i el neodarwinisme, després, no va penetrar a França tan incondicionalment com en els pobles anglo-saxons i precisament entre els francesos és on més contradictors hi trobarem. Això no vol dir, però, que no hi hagi hagut també partidaris dignes de citar-se. Un d'ells, potser el més significatiu, és el biòleg de qui parlarem avui.

Jacques Monod (1910-1976)

El nostre home va néixer a París, on es va doctorar en Bioquímica el 1941. Quatre anys més tard ingressava a l'Institut Pasteur com a col·laborador de François Jacob (1920-....) i André Michel Lwoff (1902-....) en la investigació dels mecanismes de les regulacions vitals degudes als "gens", és a dir de com es transmetia la infor-

mació genètica. Era aquest un problema apassionant en aquell moment: la Genètica, d'ençà dels descobriments de T.H. Morgan, no havia parat de progressar. L'any 1953 els arribava la notícia que Francis H.C. Crick (1916-....) i James D. Watson acabaven de descobrir l'estructura del famós ADN (àcid desoxirribonucleic) contingut en els cromosomes del nucli de la cèl·lula i el mecanisme de la seva duplicació. (Per això obtingueren el premi Nobel de Medicina del 1962.) Doncs bé, Monod, Jacob i Lwoff aconseguien poc després un altre descobriment no menys important: com actua l'ARN (àcid ribonucleic) en la formació de les proteïnes específiques que es fabrica la cèl·lula a l'interior del citoplasma; aquest ARN és produït en el nucli i emigra com un "missatger" cap al citoplasma, on determina i regula la dita formació. Per aquesta troballa reberen també ells tres el premi Nobel de Medicina de l'any 1965. I gràcies a ella entre 1961 i 1965 M.W. Nirenberg (1927-....), H.G. Khorana (1922-....) i R.W. Holley (1922-....), amb el mètode iniciat per Severo Ochoa (1905-....) l'any 1955 quan aconseguí sintetitzar ARN en el laboratori (per la qual cosa també havia estat premi Nobel el 1959), arriba-

ren a desxifrar el "codi genètic" (o sigui, com l'ARN fa sintetitzar les proteïnes pròpies) i foren guardonats, també ells, amb el Nobel de Medicina el 1968.

Monod fou, doncs, un dels que contribuïren eficaçment a la descoberta dels mecanismes de la vida.

"L'Atzar i la Necessitat"

El fet que un científic hagi estat un premi Nobel fa que es tinguin més en compte les seves opinions. Per això, quan Monod publicà, el 1970, cinc anys després de rebre aquell guardó, un llibre que anomenà "Le hasard et la nécessité" (L'atzar i la necessitat) va tenir un gran èxit editorial, al qual potser contribuï també el fet que ell s'hi declara obertament ateu. El mateix any ja es traduïa al castellà (Ed. Barral, Barcelona) i l'any següent ja en sortia la segona edició.

En aquesta obra, que duu de subtítol "Assaig sobre la filosofia natural de la Biologia moderna", Monod exposa la tesi neodarwinista en el sentit més radical, afirmant que la ciència ha d'explicar per la selecció natural i les mutacions i recombinacions de "gens" fetes per pur atzar, tota l'evolució des de la matèria inerta fins a l'home. No cal cercar cap explicació "sobrenatural" a l'origen de la vida i

de com ha evolucionat. Evidentment Monod és un científic que es fica a fer filosofia a partir d'uns postulats que no demostra: per a ell els sers vius són meres màquines químiques sotmeses a un codi genètic arbitrari, fruit d'un atzar inexplicable. El "fenomen d'invariació" (com ell diu), o llei de la cèl·lula de reproduir-se indefinidament sota la mateixa forma, rep modificacions a llarg de milions d'anys (les mutacions) per un pur atzar imprevisible i no per una "evolució creadora" (com diu Bergson, a qui ell rebutja). "El puro azar (pag. 126 de l'ed. castellana), el únic azar, libertad absoluta pero ciega, en la raíz misma del prodigioso edificio de la evolución: esta noción central de la biología moderna no es ya hoy en día una hipótesis, entre otras posibles o al menos concebibles. Es la sola concebible, como única compatible con los hechos de observación y de experiencia".

Però... els fets que exposa assenten les bases d'un finalisme desconcertant (ell en dirà "teleonomia") en la matèria viva. A més confessa lleialment que hi ha unes "barreres" molt altes que la biologia encara no ha pogut traspasar: l'origen dels primers vivents i el funcionament del sistema nerviós

central de l'home, tan diferent del de tots els altres animals; si bé té confiança que un dia la ciència acabarà trobant-hi l'explicació.

Ressò de l'obra de Monod

Ben aviat van sorgir les rèpliques a "Le Hasard et la nécessité". I no tan sols del camp catòlic o espiritualista, sinó fins i tot des del marxista i materialista. Tant "La Croix" com "L'Humanité" publicaren articles contra el nostre home, és clar que per diferents motius. La llista de contestataris és bastant llarga: Stéphane Lupasco, Marc Beigbeder, Ilya Prigogine, René Buvet, Pierre Boiteau, Ernest Kahane, Ernest Schoffeniels (autor del llibre "L'Anti-hasard", que ha estat ja traduït al castellà)... Entre tots sobresurt el llibre de Georges Salet "Hasard et Certitude" del qual parlarem.

Jacques Monod va intentar rebatre els seus objectors per la ràdio, per la televisió i per la premsa; però no pogué fer-ho per molt de temps, al cap de sis anys de la publicació del seu famós llibre moria inesperadament a Cannes (Provença) a l'edat de 66 anys. Què Déu l'hagi perdonat!

Francesc Nicolau
Profesor de la Facultat de Teologia de Barcelona.

Jordi Roch, president de Joventuts Musicals

“La música, un segon llenguatge matern”

En un dels darrers sopars “Hora Europea” que organitza l’Àmbit Maria Corral, va ser tractat el tema “La música, substancial a l’home”. Entrevistem Jordi Roch, un dels convidats especials a aquest sopar, president de Joventuts Musicals d’Espanya i de Catalunya, i vice-president primer de la Federació Internacional de Joventuts Musicals. El Sr. Roch és un gran humanista que estima profundament la música i un defensor acèrrim del seu ensenyament a l’escola, com a mitjà d’expressió i de comunicació i com un aspecte molt important en la formació harmònica de la persona.

—El so és un primer vehicle de relació de la persona amb l’entorn?

—La relació que la persona pot establir amb el seu entorn, pot venir donada no solament pel so, sinó també pel silenci. El silenci, en aquest cas, és una part de la vida, perquè és evident que el so quan es transforma en soroll —que és el que succeeix avui en la nostra societat— ens acompanya contínuament. Potser sí que hauríem de dir que la comunicació de la

persona se serveix del so com un dels seus ingredients, però no com un element únic.

—Els sons, com acompanyen la vida de la persona?

—El so, en el moment en què el dissociem de la seva funcionalitat o de la seva integració en tot un altre context, queda reduït a un concepte gairebé asèptic. Aleshores, jo prefereixo passar al que és estrictament la música, perquè el so és un concepte que plantejat així és gairebé un concepte únicament físic. El silenci en la música és equivalent al so. Avui hi ha, fins i tot, una associació internacional que és l’«Associació del dret al silenci», perquè la música mateixa i els sorolls poden ser uns elements contaminadors de l’ambient. I la captació del so exigeix precisament una actitud davant del silenci. En aquest sentit, una de les obres més conegudes, de les que se n’ha parlat més, i que va frapar molt, és la que porta per títol “Quatre minuts, trenta segons”, d’un dels compositors importants del segle XX, John Cage. Durant tot aquest temps, el públic està expectant, ningú no diu res, aleshores la gent pot percebre

un soroll que ve del carrer, el grinyolar d’una cadira d’algú que s’ha mogut... és a dir, s’adona de quina és l’espessor del silenci. I això és molt important, perquè qui no sap captar un silenci difícilment podrà entrar en la captació del que és una música.

—¿La música és un refugi enfront del descontentament personal i de les frustracions humanes?

—Jo crec que la música per a qui l’estima i la coneix és una actitud que l’acompanya. És evident que també pot ser un refugi enfront del descontentament i de les frustracions, com ho poden ser altres coses. La música té aquesta dimensió misteriosa que connecta amb àrees de la nostra sensibilitat que ni nosaltres mateixos no coneixem. La música, bàsicament, és un segon llenguatge matern. A través d’aquest llenguatge, igual que en el llenguatge parlat, els homes hem anat estructurant i configurant una cultura, i aquesta cultura és la cultura musical pròpiament dita. La persona que gaudeix i que té la sort de tenir aquesta cultura, també té

una dimensió més útil davant qualsevol circumstància.

—Una vida pot ser harmònica sense assolir la dimensió musical?

—Aquesta pregunta és molt difícil de contestar. Jo entenc, en aquest cas, “harmònica” en el seu vessant psicològic i no en el vessant musical. La persona que no ha sabut conrear en si mateix tota la potencialitat musical que cada home i cada dona portem a dintre, té una mancança que desconeix. Pot ser molt feliç, però ho seria molt més probablement si pogués desenvolupar aquesta dimensió del coneixement de la música.

—La música com a teràpia?

—De la música, com a teràpia, se n’ha parlat molt. Fins i tot hi ha especialistes en musicoteràpia que tenen una codificació i que saben que una determinada melodia pot ajudar a omplir determinades mancances psíquiques i conductives. La musicoteràpia data de molt antic; l’origen de la paraula Conservatori ve justament de l’hospital, on es feia interpretar música als malalts mentals perquè això suposava per a ells un sedant i una teràpia ocupacional de primera magnitud. Avui hi ha algunes teories amb resultats molt positius sobre la teràpia del llenguatge mitjançant la música, a través de la qual es pot fonamentar l’emissió d’un tipus de sons que moltes vegades amb la paraula solament no hi serien. D’això, n’hi ha una gran quantitat de documentació i s’està aplicant avui; fins i tot hi ha compositors

i musicòlegs que col·laboren amb els metges, construint frases musicals que puguin ajudar en la regeneració del llenguatge.

—El ritme contribueix a l’educació de l’infant i de l’adult?

—La teoria dels bio-ritmes és molt interessant i molt intel·ligent. De la mateixa manera que cada persona té una personalitat biològica diferent, ningú no té exactament un bio-ritme equivalent a una altra persona. Una de les coses més interessants en música és que el ritme musical no és un ritme de rellotgeria en el temps, sinó un ritme humà. I el ritme humà correspon al bio-ritme. Aquesta és una de les condicions que fa que la interpretació d’una mateixa obra per un músic o per un altre sigui diferent. Una mateixa peça interpretada per un músic o per un altre, bo i durant el mateix temps, et sembla lenta o ràpida.

—L’art de la música completa l’art de viure? I la música, ¿ajuda a relacionar-se les persones?

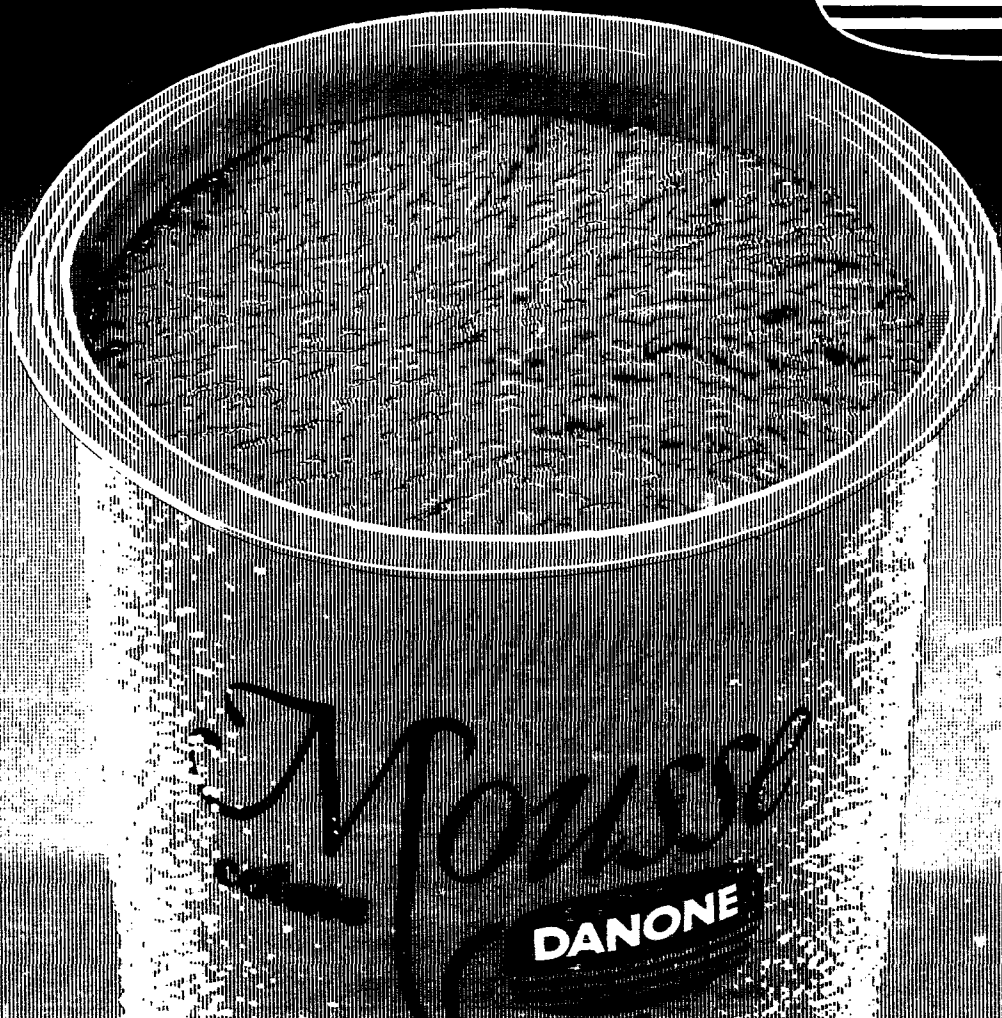
—Viure pot ser un art i pot ser un malson. I s’ha de procurar que la vida sigui un art. Hem de poder fruit de tot el que ens envolta. I quan, de la vida, ja se’n fa un art en si mateixa, és impensable viure-la sense mirar-la des d’una òptica que fa que busquis la bellesa. I això és molt important en les relacions humanes, en l’ús del llenguatge, en l’art del menjar, en saber triar la llum i gaudir-la.

Montserrat Español
i Anna Castro

MOUSSE

com un bombó gelat

DANONE

ES PREN
CENTRERED

DANONE

En el noviciat dels franciscans de La Bisbal

Sis joves vesteixen l'hàbit de sant Francesc

"La pluralitat i diversitat de cara a servir els altres i la manera d'estimar totes les criatures —i no solament l'home—, veient en elles l'obra del Senyor" són les característiques de sant Francesc i dels franciscans, que han atret i captivat més als sis joves, que el dia 17 de setembre començaren l'any de noviciat en els framenors de Catalunya.

En la ciutat de la Bisbal (Girona) i al cim d'un turonet s'assenta el convent-noviciat dels franciscans. Per la seva situació elevada en Josep Pla el descriu com "un colomar empordanés de gavines". En ell vestiren l'hàbit de sant Francesc, els joves, Joaquim Recasens, Agustí Boades, Xavier Garcia, lu Fornesa, Jordi Farrando i Josep Llopart.

Celebració litúrgica

Presidí la celebració litúrgica de la vestició de l'hàbit, el provincial dels franciscans de Catalunya, pare Vicenç Modrego, acompanyat del pare superior de la casa i mestre de novicis, Jaume Rigall i Marc Farré, respectivament, d'una representació de framenors de distintes cases de l'orde a Catalunya, com també dels rectors de la parròquia de la Bisbal, mossèn Josep Argas i de la de Platja d'Aro, mossèn Pere Vila.

Es llegiren uns textos de l'evangeli adients a l'acte i el primer capítol de la Regla de sant Francesc, en què es parla de l'admissió de candidats. Després el pare provincial dirigí unes breus paraules als sis novicis. "Fer-se franciscà i perseverar en la vocació —digué— exigeix un enamorament de Crist i del seu fidel imitador, sant Francesc; altrament no tindria sentit i no seria viable la vostra decisió." Els exhortà que aprenguessin a viure en fraternitat i demanà als assistents que fossin exemple d'aquesta convivència joiosa, als nous novicis. Després lliurà la responsabilitat de la formació dels novicis a la comunitat franciscana de la Bisbal. Seguidament el mestre de novicis, pare Marc Farré, imposà l'hàbit i cordó de sant Francesc a cada un dels aspirants. La celebració fou acompanyada de diversos cants, entre ells, el "Dolç és sentir", de la pel·lícula "Hermano Sol, hermana Luna", acabant-se amb una abraçada mutua, símbol de la pau i el bé i de tota la vida franciscana que els novicis ara iniciaven.

Els nous novicis opinen

He mantingut una breu conversa amb aquests nois. L'hem iniciat sobre alguns aspectes del franciscanisme, avui, i del lloc que l'orde ha d'ocupar en la tasca evangelitzadora de l'Església. Ells han opinat així: "Es pròpiament nostra qualsevol tasca apostòlica, mentre porti el testimoniatge d'una vida franciscana".

"A nosaltres ens cal lliurar-nos específicament a la classe humil, la més mancada de cultura i d'un coneixement del Crist."

"L'home té un afany d'anar a Déu; la nostra decisió és mostrar amb l'exemple que hi podem arribar."

Els sis novicis comprenen una edat, entre els 18 i els 24 anys. Parlem de si hi ha prou maduresa en aquesta edat per a fer una decisió per tota la vida.

"L'edat no té màxima importància, sinó la pròpia maduresa. Hi ha qui als 20 anys és home madur per a prendre aquesta decisió, i n'hi ha que ni als 40 anys ho és."

"Tot jove ha de fer una opció de vida, tard o d'hora."

"El jove té el defecte de la precipitació en les decisions, però també té el gran avantatge de l'amplitud d'idees, perquè encara no s'han sedimentat en el seu cervell."

"De la mateixa manera que un noi als 20 anys pot comprometre's amb una noia, perquè no amb Déu i amb l'Església?"

Parlem del possible "trencament" entre els pares i el fill que es decideix a fer-se religiós. I contesten:

"L'estar lluny et dona la possibilitat i necessitat de pregar pels pares, i això et fa estar més a prop d'ells."

"Només és perillosa aquesta separació si és una evasió, un fugir de casa."

"Personalment crec que és un avantatge que la pròpia família ho vegi bé i t'animi; però existeix el perill que et vulguin deificar. Ni el permís benevolent, ni el refús dels pares, no defineixen pròpiament la vocació. Cal aclarir a la família que tota decisió és gran i vàlida, si és lliure."

"Quan s'estima, tot el que es fa per pròpia decisió, sempre apropa als pares."

"Malgrat el trencament de sant Francesc amb el seu pare, que era un avar i orgullós, m'agrada l'orde franciscà per la seva relació constant amb la família. Sant Francesc la va mantenir amb la seva mare, que era una santa dona."

Els sis novicis franciscans amb els superiors de la casa de formació.

Pregunto als novicis com justificarien la seva decisió als amics del seu grup.

"No és qüestió de justificar-se, perquè la vocació és un do del cel, que cal agrair, i al mateix temps és un misteri, que cal meditar."

"Jo, als meus amics, els vaig dir que tothom té dret a la llibertat."

"Individualment em dirien que no toco de peus a terra, perquè no coneixen a fons la decisió, si bé col·lectivament l'acceptarien i admirarien."

"Amb els anys intentaré que compreguin el meu nou camí amb l'exemple."

"Col·lectivament no m'accepten, però individualment em feliciten."

"El vot que creuen més difícil és el de castedat, que el consideren inútil."

"Jo els diria que enriqueix més dos mesos de noviciat, que un any en la mili. Els meus amics estan orgullosos de tenir un company, franciscà."

Sembla que el jove està fet per descobrir l'amor d'una noia

i lliurar-se a ella. El religiós renuncia aquesta realitat. Quin valor pot tenir la renúncia? També sobre això opinen els sis joves.

"Hom es pot realitzar en l'amor, donant-se a una noia, com donant-se a Déu; tot està del color com es mira."

"Tant difícil és avui realitzar-se cristianament en la parella, com fent-se religiós: un cristià pot reixir igualment, tant si té vocació pel matrimoni com si la té per fer-se religiós."

"Veig més difícil renunciar a la part afectiva d'una noia, que l'aspecte sexual; la gent creu que és més difícil l'aspecte sexual."

"Cal estimar tothom, àdhuc essent frare, i per tant també les noies."

"En el context d'amor lliure en què vivim, és important estimar veritablement a tothom —fins a una noia—, per demostrar el sentit de la renúncia."

"Cadascú ha de fer una opció en l'amor."

La conversa s'allarga i les opinions són moltes i a voltes un xic contraposades.

La diada a la Bisbal acaba amb un petit concert de piano i flautes que els novicis ofereixen als assistents: música barroca, romàntica i moderna. No podia acabar millor, com a deixebles del gran trobador i rapsoda, Francesc d'Assís. No sempre afinaven del tot, ni en els instruments ni en les opinions de la conversa. Manca assaig, moltes hores. Un any per endavant. No cal estranyar-se'n, perquè fou en les darries de la seva vida, quan Francesc d'Assís componia el seu "Càntic del germà Sol" i l'oració "Feu de mi, Senyor, un instrument de la vostra pau"; cant i pregària que s'han fet universals i que encara avui engresquen moltes trobades del joven del nostre país.

Francesc Gamissans

Especial TERRA SANTA

SORTIDA DIA 4 - TORNADA DIA 15 DE NOVEMBRE 1983

EXTENSIO OPCIONAL A EGIPT E (8 DIES, AMB 5 DIES DE CREUER PEL NIL).

PREU PER PERSONA: 136.600 PTES. - PENSIO COMPLETA EN AQUEST PREU HI ESTAN INCLUIDES TOTES LES EXCURSIONS HOTELS DE TRES ESTRELLES ESPECIALMENT SELECCIONATS

ASSESSOR RELIGIOS I ACOMPANYANT A TERRA SANTA: P. RAFAEL CARBONELL M.SS.CC.

VIATGES ALEMANY S.A.

Plaça Major, n.º 13, VIC - Telèfon 885 01 87.

La Sagrada Família, en un article del prestigiós
setmanari francès "Le Pèlerin"

Barcelona: Els darrers constructors de catedrals

El prestigiós setmanari francès "Le Pèlerin", de gran difusió, ha dedicat en un dels seus darrers números un ampli espai al temple de la Sagrada Família de Barcelona. L'article es titula: "Barcelona, els darrers constructors de Catedrals".

L'autor d'aquest treball periodístic, Michel Buhner, assenyala que enguany es compleix el centenari de la col·locació de la primera pedra i que l'obra encara no s'ha acabat. Com que no hi ha cap pla complet, els dos arquitectes encarregats del projecte, Isidre Puig Boada, 88 anys, i Lluís Bonet, 91 anys, ambdós debils de Gaudí, fan la seva interpretació de les idees del mestre amb qui, en vida, mantingueren un contacte molt di-

recte.

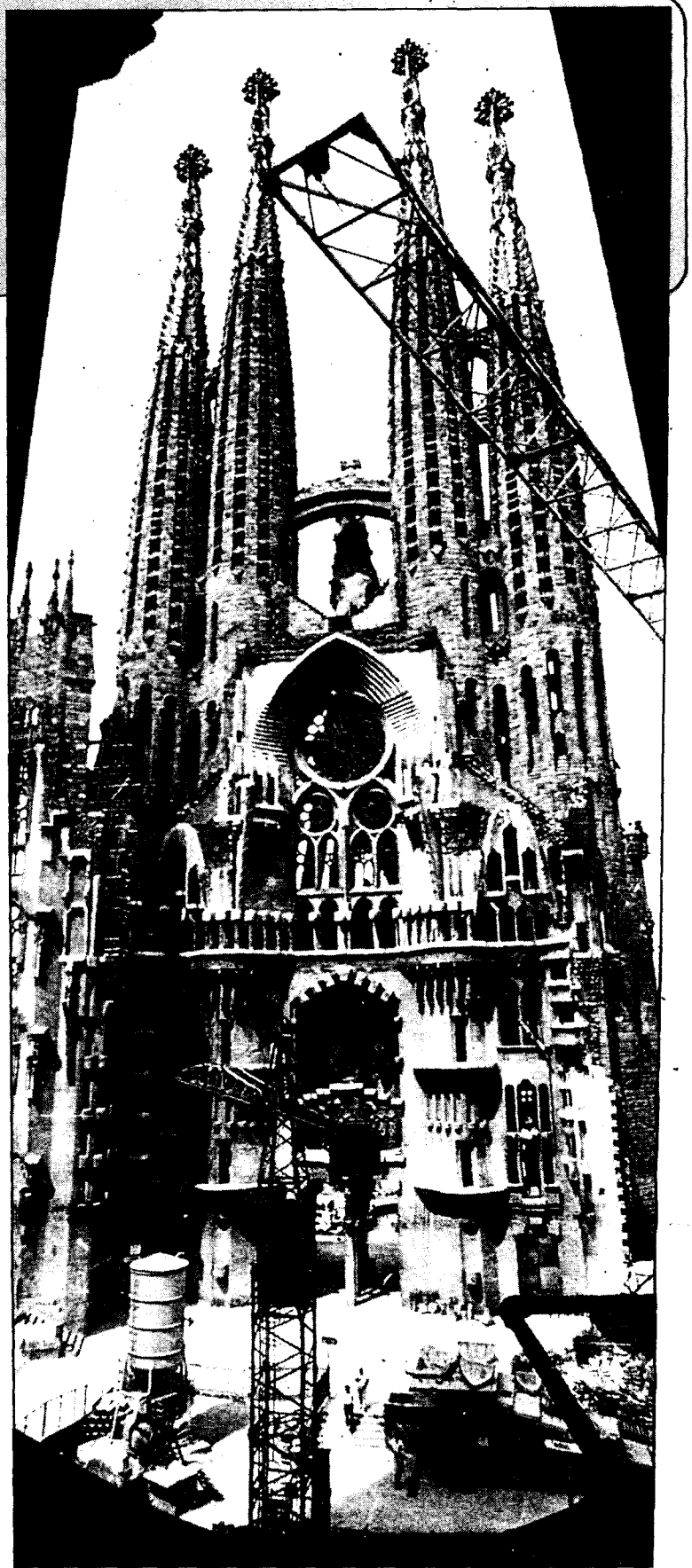
El periodista francès diu que la Sagrada Família és l'obra mestra de Gaudí i símbol de Barcelona. "Gaudí —afegeix—, arquitecte i escultor, va posar tot el seu art al servei de la seva fe. Des de 1915, es dedica d'una manera absoluta a aquesta obra."

En un altre moment, Michael Buhner indica que quan es posà la primera pedra d'aquesta important obra, Europa vivia en uns moments de plena efervescència modernista. Fent una mica d'història, el periodista recorda que els treballs s'atucaren l'any 1936 a causa de la guerra civil, i es tornaren a iniciar després de la segona guerra mundial.

Una altra de les situacions

que recorda l'autor de l'article és la polèmica que hi hagué, als anys 50, entre els arquitectes catalans sobre la necessitat de seguir amb l'obra o deixar-la tal com estava. Es fa esment, per exemple, de la postura d'Oriol Bohigas, actual responsable dels temes urbanístics de l'Ajuntament de Barcelona, el qual afirmava que la concepció mateixa de l'església era anacrònica.

Michael Buhner indica que el finançament de les obres es basa, pràcticament, en les almoines que donen els particulars. També és compta, encara que no soluciona el problema de la manca de diners, amb les entrades dels qui visiten el temple.

Amor, un mot perillosament equívoc

Amb quin compte hem d'anar en parlar! Una mateixa paraula pot significar tantes coses distintes i fins i tot antagòniques! Amb quin mirament no hem d'anar en escoltar un mot dit d'una o d'altra manera! Voldria fer-ho veure avui amb un dels mots més usats en parlar o dialogar: amor, amar, estimar...

Més d'una vegada una noia haurà sentit algun xicot dir-li "t'estimo". Magnífic, tot sembla molt clar. El noi ha volgut dir que vol, desitja la noia. La cosa està clara, no cal donar-hi voltes.

Atenció! Aquest meu article pretén alertar la noia que ha estat la destinatària del missatge que li envia el noi amb aquest breu enunciat: "t'estimo". No penseu que vull assumir el paper dels qui els castellans en diuen "un aguafiestas", tirant per sobre de la satisfacció de la noia un bon gerro d'aigua, aigualint-li el moment sentimental que viu. Però val la pena de reflexionar una mica entorn d'aquest cobejat enunciat lingüístic. Perquè "estimar", "amar", pot significar com a mínim dues coses ben distintes. Fixeu-vos-hi.

Es pot dir "t'estimo", "t'amo", "tinc amor per tu" volent dir "et necessito" (corporalment, econòmicament, etc.) o bé volent dir

"m'interesso per tu" (pels teus problemes, per les teves coses, etc.). Dos sentits i intencions ben diferents. Els grecs tenien dues paraules per a referir-se a aquestes dues modalitats de l'estimar. L'amor interessat, centrat entorn del propi benefici del jo, l'anomenaven "eros", en un sentit egoista, però no exclusivament al·lusiu al que avui entenem per "eròtic", sexual. L'amor generós, efusiu, era anomenat "agapé", tot ell abocat a procurar el màxim benefici al destinatari del sentiment en qüestió.

Confusió

Ara podem comprendre la confusió implícita en el mot català i castellà "amor": darrera del "t'estimo" eròtic s'hi amaga un egoista "m'estimo", mentre que darrera del "t'estimo" agapeic hi ha un interès altruista que cerca el benefici per al destinatari de la frase, i no per a un mateix.

"Déu és amor", ens diu Sant Joan en la seva primera carta. Evidentment, el mot que empra no és "eros", sinó "agapé". Perquè el Déu cristià no crea el món per interès egoista, per tenir més perfeccions, car essent l'ésser infinitament perfecte, totes les té ja dins

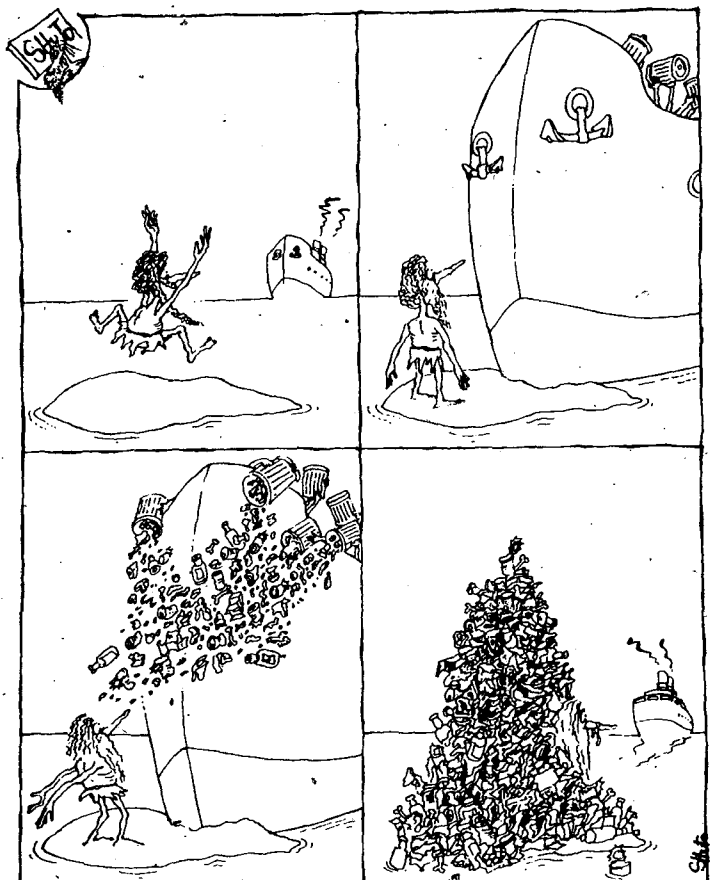
seu. Déu no dona l'existència al món i a l'home per a perfeccionar-se (omniperfecte, res no necessita), sinó per a comunicar les seves perfeccions a d'altres éssers —primordialment a l'home—, el qual així participa de la naturalesa de Déu, gaudint —en grau òbviament limitat— dels béns continguts en Ell.

Un Déu així concebut no crea per necessitat seva ni perquè sí, arbitràriament, sinó que crea lliurement, per fer existir altres éssers lògicament finits, i fer-los d'aquesta manera participar del seu Ésser omniperfecte. Sant Joan diu també que els cristians ens distingim dels qui no ho són en què "creiem en l'amor". En efecte, creiem que en la base de tota la realitat existent hi ha un Ésser essencialment bo i generós que es dona al món i d'una manera més intensa en l'home, el qual es sent així cridat a ser "fill adoptiu" de Déu i, en conseqüència, "hereu i partícip de la seva pròpia naturalesa".

Creure en aquest Déu —Amor no és fàcil sobretot a l'home d'avui, tant ple d'egoisme. Ara podem comprendre que aquesta fonamental creença no sigui vitalment assumida més que per aquelles persones que viuen i practiquen l'amor agapeic respecte a si mateix i respecte als altres. Naturalment. ¿Com pot creure en l'Amor la persona que el desconeix en el viure quotidià, que desconeix la modalitat agapeica de l'amor? Només aquells qui senten, viuen i practiquen la bogeria de l'amor agapeic estan preparats per a creure en el Déu-Amor cristià.

Lluís Cuéllar

Humor

RIGOROSA NOVETAT LECCIONARI DE LA MISSA COMENTAT-ANY C

Textos oficials, amb comentaris exagètics realitzats pels membres del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. Amb aquesta obra es completa la col·lecció dels tres volums del cicle A, B i C.

Edició realitzada sota la direcció del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, per a la col·lecció "Lletra i Esperit".

Preu de venda al públic: 500.-- Ptes.

Preu de la col·lecció completa (volums A, B i C): 1.500 ptes.

Comandes a:

EDITORIAL REGINA
Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses
i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Transformació del llenguatge del cinema

José María Caparrós Lera, Doctor en Història del Cinema i professor de la Universitat de Barcelona, va pronunciar una conferència "L'era del vídeo" en l'acte de cloenda del "XXII Cursa Universitaria d'estiu" del Col·legi Major Monterols, que ha reunit en aquesta edició, dos-cents cinquanta professors i estudiants universitaris de diferents llocs del país.

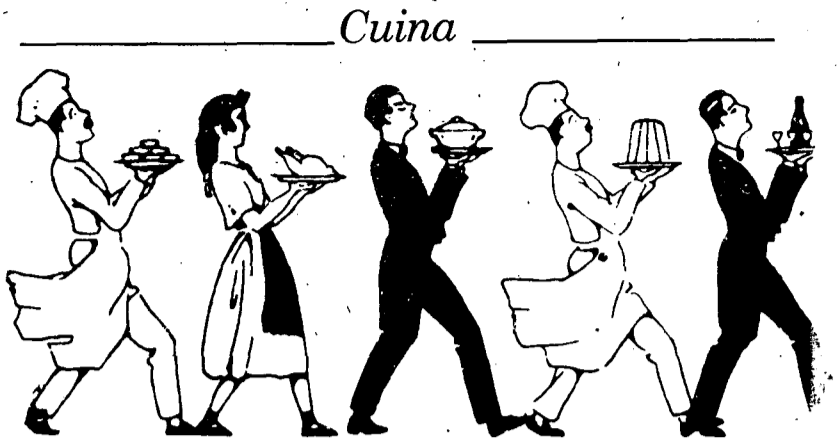
"Amb el vídeo —assegurà el conferenciant— el cinema està sofrint una gran transformació, fins i tot en el llenguatge. Va explicar que té unes possibilitats tècniques insospitades i que hi ha directors, que fan pel·lícules en vídeo per a posteriorment passar-les a cel·luloide i ser projectades en pan-

talla gran. La filmació en vídeo ofereix unes possibilitats operatives molt superiors als mitjans clàssics de la indústria cinematogràfica. Un altre aspecte important del vídeo és la seva utilització en el camp de la pedagogia, tant de l'ensenyança del cinema— que en el futur serà inclosa en els programes de batxillerat— com de qualsevol matèria científica o tècnica, en les quals, en molts casos, els mitjans audiovisuals constitueixen un ajut inapreciable per a les explicacions del professor.

"Un dels grans inconvenients de l'actual moment del vídeo a Espanya —afegí més endavant— és l'extensió de la pirateria de cintes. És necessària i urgent

una legislació apropiada sobre el vídeo, que impedeixi aquest abús generalitzat".

Finalment, el professor Caparrós es va referir als inicis del cinema a casa nostra, precisament a Barcelona, que sempre ha estat la capital de la indústria cinematogràfica espanyola. En aquest context, recordà la tasca del "Cinema Club Monterols", que entre altres activitats, va impulsar en la dècada dels anys cinquanta l'edició de la primera col·lecció de llibres de cinematografia i la realització de films didàctics en pro del setè art, que li portaren a obtenir a l'any 1959 el premi "Sant Jordi" de cinematografia.

"La tourte en croute"

Per al farcit

300 gr. de carn de porc
300 gr. de carn de vedella
2 pits de pollastre
100 gr. de foie-gras
100 gr. de pernil dolç
100 gr. de pernil del país
un ou per pintar-lo
dos ous
60 c.c. de xerès
una llauna de trufa

100 gr. de llard
una cullerada de pa ratllat

Per a la pasta

300 gr. de farina
100 gr. de mantega
un ou
60 c.c. d'aigua
una mica de sal
una cullerada de Royal

Unteu amb mantega un motlle alt desmontable i espoleu-lo amb farina. En un recipient poseu-hi 250 gr. de farina, 100 gr. de mantega, tallada a trossets, en el centre un ou sencer, després una mica de sal, una cullerada de llevat Royal i 600 c.c. d'aigua; trebal·leu-lo amb la mà fins a unir-lo bé, després trebal·leu-lo un moment sobre el marbre per deixar-lo fi i emboliqueu-lo amb un drap i deixeu-lo reposar, durant una mitja hora.

Amaniu amb sal les dues carns i els pits de pollastre i poseu-los a coure amb la mantega a mitja cocció, traieu les dues carns i passeu-les per la màquina de picar, després trebal·leu-lo amb dos ous sencers, una cullerada de pa ratllat, rectificau de sal i pebre i una mica de nou moscada, després un raig de xerès sec, uniu-lo ben bé. Quan els pits siguin cuits, falleu-los a quadrets, igualment els dos pernills i poseu-los uns minuts en remull amb el suc de la truga i una mica de xerès.

Estireu la meitat de la pasta amb el corró, amb el seu ajut traslladeu-la i cobriu el motlle, deixant que sobresurti un parell de centímetres de la vora.

Damunt la pasta col·loqueu-hi una capa de la massa que heu preparat, després uns cubets dels que estan en remull i miquetes de trufa, damunt d'aquestes el foie-gras tallat a trossos, després la massa, altra vegada els cubets de pernil, pollastre i la trufa i acabeu-lo amb massa. Amb la meitat de la pasta que queda, formeu un disc per cobrir "la tourte".

Mulleu amb aigua la vora de la pasta perquè s'uneixi bé i amb els dits formeu com una trena. Amb la resta de la pasta, tal·leu uns adornaments en forma de mitja lluna o de fulls amb una mica d'aigua perquè no s'enganxin. Pinteu-ho tot amb rovell d'ou batut amb aigua, punxeu-lo per diversos llocs amb una forquilla de plata perquè pugui sortir el vapor; en el centre poseu-hi una treta de pasta enrotllada i punxeu-lo amb una agulla de mitja grossa. Poseu-lo a forn moderat uns quaranta minuts forn de baix i uns vint minuts forn de dalt. Si es vol servir fred, deixeu-lo refredar i després tireu-hi gelatina líquida pel forat que s'ha fet i deixeu-lo refredar completament.

María Gloria Muntañola

La Sardana i la dansa

JIF Catalunya 1983

S'han celebrat la desena edició de les Jornades Internacionals Folkloriques de Catalunya —JIF— que anyalment organitza l'Esbart Lluís Millet. Sota l'slogan "Les danses dels pobles pel nostre poble", aquest grup ve realitzant una lloable tasca de difusió i intercanvi del folklore, facilitant la presència al nostre país de representacions d'arreu del món i oferint ensems a aquestes ambaixades mostres del nostre propi folklore.

L'edició d'enguany, en una trajectòria de continu ascens, ha portat la cloenda de les Jornades a un festival al Palau Municipal dels Esports de Barcelona, ple en molt més de les seves tres quartes parts, i testimoni d'una extraordinària desfilada de comparses del nostre folklore (gegants, gaites, cap-grossos, bastoners, diables, músiques...) que animaren una Patum Folklorica en

la primera part. En la continuació la presència a la tarima de grups folklòrics de València (Grup de Danses i Cançons de Castelló), Guinea Equatorial (Grup Ribeba, danses bubí), País Basc (Berristasuna Taldea de Portugalete), Argentina (Compañia Argentina de Danzas), Bulgària (Grup Mayakovski), Polònia (Grup de Cant i Dansa Slowianki), Txecoslovàquia (Grup Zemplin) i Catalunya (Esbart Lluís Millet). La part musical a càrrec de la cobla La Principal de Barcelona, sota la direcció de Jesús Ventura.

A remarcar també l'estrena de l'Himne de les JIF, segons una poesia de Josep Colet, musicada per Mercè Torrens i que estrenà una massa coral composta per més de 300 cantaires, provinents de diferents grups d'aquesta mena.

El desenvolupament de les JIF (l'acte del Palau era la

cloenda), ha representat festivals de dansa a vint-i-vuit poblacions catalanes, dos concerts i tres festivals celebrats a la plaça del Rei de Barcelona, un concurs de colles sardanistes a la plaça de Catalunya, i quatre festivals de dansa realitzats als districtes IV, VIII, IX-Sud i XII.

Considerem que la comissió organitzadora de les JIF pot sentir-se satisfeta de l'ampla volada que han assolit aquestes Jornades dintre el món del folklore i la dansa, ja que fan realitat aquella necessitat que exposà el President Pujol als visitants, en l'audiència que els concedí, quan afirmà que Catalunya, un petit país, molt amant dels seus costums, necessitava obrir-se al coneixement mutu d'altres pobles, mantenint però, en tot moment, la seva pròpia identitat.

José Ventura

Si som molts
els que lluitem
per la Justícia
seran molts els que
tindran Pau.

JUSTÍCIA I PAU
Rivadeneira, 6, 10è.
Barcelona-2
Tel. 317 61 77

Aquest estiu
en tendes...

deixa't aconsellar
per la tenda

PAU CLARIS 118 · BARCELONA 9

BARCELONA · MANRESA · LLEIDA

Música

Òpera poc coneguda al Romea

Entre els espectacles que es presentaran al Teatre Romea de Barcelona dins del Memorial Xavier Regàs cal destacar les representacions a celebrar del 11 al 16 d'octubre en cinc úniques representacions de l'òpera de Gaetano Donizetti "Lucrezia Borgia". El personatge de Lucrezia Borgia ha estat objecte de moltes interpretacions literàries i musicals. En el camp de l'òpera cal destacar aquesta obra de Donizetti estrenada a Milà l'any 1833 i set anys més tard a Barcelona però, actualment, gairebé desconeguda. La versió que ara veurem es la de Pocket Opera

Company de l'Opern studio de Nuremberg.

És un grup músico-teatral que té com a meta renovar el teatre musical tant en el contingut com en la forma i també en la recepció. El seu interès es basa principalment en obres de la literatura operística, especialment del segle XIX, que no hagin estat gaire representades. També dediquen el seu treball al teatre musical contemporani. Per això, el grup ha descabdellat una fórmula molt especial: la Pocker Opera.

Pocker Opera vol acostar l'experiment al públic. Pocker Opera redueix el model operístic a una fórmula precisa i de

gruix, tant musicalment com en l'aspecte dramàtic. La Pocket Opera cerca un públic nou, sota vefes de circ, naus i locals, dissectionant amb plaer òperes i operetes, presentant-les d'una manera riallera i esbojarrada.

L'Operstudio de Nuremberg, dirigit per Peter B. Wyrsh, va ser fundat l'any 1974 i està subvencionat per la ciutat de Nuremberg i el Land de Baviera. Ofereix contínuament tournées amb la seva Pocket Opera Company per la República Federal Alemanya i també per l'estranger i ha participat en els festivals més famosos d'Europa.

Badalona celebra el centenari de Wagner

Al Museu de la ciutat de Badalona han tingut lloc una sèrie d'actes commemoratius del centenari del músic Richard Wagner. S'han iniciat amb una exposició d'obra gràfica acompanyada de diverses manifestacions destinades a commemorar el centenari de la mort de Wagner.

Josep Soler oferí una conferència amb projecció de vídeo. L'endemà es donà la versió filmada de L'holandès errant.

El dia 18, la mezzo-soprano Montserrat Comadira, acompanyada al piano per Assumpta Coma, un recital de lied. El dia 20 s'oferí el film La estirpe de Odin i el dia 22 el documental Winifred Wagner.

Torna a funcionar l'orgue de Lodosa

Per primera vegada des de fa cent anys, va tornar a funcionar l'orgue parroquial de la població navarresa de Lodosa. Els seus acords van ser dirigits pel professor del conservatori de Pamplona, José Ignacio Martínez Zubaleta.

"ELS SEMINARISTES DELS PAÏSOS DE MISSIÓ TAMBÉ SÓN SEMINARISTES NOSTRES"

—Gràcies a les Obres Missionals Pontífiques, a les Esglésies de Missions són nadius del propi país:

500 bisbes
15.000 sacerdots
50.000 seminaristes

—Als seminaris de Missions, aquest darrer any, s'hi han preparat:

35.089 Seminaristes menors
12.107 Seminaristes majors

—Han rebut de les Obres Missionals Pontífiques: 17.582.127 dòlars que és l'equivalent de 372,5 dòlars per seminarista. Aquesta quantitat s'uneix a la generosa aportació d'aquelles mateixes Esglésies missioneres.

—L'Església i el Sant Pare us paren la mà per poguer seguir mantenint i millorant aquests seminaris que són el gran fruit i la gran esperança de les Missions.

—Una bona manera de respondre a aquesta crida missionera, pot ser ajudar a la formació i als estudis dels seminaristes:

BECA (per 6 anys de Filosofia i Teologia) 300.000 ptes.
MITJA BECA 150.000 ptes.
BOSSA D'ESTUDIS (per un curs) 50.000 ptes.

—Podeu fer arribar els vostres donatius a la DELEGACIÓ DIOCESANA DE MISSIONS C/. del Bisbe Irurita, 5 - BARCELONA-2.

Una ciutat de Iugoslàvia dedica un carrer a Eduard Toldrà

Arran del projecte "Presència de Catalunya" que Joventuts Musicals ha realitzat al Centre Cultural de Groznjan (Iugoslàvia), de la Federació Internacional de Joventuts Musicals, patrocinat per la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Groznjan ha pres l'acord de dedicar a Eduard Toldrà un carrer d'aquella població iugoslava.

Durant aquests últims quinze dies tot el poble ha vibrat amb la música de Toldrà, Mompou, Granados, Morera, Balsach i molts altres compositors catalans en els cursos donats per Montserrat Alavedra, Àngel Soler, Miquel Farré i Josep Muñoz-Coca. El director general de Música, Jordi Maluquer, va presidir un dels concerts i va ser homenatjat per les Joventuts Musicals de Croàcia.

S'inicia el curs a l'Institut Llongueras

L'Institut Joan Llongueras de Barcelona, dedicat a la pedagogia musical i rítmica i que utilitza el mètode Dalcroze, anuncia els nous cursos per a nens, adolescents i adults. La rítmica Jacques Dalcroze és un mètode pedagògic basat en l'educació musical i psicomotriu de l'infant. Al mateix temps

es fan cursos per aís qui vulguin adquirir agilitat i soltesa en el moviment, amb exercicis pel desbloqueig del cos. També es fa dansa plàstica amb interpretació d'obres musicals clàssiques i modernes.

És facilitada informació al carrer Sèneca 22 2.º.

CALENDARIO DE TANDAS 1983

Septiembre

Montserrat 12 - 17 Hombres (Catalán) P. Falco, S. J.
Montserrat 26 - 30 Femenina P. Falco, S. J.

Octubre

Sarrià 28 - 30 Fin de Semana General (Parroquia Ntra. Sra. del Rosal) P. Solé-Assens, S. J.

Noviembre

Caldas de M. 4 - 6 Fin de Semana (1.ª Etapa) P. Ivo Bochatay, CP. CR.
Caldas de M. 11 - 13 Fin de Semana (2.ª Etapa) P. Ivo Bochatay, CP. CR.
Sarrià 14 - 18 Femenina P. Sánchez, S. J.

Diciembre

Sarrià 2 - 4 Fin de Semana, General (Parroquia Ntra. Sra. del Mar) P. Sobrero, S. J.
Caldas de M. 6 - 11 Hombres, General P. Pedro Cura, CP. CR.
Caldas de M. 26 - 31 Hombres, General P. Pedro Cura, CP. CR.

12 de Octubre (Festividad de la Virgen del Pilar) A las 10 de la mañana

41 RETIRO EXTRAORDINARIO

Colegio de S. Ignacio de Sarrià - Carrasco i Formiguera, 32

RETIROS DE PERSEVERANCIA

Sarrià SEGUNDOS DOMINGOS DE MES General Mañanas de 9,30 a 13 h.
Lauria, 13 (Capilla de Fátima) SEGUNDOS LUNES DE MES, Tardes de 5 a 7 TARDES DE ESPIRITUALIDAD Para Señoras
Sarrià PRIMEROS VIERNES DE MES General NOCHE DE 9 a 12 h. - "Santa Misa - Cena - Conferencia"
Informes e inscripciones: OBRA DE EJERCICIOS PARROQUIALES
Durán y Bas, 9 - Teléfonos 301 16 26-318 60 97 - BARCELONA-2

Temes naturals per als accessoris

Els accessoris són sempre tema molt important a l'hora de completar un conjunt pel qual, d'un temps ençà, es va recorrent a tota classe d'osadies i agudeses per tal de millorar l'aspecte exterior i de conjunt de totes aquelles dones que els agrada un complement coordinat com a nota definitiva de la seva manera de vestir, ja sigui al carrer o a la platja.

La col·lecció d'accessoris que la firma Ramón Santaaula ha presentat per aquesta temporada d'estiu, és inspirada i ve realitzada substancialment

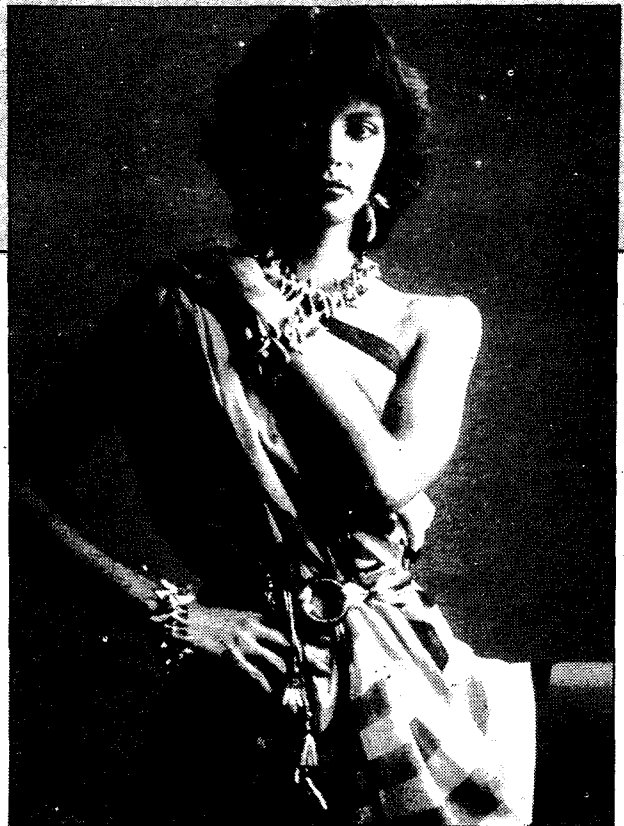
amb materials naturals com cotons i ràfies tenyides per la realització d'acoblaments, "foulards" i cinturons, aquests últims adornats en ocasions amb granets de totes classes, ja siguin en forma de boles o de fruits.

Sobre el capítol de bisuteria de la qual aquesta firma n'és un vertader artífex, la presència del cordill, les closques de cargol, cristalls de diferents colors i una mica de nacre, ens demostra una vegada més que la presència dels temes naturals són bàsicament, els materials

que han inspirat a aquest creador les línies estiuenques.

Collarets molt importants, amb gran presència de comptes i granets combinant colors i materials per dones que els agradi compaginar la moda amb el bon gust. En joc, pulseres i arrecades amb temes molt portables, atès que igualment es poden portar pel carrer acompanyant un vestit, que en ambient de platja o de vacances, portant un vestit de bany o simplement, com a acabat d'un acoblament.

María José Ejarque

Conjunt de diversos collarets, a base de boles de fusta tenyida amb tons naturals i comptes de nacre. Arrecades, pulseres i cinturó en joc.

Costums i tradicions

Coses dels Àngels de la Guarda

En el número primer de *CATALUNYA CRISTIANA*, inaugurarem aquesta secció amb la referència a l'Àngel de la Guarda posat a diferents portals de les ciutats i viles murallades. D'una manera especial narrarem la tradició d'aquell amb qui parlà sant Vicenç Ferrer en el Portal dels Orbs de Barcelona.

Enguany tornarem a parlar dels Àngels de la Guarda, la festivitat dels quals s'escau aquesta dominica. Una devoció tan estesa que gosa dir que no hi ha cap cristià que deixi d'encomanar-s'hi, sobretot al matí. En parlarem, però, des del punt de vista folklòric.

Començarem per explicar que segons la dienda popular, el sant àngel celestial s'incorpora a cada criatura humana bon punt neix. Si bé, segons algunes opinions, abans ja el té visible, en el cel, en forma d'estel i en ell hi ha inscrit el seu destí. És per això que la gent que creu en tal cosa, sol dir dels infants: ha nat en bona, o en mala, estrella, segons quina sigui la circumstància en què es produeixi el naixement.

Hi ha mares que ensenyen als seus filllets un estel qualsevol i els indiquen que aquell és el seu. A vegades s'han donat casos de gent incrèdula en l'Àngel de la Guarda, però convençuda, en canvi, de la influència d'una estrella damunt de cada mortal. Els primers, fins i tot asseguren que l'Àngel de la Guarda de Jesús fou l'estrella que guià els mags orientals.

A la Terra Alta solien explicar que en néixer un infant se li posen un àngel i un dimoni a

cada costat, amb una caixeta cadascun. La de l'àngel és bella i rica en metalls i pedres precioses; la del dimoni, de ferro roent. Hi posen monedes de diferent valor, segons si les accions d'aquell a qui acompanyen són bones o dolentes, petites o grosses. Les bones, a la caixeta de l'àngel i les dolentes a les del dimoni i quan es mor aquella persona, passen comptes i s'endú la seva ànima el qui té la caixa més plena.

Es contenen moltes històries sobre l'Àngel de la Guarda. Una de les més conegudes es refereix a una dona a la qual una bruixota augurà que tindria un fill que moriria penjat.

I tingué un fill, efectivament. La mare, de molt petitó va inculcar-li la devoció a l'Àngel de la Guarda. Amb tot, sempre vivia angoxada i quan el noi ja grandet volgué anar a cercar treball, ella insistí en què no deixés cap dia d'encomanar-s'hi.

Pel camí va trobar un altre xicotet que també cercava feina, segons digué i feren via junts. Arribats a una casa de pagès, els contractaren per a collir olives i s'enfilaren a una olivera. El noi de la història caigué i restà penjat pels cabells i hauria mort tal com li pronosticà la bruixa, de no haver estat perquè l'altre minyó el salvà.

—Vés a casa —li digué després— i digues a la teva mare que l'Àngel de la Guarda et salvà de morir penjat. Dit això, desaparegué de la seva vista, però mai no l'abandonà.

Esteve Busquets i Molas

Llibres

Indíbil i Mandoni de Joan Bta. Xuriguera

L'"Indíbil i Mandoni" que acaba de publicar l'Editorial Claret, és la segona edició d'un poema èpic sobre els legendaris cabdills dels ilergets, publicat per primera vegada a Barcelona l'any 1955 per Torrell de Reus, edició totalment exhaustiva.

Es tracta d'un intent ambiciós i ben aconseguit, obra de la ploma fecunda del conegut escriptor Joan Bta. Xuriguera, autor de diverses obres de teatre, poesia, novel·la i història. A la seva producció, hi ha una marcada preferència per la his-

tòria catalana de les terres de ponent, Lleida, Balaguer, els comtes d'Urgell, etc.

La documentació dels fets històrics i llegendaris que envolten els intrèpids lluitadors de les riberes del Segre, és exhaustiva.

El poema, ben plantejat, posa Indíbil i Mandoni en contrast amb els grans cabdills cartaginesos i romans que depredaren els pobles de la soferia Hispània.

Un dels cants més suggestius és el segon, intítulat Ilerda; hi sobresurten el gran aplec de cabdills íbers, les pintoresques

al·locucions de dos vells rapodes i els imponents combats d'homes i feres a la gran plaça vella d'Ilerda.

Indíbil i Mandoni, des del primer cant fins al combat final, mantenen l'autèntica categoria dels millors herois llegendaris.

Felicitem l'autor i l'Editorial Claret que ens ha permès de conèixer una pàgina molt poc estudiada de la nostra història, a través del bell poema anomenat amb raó "el primer llibre d'Història de Catalunya", escrit en àgils i inspirats quartets alexandrins, metre clàssic de la poesia èpica catalana.

J.L.P.

Racó del llenguatge

Els muntanyencs i llur llenguatge

Ja som a dalt de tot de la muntanya. Això és el cim ocimadal. Si és escarpat i solitari s'anomena pic o tuc, i si és molt agut, pollegó.

Aquests dos substantius, pic i tuc, els trobem en femení en denominacions geogràfiques com l'estació hivernal de La Tuca, a la Vall d'Aran, i la Pica d'Estats, una de les muntanyes més altes de Catalunya, suara coronada per l'honorable matrimoni Pujol, primer ella. Així han commemorat condignament el centenari de l'ascensió a tals altures de Mossèn Cinto. No és estrany el fet de la feminització d'aquests noms, ja que el català tendeix a convertir en femenins els masculins que adquireixen més notorietat, ja sigui en extensió, grandària o importància. Ens ho demostren a bastament les parelles de mots següents: anell/anella, cistell/cistella, ganivet/ganiveta, hort/horta, pla/plana, plat/plata, prat/prada, roc/roca, vel/vela, entre molts d'altres.

Al cim hi hem arribat per un dels aiguavessants, empits o, més senzillament, vessants, que entronquen amb el que coneixem per falda o faldar.

De la línia divisòria de dos aiguavessants en diem el bonic i popular nom de carena. Quan la carena entra en una depressió pronunciada rep el nom de colí, i lògicament, s'aprofita per fer-hi passar els camins o carreteres que travessen una serralada. D'acord amb l'observació que us feia a propòsit de la preponderància dels femenins, també tenim collada, que és un coll de més amplària i extensió.

No tots els vessants us van bé per assolir el cim d'una muntanya, perquè n'hi ha de molt escarpats, formats per barrancs, cingles o timbes per on es despenyen sovint les aigües torrencials.

Muntanya pot ser un mot molt genèric, oposat a plana, que inclou tot un món de realitats. O pot ser un mot molt concret, d'una elevació que tenim al davant, i que si és modesta, no ens hi quadraria el nom gros de muntanya. Hi ha un ampli repertori de substantius convenients a muntanya petita: puig, pujol, turó, tossal, etc. Puig i pujol, tan abundants entre els cognoms catalans, ens serveixen per designar una muntanyeta, ja sigui enmig d'un pla, ja sigui singularitzant-se dins un massís muntanyós, i si té el cim molt agut, és anomenat agudell.

A part del seu sentit físic i concret, molts d'aquests noms tenen un significat d'abast moral. Les muntanyes són dificultats, escalar vol dir triomfar, la timba és el vici, un vessant és l'aspecte d'una qüestió, el cim és l'èxit, etc.

PERLES ORTOGRÀFIQUES.- Un pintor retolista que sol consultar-me dubtes d'ortografia, aquesta vegada no ho ha fet, i al davant de casa ha escrit a la porta d'un garatge: VENDA DE PLAÇES DE PÀRQUING. TARDE, de 4 a 8. Si m'ho hagués consultat li hauria dit que places no pot dur ç, i que tarda és amb a.

Albert Pera

Maradona, víctima de la violència incontrolada dels camps de fútbol espanyols.

Indignació blaugrana

En una nit de festa major, amb un estadi ple de gom a gom i amb un àrbitre que tot ho consentia i permetia al terreny de joc, va caure Maradona, la figura que oferia espectacle en tots els camps d'Espanya i animava una lliga ensopida on

predomina la violència, els marcatges rigorosos, el joc subterrani i l'antifutbol.

Curiosament Goikoetxea, l'home que lesionà l'altre "crack" del F.C. Barcelona, Bernd Schuster, en un partit jugat a Sant Mamés, va ser el causant de la lesió. Una imatge val més que mil paraules. Tots ho hem vist per la televisió. L'agressió fou brutal i no té justificació.

les de Goikoetxea, o d'altres de similars, són un cop baix al futbol i l'esport en general. Volem creure que no hi havia intencionalitat en l'acció de Goikoetxea. El que sí creiem és que hi hagué inconsciència. ¿Quin objectiu té llençar-se com ho féu el central basc per una pilota que no oferia cap perill, al mig del camp?

El partit havia estat dur, violent, amb freqüents topades entre els jugadors. L'àrbitre presencià, sense fer-ne massa cas, l'espectacle. Talment com passa en molts altres partits, no s'aplicà el reglament. Hem vist encontres en els quals han fet quinze o setze faltes seguides a Maradona —un mateix jugador—, i l'àrbitre no li ensenya cap targeta. ¿Què s'ha de fer, aleshores, perquè un jugador hagi de ser expulsat?

L'esport, diferentment del que veiem en aquests camps de primera, segona i tercera divisió, ha de ser escola de convivència, de superació personal, de respecte al contrari i de civisme. Res no justifica una acció com la de Goikoetxea. Clemente buscà excuses: "El meu jugador havia rebut abans unes entrades molt fortes de Schuster i Migueli". No és cap atenuant. En tot cas, podria ser un agravant, perquè es dona a entendre que el central basc actuà per revenja.

Maradona, l'home que sempre rebia els cops i les patacades dels contraris sense protestar, ha caigut en la que serà, possiblement, una de les nits més tristes d'aquesta lliga. Que la lesió de Maradona serveixi per a la reflexió. Els professionals del futbol s'han de respectar entre ells. L'esport és el seu mitjà de vida. El públic també ha de propiciar un clima de més tranquil·litat i esportivitat. Si un jugador, encara que sigui de l'equip de casa, entra amb violència, s'ha de blasmar. No treiem les coses del seu lloc i convertim els partits de futbol, que han de ser un entreteniment i un espectacle, en una guerra absurda on es va a la caça del contrari.

Tomàs Puntí

Cadeca

Actitud cívica

En els temps que correm en els quals per múltiples raons la gent es desenten dels problemes ciutadans, a les entitats els costa adoptar posicions davant de fets ciutadans i procuren moltes vegades abstenir-se de prendre posicions.

Actuar d'aquesta manera, ho considerem absurd. Amb aquesta determinació es nodreix el grau d'abstencionisme i augmenta en la ciutadania aquesta insensibilitat de la qual ens queixem.

El que plau a la gent és l'espectacularitat, o millor dir, aquell fet que determinada premsa li dona aire de sensacionalisme o si ens referíssim a l'anomenada premsa del "corazón" els fets íntims de tal o qual artista, sobretot si és provocador o altament escandalós.

Nosaltres, els esportistes, anem per altre camí. O, almenys, els esportistes de base. Intentem practicar un esport sa i noble, que ja sabem que no és conegut pel gran públic, però malgrat tot, milers i milers de nois a Catalunya practiquen cada setmana l'esport que més els plau, la de jugar i competir a través de col·lectius, com és el cas de CADECA, miren d'acceptar també el que tanca aquella frase tan coneguda de "saber guanyar" i "saber perdre" i diríem, creient que no s'ha gosat dir-ho, que en ocasions és més "dificilot" el que al triomfar no s'exageri massa aquesta victòria, humiliant el contrincant, direm adversari, que no el comprendre una derrota que en certes oportunitats és pal·lesa i fàcil la seva comprensió.

CADECA pretén que tots aquests condicionaments, de senzillesa, tolerància, d'acceptació mútua del fet que es produeix, de si es vol usar la frase de "fer país", com se sol dir, que tot això no siguin paraules que s'endu el vent, sinó paraules que "entren" en la consciència de l'adolescent i del jove per aquests camps de joc de la nostra terra, se sàpiga fer esport enfront a unes competicions molt més importants que a vegades son simple espectacle i no precisament edificant.

CARVAL

Llarg procés de recuperació

No hi ha dubte que el primer perjudicat per la lesió és el propi jugador, que ha hagut de patir en les seves carns una operació delicada. A més, li espera encara un llarg procés de recuperació. Després, en surt també molt perjudicat el club. L'aportació de l'argentí era bàsica. Amb ell, es guanyava amb facilitat i s'oferia espectacle. Han de lamentar també aquesta lesió els altres clubs. La presència de Maradona a l'equip servia per a omplir molts camps. A Múrcia, per exemple, dotze dies abans del partit amb el Barça, ja havien venut totes les entrades.

Aquest tipus d'accions com

Aplicar el reglament

Els jugadors habilidosos com Maradona, Lozano, López Ufarte, o Rincón pateixen les conseqüències d'uns marcatges durs i que sovint atempten contra l'ur integritat física. Si es vol protegir el futbol i l'espectacle, cal aplicar la llei, el reglament del futbol amb tota rigorositat als jugadors que s'excedeixin.

La Lliga, d'un cop d'ull

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
8+4	7+3	6+2	6+2	5+1	4	4	4	4+2	4	3-1	3-1	3-1	2-2	2-2	2-2	2-2	1-3

En el pot petit hi ha la bona confitura

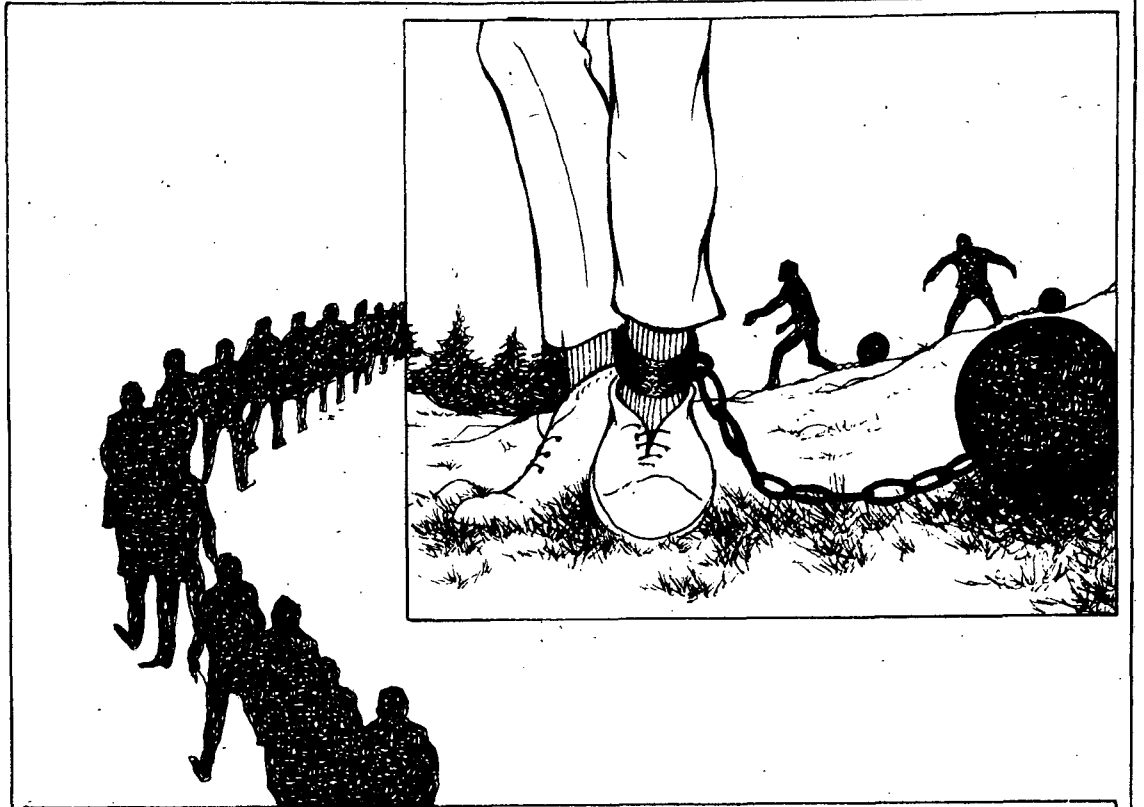
L'EIXERIT s'ha tornat més petit de mida. Però l'amistat i l'estimació que hi ha entre tots els eixerits i eixerides de Catalunya (que són molts) el fa gran.

Els vertaders amics, per sentir-se acompanyats i ajudar-se, amb poques paraules en tenen prou.

Quantes vegades una petita postal que rebem, un petit gest, una petita paraula d'amistat ens donen una gran alegria, oi?

Joestic segur, estimats amics meus, que la nostra amistat necessitaria moltes pàgines. I això és el que val.

L'EIXERIT

A Rússia la revolució obrí les portes a la promesa de la gran pilota universal. A Rússia per tal de fer amable l'espera de la gran pilota, la revolució ho possà tot a nivell. A Rússia jugar a la pilota esdevingué més que un dret. Esdevingué una obligació per a tothom i a tot ciutadà se li lligà una bola rodona al peu, a tall de pilota, amb una cadena. Cadena més o menys llarga segons l'humor i el tarannà del prohombre de torn. Però l'home rus, resignat, pacient, sofer, esperançat... esguarda atent al seu voltant pendent del compliment de la promesa. Per això els turistes que hi han anat de visita comenten admirats la tendència del poble rus a fer cua. Així que els russos veuen algú plantat com si esperes quelcom. Plam! s'hi col·loquen immediatament al darrera. Qui sap si aquest està al cas de quan arribarà la gran pilota, es diuen pels seus dintres mentre la cua silenciosa va creixent, creixent sense parar.

Aquest requadre és per a vosaltres. Voldríem que cada setmana, algun eixerit o eixerida, ens enviés una postal, amb poques paraules i molta amistat. Si envieu una fotografia, millor.

FEDRO-41 UNA AVENTURA DEL ROBOT PI

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Busqueu l'evangelí d'avui!

Evangelí de Sant Lluç, capítol 17, versets del 5 al 10 (Lc 17: 5-10).

Reflexioneu:

1. La FE és un gran do de Déu. Nosaltres que hem tingut la sort de ser agraciats amb el do de la FE, hem de pregar i esforçar-nos perquè arrel i creixi cada dia més en nosaltres.
2. La llum, la força i l'alegria de la FE són extraordinàries. Dóna sentit a la vida i ens ajuda a veure-hi clar. La vida és una gran aventura que Déu ens ofereix a tots.
3. Déu ens ajuda sempre a fer el que hem de fer per a la nostra felicitat.

EL MOSSÈN

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'ÈIXERIT

passatemps

Escacs

Per Jaume Mora

Jeroglífics

Per Rosa Collell

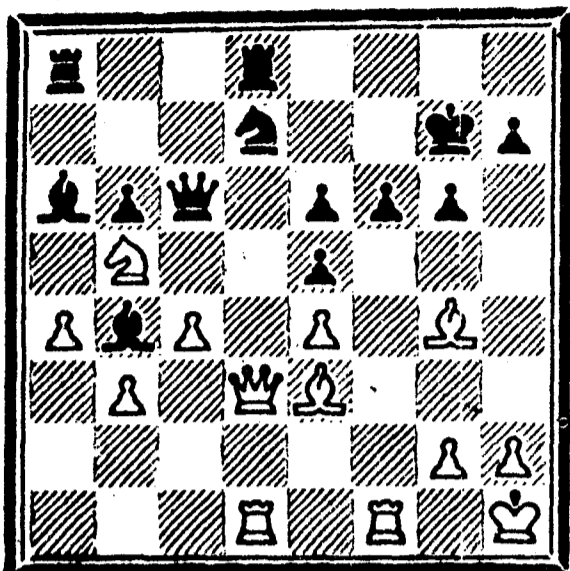
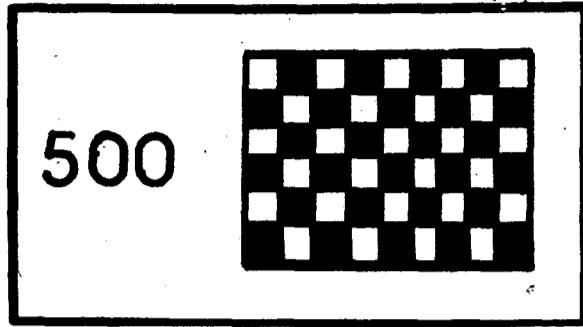
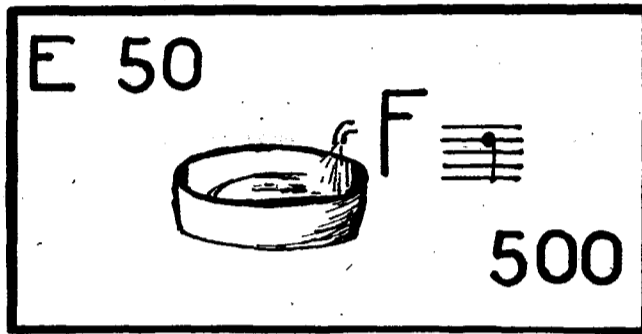

DIAGRAMA 83

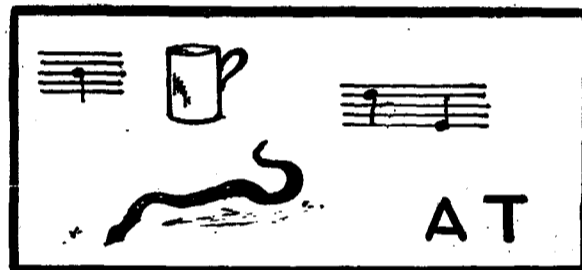
Blanques juguen i guanyen
Un petit guany de material pot significar la victòria. No tot són combinacions de mat.

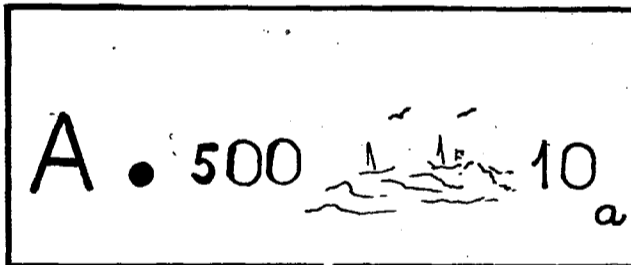
1. ¿Com has comprat la roba?

2. ¿Per què s'ha refredat?

3. Es un bon treball, ¿eh?

4. ¿Com esteu?

Encreuats

Per Rosa Collell

HORIZONTALS

- Consonant. Germà, d'Abel. (En llatí, en. (A l'inrevés, que té una temperatura sensiblement més baixa que la del cos humà.
- Lloc on, segons la tradició va anar la Sagrada Família fugint d'Herodes, Governador de la quarta part d'una província.
- Negació. Vocals consecutives. (A l'inrevés, recent nascut. Consonant.
- Consonants. Inicial de punt cardinal. Conjunció. Aliment.
- Vocals. Queixa. Consonant. Vocals.
- Barcelona) Polític i escriptor, ingressà a l'orde caputxí a 11 i en sortí el 1930. Militant d'Estat Català col.laborà a "La Publicitat", i durant la guerra civil dirigí el "Diari de Catalunya".
- (En castellà i a l'inrevés, provocar. Arquebisbe de Besançon. Dels nou sants d'aquest nom registrats pel martirologi romà, és l'únic no llegendari. La seva festa és el 6 de juny. Aire popular canari.
- Consonant. Aquella dona que donà aigua a Jesús en el pou de Jacob. Dos.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															

VERTICALS

- El fill petit de Jacob i Raquel.
- Aquell gegant que David va matar amb una pedra i una fona.
- Cent-u. (A l'inrevés, de vell.
- Cadascuna de les menjades que hom fa diàriament a hores fixades, Planeta.
- Adverbi. També usat per introduir cada article en una escriptura. Vocal. Mil.
- (A l'inrevés, preposició. Acció i efecte de calcar.
- Prefixe que vol dir tres. Consonants.
- (A l'inrevés, espai clos i

- descobert a l'interior o al costat d'una casa. (En castellà, vaig caure.
- Noi petit. La nora de Noemí.
- Obstinada amb les seves opinions.
- Nota musical. (En castellà i a l'inrevés, fagi niu.
- Personatge bíblic, heroi del llibre que porta el seu nom. Preposició.
- Acabament d'infinitiu. Líquid per fer amanit.
- Consonants. Cada part de l'Evangeli que descriu la Passió de J. C.
- Títol donat antigament als reis d'Egipte. Queixa.

SOLUCIONS:

Escacs

Solució al Diagrama 82
1... Dd6x2, 2 Dd2x2 Ce5-f3+, 3 g2xf3 Th8-g8+, 4 Rg1-h1 Ab7xf3 mat.

Encreuats

8.- N. Samartana, II.	8.- Itap, Cal.
7.- iteR, Claudi, Isa.	7.- Tr, LR.
6.- Manuel Cruells.	6.- ne, Calca.
5.- All, Al, S. EDAD.	5.- tem, E, A.
4.- JLLTMCRP, S. i. Pa.	4.- Àpat, Ura.
3.- No, AE, tanoen, R.	3.- Cl, lines.
2.- Egipte, Terarca.	2.- Gollat.
1.- B. Caln, In, derf.	1.- Benjamín.
- HORIZONTALS
8.- N. Samartana, II.	15.- Farad, Al.
7.- iteR, Claudi, Isa.	14.- Er, RC, Passi.
6.- Manuel Cruells.	13.- Er, Oll.
5.- All, Al, S. EDAD.	12.- Daniel, A.
4.- JLLTMCRP, S. i. Pa.	11.- Re, ein.
3.- No, AE, tanoen, R.	10.- Tossuda.
2.- Egipte, Terarca.	9.- Nen, Rut.
1.- B. Caln, In, derf.	
- VERTICALS

Jeroglífics

- De quadres blancs i negres.
- El bany era fred.
- Si pot ser premiat.
- A punt de marca.

Filatèlia

XXV Exposició filatèlica i numismàtica del G.F.N. Verge de l'Estrada

El passat 22 de maig s'inaugurà aquesta exposició de caràcter marità, i el 24, festivitats de Nostra Senyora de l'Estrada, patrona de la Congregació i del Grup, funcionà, durant tot el dia, l'estafeta postal amb el matasegells commemoratiu, en el que s'hi reproduïx la pintura de Nostra Senyora de l'Estrada, venerada a l'església del Gesù de Roma. Aquest matasegells fou molt sol·licitat.

En la part numismàtica, destacà la col·lecció de les 24 medalles, encunyades pel

Grup al llarg dels anys. Es celebraren reunions de col·leccionistes pertanyents a diversos grups filatèlics.

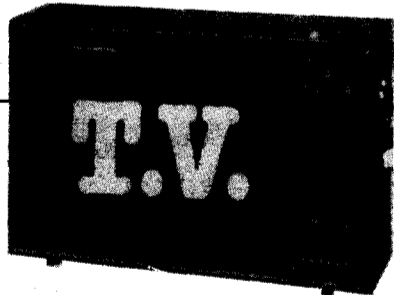
El dia 29 de maig, amb gran assistència de socis i amics del Grup, se celebrà la clausura. Inicià l'acte el Sr. Pius Valls, a qui acompanyaven els senyors Marí, president de FECAFIL, J. M. Soler Padró, redactor filatèlic de "La Vanguardia", la Srta. C. Parés, presidenta de la Secció F. de la C. de N. Sra. de l'Estrada, i el Sr. R. Errasti, president-fundador del Grup. El trofeu "Estrada" de filatè-

lia correspongué al Sr. J. M. Soler Vila. La Srta. Parés, en nom de tots els membres del Grup, oferí una medalla dedicada als quatre fundadors, amb motiu de les noses de plata, la primera, lliurada al provincial de la Companyia de Jesús, "in memoriam" per al P. A.M. Viñamata S.J., i les altres als tres socis-fundadors presents, senyors Errasti, Valls i Brugués.

En aquest mateix escrit hi reproduïm el matasegells commemoratiu. Agraeixo al bon amic J. Campderrós la seva valuosa informació.

<p>DIUMENGE 2 PRIMERA CADENA CIRCUIT ESTATAL 10.00 PARLEM 10.30 EL DIA DEL SENYOR 11.30 GENT JOVE 12.30 TEMPS I MARCA 14.15 AQUESTA SETMANA 15.00 NOTÍCIES 15.20 ESTUDI ESTADI-1 15.45 BELFY I LILLIBIT 16.10 FAMA 17.00 EL MÓN DEL TENNIS 17.30 MÓN SUBMARI 18.30 BLA, BLA, BLA 19.20 PROXIMAMENT 20.00 LOU GRANT 21.00 NOTÍCIES 21.25 SONATAS 22.30 DEMASIADAS ESPOSAS PARA PATRICK 23.00 ESTUDI ESTADI 24.00 COMIAT</p> <p>SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15.30 MÓN RIC, MÓN POBRE 16.25 ESPECIAL "JAMES CAGNEY" 17.55 ESTRENES TVE: "Deja atrás el pasado". (1978) 19.35 HARRY LANGDON 20.00 TERRASSA D'ESTIU 21.00 ZARABANDA 21.30 CAMERA 22.00 LLARGMETRATGE: "Cerro de fuego". (1971) 23.45 COMIAT</p> <p>CIRCUIT CATALÀ 10.30 MISSA 11.25 DOCUMENTAL 11.35 MIRAMAR ESPORTIU 14.00 MUSICA EN VIU 14.30 LA CIUTAT DELS LLIBRES 15.00 OPINIÓ</p>	<p>18.53 CANTINFLAS 19.04 PISTA LLIURE 20.00 CONSUM 20.30 TELEDIARI 21.05 OMNI 21.35 WAGNER 22.35 ESPANYOLS 23.35 TELEDIARI 23.55 COMIAT</p> <p>SEGONA CADENA CIRCUIT CATALÀ 16.45 CICLE: LLORENÇ TORRES 18.15 LA CUCAFERA 18.45 MIRAMAR, EDICIÓ ESPORTIVA</p> <p>CIRCUIT ESTATAL 19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU PARLEM 19.10 POSTA A PUNT 19.25 CURS D'ANGLÈS 19.40 TELE-ESPORT 20.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA 21.00 TELEDIARI-2 21.30 EL MELODRAMA: "Con los ojos cerrados". (1969) 23.30 MUSICA I MUSICS 24.00 COMIAT</p>	<p>19.25 CURS D'ANGLÈS 19.40 TELE-ESPORT 20.00 HISTORIA DEL AUTOMOBIL 20.30 SOTA LA MONTANYA 21.00 TELEDIARI-2 21.30 BALLET: ROMEO I JULIETA 23.45 COMIAT</p> <p>DIMECRES 5 PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 13.30 COMARQUES 14.00 QUÈ VOL VEURE? 14.25 MIRAMAR</p> <p>CIRCUIT ESTATAL 15.00 TELEDIARI 15.35 LOS AMORES DE LIDIA 16.35 REVISTA DE TARDA 17.05 LA MUSICA EN EL TEMPS 18.00 BARRIO SESAMO 18.30 3, 2, 1... CONTACTE 18.53 CANTINFLAS 19.04 NOSALTRES 20.00 TELEDIARI 20.35 FUTBOL (Pendent de confirmació d'Eurovisió). França-Espanya 22.30 SESSIÓ DE NIT: "Hampa dorada". (1930) 23.55 TELEDIARI 00.15 COMIAT</p> <p>SEGONA CADENA CIRCUIT CATALÀ 16.45 PUNT DE REUNIÓ 17.30 MEMORIA POPULAR 18.30 DIBUIXOS ANIMATS 18.45 MIRAMAR ESPORTIU</p> <p>CIRCUIT ESTATAL 19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU PARLEM 19.10 POSTA A PUNT 19.25 CURS D'ANGLÈS 19.40 TELE-ESPORT 20.00 TEMPS DE PAPER 21.00 TELEDIARI-2 21.30 ESTUDI OBERT 23.00 LA BONA MÚSICA 24.00 COMIAT</p>	<p>CIRCUIT ESTATAL 15.00 TELEDIARI 15.35 LOS AMORES DE LIDIA 16.30 TOROS 18.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE 18.32 EL LLANERO SOLITARIO 19.00 CANTINFLAS 19.07 DINS DEL LABERINT 19.30 ELS RIUS 20.03 TELEDIARI 21.05 BONA NIT 22.05 LLIÇONS DE TOCADOR 22.35 EN AQUEST PAIS 23.35 TELEDIARI 23.55 COMIAT</p> <p>SEGONA CADENA CIRCUIT CATALÀ 16.45 LES GUILLERMINES DEL REI SALOMÓ. (Reposició). 17.15 VOSTÈ PREGUNTA 18.15 PALLASSOS 18.45 MIRAMAR ESPORTIU</p> <p>CIRCUIT ESTATAL 19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU PARLEM 19.10 POSTA A PUNT 19.25 CURS D'ANGLÈS 19.40 TELE-ESPORT 20.30 ROBINSON 21.00 TELEDIARI-2 21.30 CINE CLUB: Mestres del cinema japonès "El hombre del carrito". (1958) 23.30 LA EDAD DE ORO 00.40 COMIAT</p>	<p>20.30 TELEDIARI 21.05 UN, DOS, TRES 22.40 ANILLOS DE ORO 23.45 TELEDIARI 00.05 BAREMBOIM 00.32 TESTIMONI 00.37 COMIAT</p> <p>SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 13.30 TENIS 16.30 CAMPEROLS 17.30 MUSICAL EXPRESS 18.30 EN PARALLEL 19.10 POSTA A PUNT 19.25 CURS D'ANGLÈS 19.40 TELE-ESPORT 20.30 LA CLAVE 00.30 COMIAT</p> <p>DISSABTE 8 PRIMERA CADENA CIRCUIT ESTATAL 11.00 DEBAT JUVENIL 13.00 LOTERIA 14.00 REVISTA DE TOROS 14.30 LES CORTS ESPANYOLES 15.00 TELEDIARI 15.35 ELS PITUFOS 16.05 PRIMERA SESSIÓ: "Cuando los dinosaurios dominaban la Tierra". 18.05 ERA UNA VEGADA... L'HOME 18.33 CRÒNIQUES MARCIANES 19.25 VOSTÈ PER EXEMPLE 20.30 TELEDIARI 21.05 DEMASIADAS ESPOSAS PARA PATRICK 21.35 INFORME SETMANAL 22.40 DISSABTE CINE: "Whisky y gloria". (1960) 00.40 COMIAT</p> <p>SEGONA CADENA CIRCUIT CATALÀ 10.30 LA CUCAFERA 11.00 PALLASSOS 11.30 A CAN 80 12.30 ALLÒ QUE EL TEMPS NO S'EMPORTA 14.30 TENNIS: "Trofeo Godó".</p> <p>CIRCUIT ESTATAL 14.00 TENIS 17.00 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS 18.30 PELLÍCULES 19.30 EL CARRO DE LA FARSA 20.00 ULTIMA FRONTERA 21.00 LOS GOZOS Y LAS SOMBRAS 22.00 CONCERT-2 24.00 COMIAT</p>
<p>DILLUNS 3 PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 13.30 MIRAMAR ESPORTIU 14.00 CREAR I VIURE 14.25 MIRAMAR</p> <p>CIRCUIT ESTATAL 15.00 TELEDIARI 15.35 LOS AMORES DE LIDIA 16.35 REVISTA DE TARDA 17.35 ENCONTRES EN LLIBERTAT 18.00 BARRI SESAMO 18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE 18.30 3, 2, 1... CONTACTO</p>	<p>DIMARTS 4 PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 13.30 COMARQUES 14.00 TERENCI A LA FRESCA 14.25 MIRAMAR</p> <p>CIRCUIT ESTATAL 15.00 TELEDIARI 15.35 LOS AMORES DE LIDIA 16.35 REVISTA DE TARDA 17.05 UN MÓN PER A ELLS 18.00 BARRIO SESAMO 18.30 3, 2, 1... CONTACTE 18.53 CANTINFLAS 19.04 TOCATA 20.00 POBLE DE DÉU 20.30 TELEDIARI 21.05 DOCUMENTAL 22.05 LA CELESTINA 23.35 TELEDIARI 23.55 COMIAT</p> <p>SEGONA CADENA CIRCUIT CATALÀ 16.45 DOSSIER 17.45 VEURE MÓN 18.30 DIBUIXOS ANIMATS 18.45 MIRAMAR ESPORTIU</p> <p>CIRCUIT ESTATAL 19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU 19.10 POSTA A PUNT</p>	<p>DIJOUS 6 PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 13.30 COMARQUES 14.00 CINC CENTIMS DE CULTURA 14.25 MIRAMAR</p>	<p>DIVENDRES 7 PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 13.30 PARLAMENT 14.00 TAULA DE SO 14.25 MIRAMAR</p> <p>CIRCUIT ESTATAL 15.00 TELEDIARI 15.35 LOS AMORES DE LIDIA 16.35 REVISTA DE TARDA 17.05 L'ART DE VIURE 18.10 BARRI SESAMO 18.35 LAS FABÜLAS DEL BOSCO VERD 18.58 CANTINFLAS 19.09 DABADABADA 20.03 VAL MÉS PREVENIR</p>	<p>SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 14.00 TENIS 17.00 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS 18.30 PELLÍCULES 19.30 EL CARRO DE LA FARSA 20.00 ULTIMA FRONTERA 21.00 LOS GOZOS Y LAS SOMBRAS 22.00 CONCERT-2 24.00 COMIAT</p>

Tele-crítica

"Hoy en la 2"

Joaquín Arozamena, des de fa temps dirigeix l'informatiu a través de l'esplai "Hoy en la 2", de notícies comentades amb cert detall i extensió. Gràcies a aquest nou tipus de telediari, poden comprendre's millor diverses notícies, que rebudes amb forma solta i sense comentari.

Algunes notícies haurien d'ésser estudiades pels serveis informatius amb cura i atenció, i col·locades en el punt exacte dins el conjunt del qual formen part. Amb això, tindriem una idea més completa de l'actualitat.

Un bon telediari, ha de donar-nos amb

claritat suficient el moment actual. En aquesta època, en la que hem descobert la nostra dimensió comunitària, necessitem estar, sinó totalment, si mitjanament informats. Un bon telediari hauria d'ésser un bon instrument, per a detectar, en cada moment, la marxa del món i vers on marxa de tal forma que ens fos fàcil émetre sobre la realitat, un judici ràpid i pràctic.

Essent la televisió un mitjà "fred" en si mateix, s'explica l'èxit i l'acceptació de "Hoy en la 2" per l'ambient que aconseguim en la seva tasca l'esmentat director i comentarista d'aquest espai. Joan Sans

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Telef. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

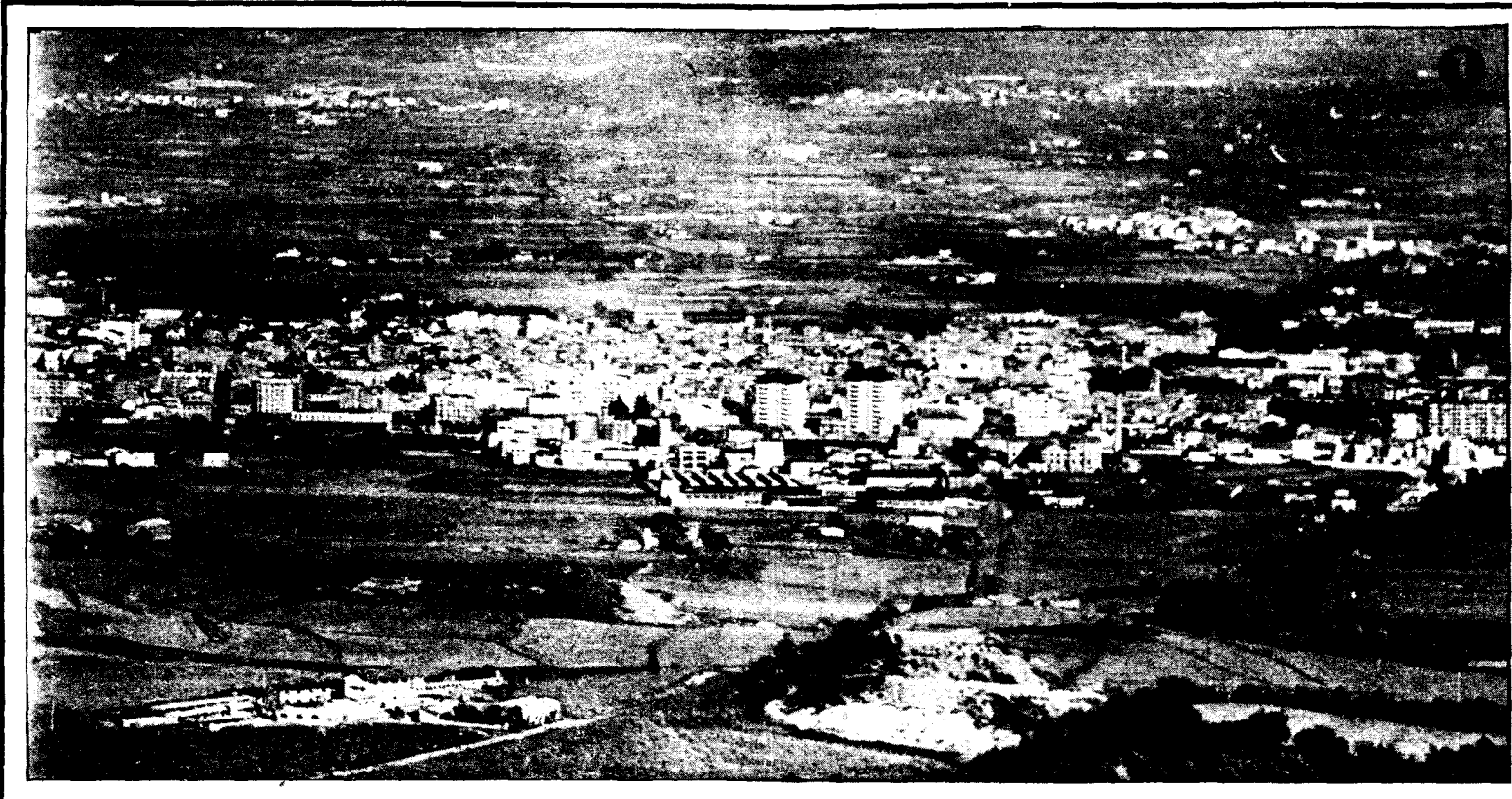
NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

XVI viatge cultural a VIC, la ciutat levítica i RIPOLL, bressol de Catalunya 16 d'octubre de 1983

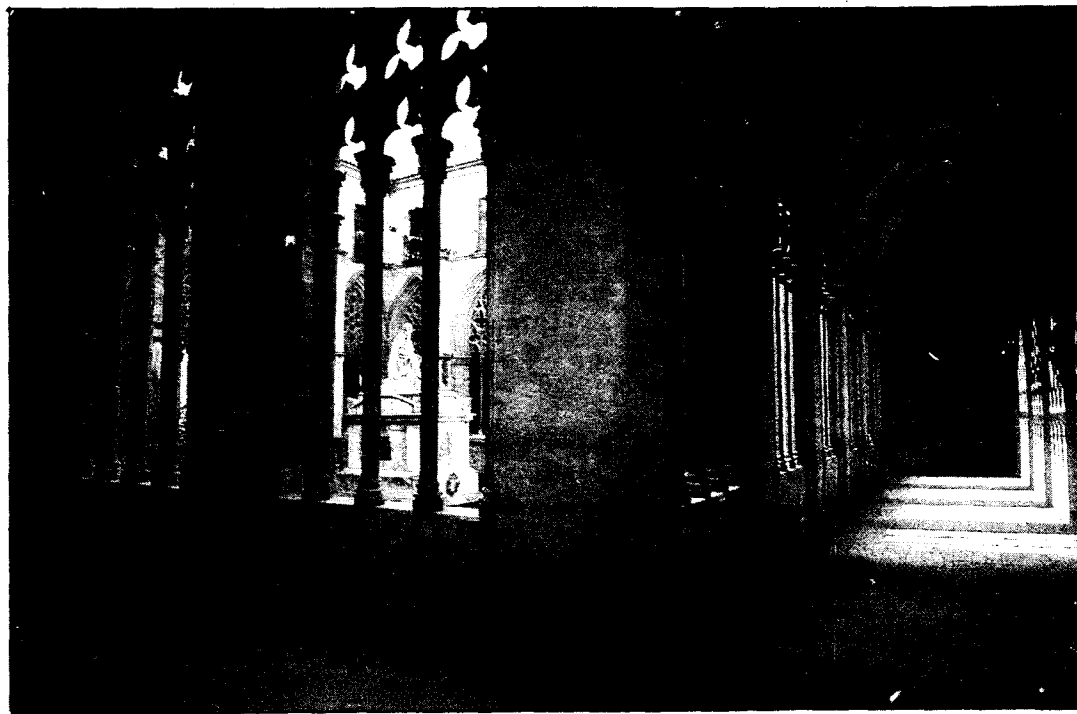
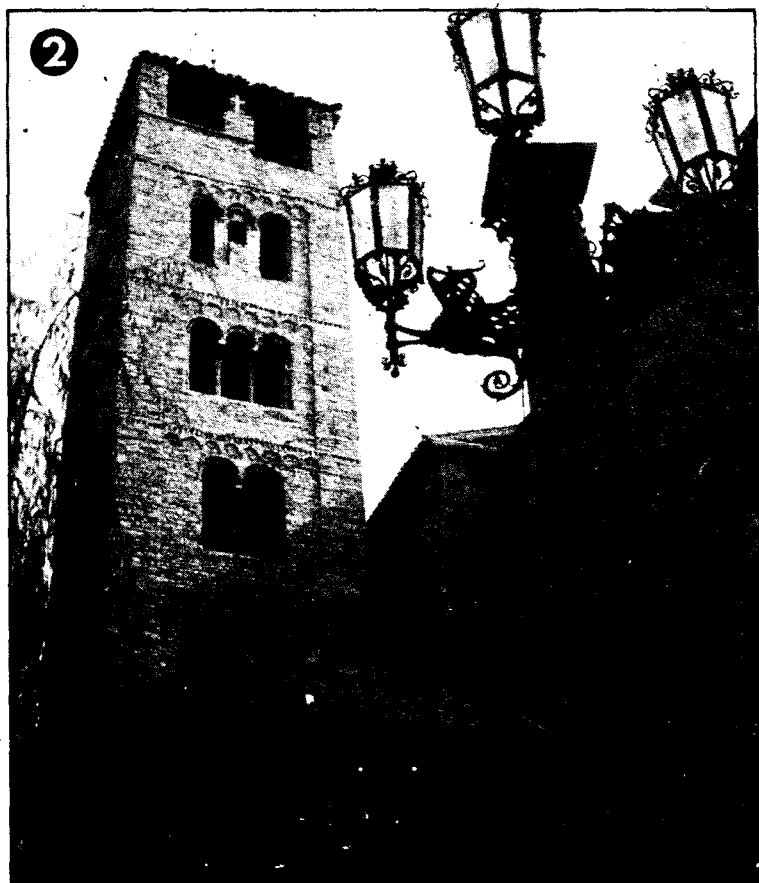
A VIC veurem el MUSEU DIOCESÀ, que conté, entre molts altres objectes de gran valor, una de les més riques i completes col·leccions d'art medieval i altres sèries úniques en tot el país; la CATEDRAL, profusament decorada amb pintures de Sert; el TEMPLE ROMA, la CASA NATAL DE SANT MIQUEL DELS SANTS, etc.

A RIPOLL visitarem el monestir de SANTA MARIA, totalment restaurat el 1892 pel bisbe Morgades, on foren enterrats els primers comtes catalans.

La sortida la farem a dos quarts de nou del matí del xamfrà dels carrers de València i Balmes.

Preu: 1.500 pessetes, que comprèn: viatge, entrades, dinar i sorteig de llibres.

El dinar el farem en un restaurant de Vic.

1.— Vista panoràmica de la ciutat de Vic.

2.— Campanar romànic de la Catedral de Vic.

3.— Claustre de la Catedral, on hi ha la tomba de Jaume Balmes.